

MABEL COLLINS - POVEST O BELEM LOTOSU

POVEST O BELEM LOTOSU

MABEL COLLINS

teozofija v sloveniji

Mabel Collins

POVEST O BELEM LOTOSU

Naslov izvirnika: Idyll of the white lotus

Izvirnik izdal: Reeves & Turner, 1884

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: David Roberts - Grand portico, Philae - © Petra Fine Art

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v

Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102235139

ISBN: 978-961-6561-48-8 (PDF)

POVEST O BELEM LOTOSU

MABEL COLLINS

POSVEČENA RESNIČNEMU USTVARJALCU,
NAVDIHOVALCU TEGA DELA

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Uvod</i>	5
<i>1. KNJIGA</i>	6
<i>2. KNJIGA</i>	61
<i>Komentar Povesti o Belem Lotosu</i>	93

Uvod

Stal sem sam, sam med mnogimi, osamljeni posameznik na sredi povezane množice. Sam zato, ker sem bil med vsemi ljudmi, med vsemi brati, ki so vedeli, edini, ki sem tako vedel kot učil. Učil sem verujoče pred vrati, k čemer me je gnala moč, ki je prebivala v svetišču. Nisem mogel ubežati, kajti v tisti globoki temi najbolj svetega svetišča sem varoval luč notranjega življenja in jo bil prisiljen razodevati. Ona pa me je povzdignila in me naredila močnega. Kajti, čeprav sem umrl, je bilo za dovršitev moje smrti potrebnih deset tempeljskih svečnikov, ki so se še takrat imeli za mogočne zgolj iz nevednosti.

1. KNJIGA

1. Poglavlje

Ko so mehke dlake porasle mojo brado, sem prestopil vrata templja, da bi začel s svojim noviciatom v svečeniški red.

Moji starši so bili primestni pastirji. Do dneva, ko me je mati pripeljala pred vrata templja, sem le enkrat prestopil mestne zidove. Tistega dne je bil v mestu praznični dan in moja mati, varčna in marljiva ženska, je s svojo potjo ubila dve muhi na en mah. Popeljala me je na moj cilj, nato pa izkoristila kratek dan počitka za občudovanje mestnih znamenitosti in prizorov.

Prevzele so me množice in hrup ulic. Mislim, da si je moja narava vedno prizadevala zliti s celoto, katere tako majhen del je bila in s tem zlitjem priegniti življenjsko hrano.

Toda kmalu sva se z materjo izvila iz živahne množice in stopila na široko, zeleno ravan na drugi strani mesta, po kateri je tekla naša sveta, ljubljena reka. Kako jasno si še sedaj predstavljam ta prizor! Na bregovih reke sem zagledal izklesane strehe in svetlikajoče se okraske templja in okoliških

zgradb, ki so se bleščali skozi čist jutranji zrak. Ni me bilo strah, saj nisem imel nikakršnih določnih pričakovanj. Vendar pa sem se vseeno spraševal, ali je življenje za tistimi vrati res tako lepo kot se zdi na prvi pogled.

Pred vrati je stal v črno oblačilo ogrnjen novic in govoril z mestno žensko, ki je prinesla blagosloviti posode z vodo. Zagotoviti si je želela dragocen tovor za prodajo - stvar, ki jo je tako visoko cenilo vraževerno ljudstvo.

Ko sva čakala, da prideva na vrsto za pogovor, sem pokukal skozi vrata in ugledal nekaj, kar me je navdalo s spoštovanjem. To spoštovanje je nato postalo dolgotrajno, saj je obstajalo tudi še potem, ko sem se vsakodnevno srečeval z likom, ki je takrat name naredil tako velik vtis. Šlo je za v belo haljo odetega svečenika, ki je počasi stopal po široki aveniji proti vratom. Pred tem nisem nikoli videl kakšnega od belih duhovnov, razen takrat, ko sem edinkrat obiskal mesto in sem jih videl na sveti ladji, ki je plula v procesiji po sredi reke.

Sedaj pa je bila ta podoba blizu mene, se mi približevala - zastal mi je dih. Ozračje je bilo resda zelo mirno, a je veličastno oblačilo vseeno izgledalo tako, kot da ga med svečnikovo hojo in sencami poti ne bi mogel razgibati noben zemeljski vetrc. Enako miren je bil tudi njegov korak. Gibal se je, vendar pa se je le malo zdelo, da hodi tako kot hodijo drugi, vihravi smrtniki. Njegove oči so bile usmerjene v tla, tako da jih nisem mogel videti, vendar pa me je bilo nekako strah teh povešenih vek. Njegova polt je bila svetla, lasje pa temno zlate barve. Brada dolga in košata, z istim, nenavadno negibnim, skoraj izklesanim videzom. Nisem si mogel predstavljati, da bi sploh lahko kako vzvalovala. Zdela se je kot vklesana v zlato in za večno negibna. Ta človek je name naredil takšen vtis, kot da je povsem izključen iz vsakodnevnega življenja.

Novic se je ozrl. Njegovo pozornost je verjetno pritegnilo moje silovito strmenje, kajti izpod svečnikovih stopal mojih ušes ni dosegel noben šum.

“Ah!” je dejal, “tu je sveti svečenik Agmahd, vprašal bom njega.”

Priprl je vrata in videli smo, kako govori s svečenikom, ki je rahlo nagnil glavo. Nato se je novic vrnil, vzel posode z vodo in jih nesel do svečenika, ki je za trenutek nad njih položil roko.

Ženska jih je ob prekomernem zahvaljevanju vzela nazaj, nakar se je novic obrnil k nama in naju povprašal, po kaj sva prišla.

Kmalu sem ostal sam z njim. Čeprav sem čutil dokajšnje spoštovanje, pa me ni bilo strah. Moja stara naloga, skrb za očetove ovce, mi ni bila nikoli preveč pri srcu, tako da sem se seveda že ukvarjal z domišljijo, da bom postal nekaj drugega kot običajni ljudje. Takšna domišljija pa ponese šibko človeško naravo tudi skozi tako resne preizkušnje kot je ta, da za vedno zapusti svoj dom in stopi v nov in nepreizkušen življenjski tok.

Vrata za mano so se zaprla in črno odeti mož jih je zaklenil z velikim ključem, ki mu je visel za pasom. Vendar pa mi to dejanje ni vzbudilo občutka, da sem zaprt - zgolj nekakšno zavest o odmaknjenosti in ločenosti. Le kdo bi lahko s prizorom, ki se je odpiral pred mano, povezal občutek, da je zaprt?

Na drugem koncu široke in čudovite avenije so nasproti vhodnim vratom stala vrata templja. To ni bila naravna pot, speljana med drevesi, ki bi se bohotila po lastni izbiri. Speljana je bila med velikimi kamnitimi kadmi, v katere je bilo posajeno izredno visoko grmičevje, vendar pa očitno pristriženo in skrbno vodeno v nenavadne oblike. Med temi so bili pravokotni kamniti bloki, na katerih so bile izklesane podobe. Videl sem, da so bile v bližini vrat to podobe sfing in velikih živali s človeškimi glavami. Kasneje si nisem več upal dvigniti oči, da bi radovedno zrl v njih, kajti med svojim običajnim sprehodom se nama je začel znova približevati zlato-bradi svečenik Agmahd.

Hodil sem ob mojem vodniku, z očmi uprtimi v tla. Ko se je ustavil, sem se ustavil tudi jaz, moje oči pa na robu svečenikovega belega oblačila. Ta rob je bil okusno izvezen z zlatimi črkami, kar je bilo dovolj, da je vsrkal vso mojo pozornost in me za trenutek znova napolnil z občudovanjem.

“Novi pripravnik?” sem slišal izgovoriti zelo tih in sladek glas.

“Dobro, pelji ga v šolo; saj je še otrok. Pobič, poglej gor; ne boj se.”

Opogumljen sem pogledal navzgor in ujel svečenikov pogled. Navkljub zadregi sem zaznal, da so bile njegove oči spreminjajoče se barve, modre in sive. Čeprav so bile mehko obarvane, pa le niso opogumljale tako kot njegov glas. Bile so resnično mirne, polne znanja, vendar pa sem pred njimi vztrepetal.

Odslovil naju je z gibom roke in nadaljeval s svojo hojo po aveniji, jaz pa sem trepetajoč sledil mojemu tihemu vodniku. Vstopila sva skozi velika osrednja vrata templja, katerih stranici sta bili iz ogromnih blokov neobdelanega kamna. Predvidevam, da se me je po preiskovanju svečenikovih oči polotilo nekaj podobnega strahu, kajti na te kamnite bloke sem gledal z medlim občutkom groze.

Od osrednjih vrat se je prehod nadaljeval po dolgi poti skozi stavbo. Vendar pa nisva šla po njej. Zavila sva vstran, v mrežo manjših hodnikov in na najini poti prehodila nekaj majhnih, praznih sob. Nazadnje sva stopila v veliko, čudovito lepo sobo. Zdela se mi je lepa, pa čeprav je bila povsem prazna in neopremljena, zgolj z mizo v enem od kotov. Vendar pa so bila njena razmerja tako velika in njen ustroj tako prefinjen, da je na moje oči, nevajene razpoznavanja arhitektonskih lepot, naredila nenavaden vtis in občutek zadovoljstva.

Ob mizi v kotu sta sedela dva mladeniča, ki sta pisala ali risala. Nisem mogel dobro videti kaj. Kakorkoli že, bila sta zelo zaposlena in čudil sem se, da sta, ko sta zaznala najin prihod, komajda dvignila glavi. Nato sem opazil, da za eno od velikih kamnitih stenskih izboklin sedi starejši beli svečenik in bere knjigo, ki je ležala na njegovih kolenih.

Ni naju opazil vse dotlej, dokler se moj vodnik ni postavil prav pred njega.

“Nov učenec?” je vprašal in ostro pogledal name s svojimi motnimi, nejasnimi očmi.

“Kaj bi lahko počel?”

“Zdi se mi, da ne kaj dosti,” je odgovoril moj vodnik v nekoliko prezirljivem tonu. “Je otrok pastirja.”

“Otrok pastirja,” je ponovil stari svečenik; “potem tukaj ne bo za nobeno rabo. Zanj se bo našlo kakšno delo na vrtu. Ali si se sploh kdaj učil risati in pisati?” se je obrnil k meni.

Teh stvari so me doma učili, kolikor so pač mogli. Takšni dosežki so bili namreč, razen v svečeniških šolah in v redkih izobraženih krogih izven svečeništva, sorazmerno neobičajni.

Stari svečenik je pogledal moje roke in se ozrl na svojo knjigo.

“Nekoč se bo moral naučiti,” je rekel, “vendar pa imam sedaj preveč dela, da bi ga učil. Pri svojem delu bi sicer potreboval več pomoči, vendar pa se pri prepisovanju svetih spisov, ki jih je potrebno dokončati sedaj, ne morem ubadati še s poučevanjem tega nevedneža. Vsaj za nekaj časa ga pelji na vrt, medtem bom že premislil, kaj naj z njim.”

Moj vodnik se je obrnil in odšel iz sobe. Še zadnjič sem si ogledal njen lep videz in šel za njim. Sledil sem mu skozi dolg prehod, ki je bil v svoji temačnosti hladen in osvežujoč. Na njegovem koncu so bila železna vrata, ki so vodila na vrt in moj vodnik je potegnil za glasen zvonec.

Čakala sva v tišini. Nihče se ni pojavil in moj vodnik je znova pozvonil. Meni se nikakor ni mudilo. Z licem, naslonjenim na stranico vrat sem gledal v svet tako naravno, da sem pomislil: “Nič ne bo narobe, če me svečenik z motnimi očmi ne bo hotel tako kmalu vzeti k sebi!”

Od našega doma do mesta sem hodil po vročini in prahu, v mestu pa so se nato mojim podeželskim nogam zdele tlakovane ulice neskončno utrudljive. V templju sem prehodil še široko avenijo, ob kateri me je sicer vse tako globoko napolnilo s spoštovanjem, da sem si komaj upal gledati, vendar pa sem bil že pošteno utrujen. Sedaj pa sem znašel pred prefinjenim in osvežujoče veličastnim svetom. Še nikoli nisem videl takšnega vrta. Bil

je zelen, globoko zelen. V njem je šumela voda, mrmrajoče prijazna, nadzorovana voda, pripravljena na voljo človeku in osvežujoča v žareči vročini, ki je v vrtu razvila neskončen sijaj barv in oblik.

Zvonec je pozvonil še tretjič - in potem sem videl, kako med velikimi zelenimi listi prihaja k nama v črno oblačilo odeta podoba. Kako nenavadno neprimerno je tukaj izgledala črna obleka! Prepaden sem pomislil, da bom kmalu tudi jaz oblečen v to črno oblačilo in pohajkoval med čutnimi lepotami tega magičnega kraja kot blodeče bitje iz področja teme.

Podoba se nama je bližala drseč s svojim grobim korakom. Z nenadno prebujenim zanimanjem sem zrl v lice bližajočega se človeka, kateremu naj bi bil po mojem predvidevanju dodeljen. Nič čudnega, kajti to je bil obraz, ki bi prebudil zanimanje v katerih koli človeških prsih.

2. poglavje

“Kaj je?” je poizvedujoče vprašal človek, ko naju je pogledal skozi vrata. “Sadje in ostalo sem poslal v kuhinjo že zjutraj. Danes ti ne morem dati cvetja; vse, kar bom nabral, bomo rabili za jutrišnjo procesijo.”

“Ne rabim tvojega sadja ali cvetja,” je rekel moj vodnik, ki je izgleda rad uporabil vzvišen ton. “Pripeljal sem ti novega učenca; to je vse.”

Mož je odprl vrata, mi pomignil naj vstopim, jih za mano zapahnil in odšel po dolgem hodniku, ki se je zdel iz vrta zelo temen. Bolj sam zase je mrmral:

“Nov učenec zame! In kaj naj bi te učil, otroka z dežele?”

Tiho sem strmел v nenavadnega človeka. Kako naj bi mu jaz povedal, kaj naj bi me učil?

“Ali se boš učil skrivnosti rasti rastlin? Ali pa se boš učil skrivnosti rasti greha in zavajanja? Ne, otrok, ne glej me tako, ampak razmisli o mojih besedah, pa jih boš počasi razumel. Pojdi sedaj z menoj in ne boj se.”

Prijel me je za roko in me pod visoko-listnatimi rastlinami popeljal proti zvoku vode. Kako izbran se je zdel mojim ušesom ta mehak, svetel, glasbeni ritem!

“Tu je dom naše Lotosove Gospe,” je rekel mož. “Sedi in si med mojim delom oglej njeno lepoto, kajti postoriti moram še precej stvari, pri katerih mi ne moreš pomagati.”

Nikakor nerad sem se potopil v zeleno travo in osuplo gledal ter se spoštljivo čudil!

Ta voda, ta občutljivo zvočna voda je bila tam samo zaradi hranjenja kraljice cvetja. In rekel sem si, ti si resnično Kraljica vseh možnih cvetic.

BELI LOTOS

In ko sem v svojem mladostnem navdušenju sanjavo strmel v beli cvet, se mi je ta zdel s svojim mehkim, z zlatimi prašniki posutim jedrom, resnično znamenje čiste, romantične ljubezni. In ob mojem strmenju se je zdelo, da cvet spreminja obliko, da se širi, dviguje proti meni. Pijoč iz izvira sladko doneče vode, zadržujoč na ustnicah njene osvežujoče kapljice, sem nenadoma ugledal žensko svetle polti, z lasmi kakor zlati prah. Osupel sem zrl vanjo in skušal stopiti proti njej, toda še preden sem lahko naredil korak, me je zapustila zavest, tako da sem, predvidevam, omedlel. Kajti naslednje, česar se spomnim, je šele to, da sem ležal v travi z občutkom hladne vode na obrazu in da sem ob odpiranju oči ugledal, kako se nadme sklanja črno odeti vrtnar nenavadnega obraza.

“Ali je ta vročina prevelika za tebe?” me je vprašal in prepadlo namrščil obrvi. “Zdi se, da si preveč krepak fant, da bi te zdelala vročina. Še posebej na tako hladnem mestu kot je to.”

“Kje je?” je bil moj edini odgovor, ko sem se poskušal dvigniti na komolce in pogledati proti rastišču lilije.

“Kaj!” je kriknil mož in njegova zunanost se je povsem spremenila in prevzela mehak izgled, ki si ga ne bi mogel nikoli predstavljati na tako naravno nelepem obrazu.

“Ali si jo videl? Ne, ne, prehitro sklepam. Kaj si videl, poba? Le povej.”

Prijaznost njegovega izraza mi je pomagala zbrati pretresene in vznemirjene občutke. Povedal sem mu, kaj sem videl in med govorjenjem pogledoval proti rastišču lilije, v upanju, da se bo nežna ženska morda zopet pojavila, da si ob potočku poteši žejo.

Med mojim pripovedovanjem se je vedenje mojega nenavadnega učitelja postopoma spreminjalo. Ko sem končal z opisovanjem čudovite ženske, z navdušenjem dečka, ki ni nikoli videl nič drugega kot le svoje lastne ljudi, je padel na kolena poleg mene.

“Torej si jo videl!” je rekel z glasom, polnim globoke vznemirjenosti. “Pozdravljen! Kajti namenjeno ti je biti učitelj med nami, pomagati ljudem, ti si videc!”

Ob teh besedah sem ga začuden tiho gledal. Trenutek za tem, pa sem se zgrozil, saj sem pomislil, da mora biti nor. Pogledal sem okoli sebe, kako bi se lahko vrnil v tempelj in pobegnil od njega. Ko sem razglabljal, kako bi to uresničil, je vstal in se obrnil proti meni z nežnim nasmehom, ki je prekril grdobo njegovih močno naznačenih potez.

“Pojdi z mano,” je rekel.

Vstal sem in mu sledil. Šla sva skozi vrt, ki je bil za moje občudujoče oči tako poln privlačnosti, da sem zaostal. Ah, kako lepo cvetje! Kako bogato vijolično in globoko temnordeče. Le s težavo sem se premagal, da se nisem ustavil in vdihaval sladkobo vsakega cveta, pa čeprav se mi je zdelo, da komaj odsevajo vzvišeno izbranost belega lotosa, katerega lepoto sem pravkar občudoval.

Šla sva proti vratom templja, vendar proti nekim drugim, ne tistim, skozi katera sem vstopil na vrt. Ko sva se jim približevala, sta se pojavila svečenika

v enakem, belem oblačilu kot ga je nosil zlato-bradi svečenik Agmahd. Vendar pa sta bila ta dva temnolasa. In čeprav sta se gibala podobno mirno in uravnovešeno, kot da bi bila trdno ukoreninjena v zemlji, jima je v mojih očeh primanjkovalo nečesa, kar je imel Agmahd, določene popolnosti v mirnosti in gotovosti. Kmalu sem videl, da sta mlajša. In morda je bil prav to razlog za to razliko. Moj učitelj temnega obraza ju je potegnjal na stran in me pustil stati v prijetni senci obokanega vhoda. Vznemirjeno, četudi očitno spoštljivo ju je nagovoril. Poslušala sta z velikim zanimanjem in ne-nehno pogledovala proti meni.

Belo oblečena svečenika sta se odpravila v mojo smer, v črno odeti mož pa se je obrnil in oddrsel preko trave, po poti, po kateri sva prišla. Med hojo sta si tiho šepetala. Ko sta me dosegla, sta mi pomignila naj jima sledim. Ko smo hodili skozi hladne, visoke hodnike sem zvedavo opazoval okolico, kar je bila vedno moja neumna navada. Onadva pa sta si še naprej šepetala in tu pa tam pogledala proti meni, česar si nisem znal prav razložiti.

Kmalu sta iz hodnikov vstopila v veliko sobo, podobno tisti, v kateri sem videl starega svečenika, ki je dajal navodila svojima učencema. Ta je bila predeljena z vezeno zaveso, ki je v mogočnih gubah padala od stropa do tal. Vedno sem imel rad lepe stvari, tako da sem hitro opazil, kako se s togostjo svojih bogatih zlatih vezov dotika tal.

Eden od svečnikov je nekoliko odgrnil zaveso in slišal sem ga spregovoriti: "Gospod moj, ali lahko vstopim?"

Sedaj sem spet začel trepetati. Ljudje do mene sicer niso bili neprijazni, vendar pa, kako naj bi vedel, kaj me čaka. Prestrašen sem gledal v čudovito zaveso in se v naravnem strahu spraševal, kdo sedi za njo.

Ni mi bilo potrebno dolgo časa trepetati in se bati, ne da bi vedel česa. Kmalu se je svečenik, ki je stopil za zaveso, vrnil, z njim pa zlatobradi svečenik Agmahd.

Ni nagovoril mene, ampak svečenika.

“Počakajta tukaj z njim, jaz grem po brata Kamen Baka.”

Pustil nas je same v veliki kamniti sobi.

Povrnili so se mi strahovi. Ko mi je dostojanstven svečenik namenil bežen, prijazen pogled, so izginili, sedaj pa se je zopet povrnila groza v pričakovanju, kaj me bo doletelo. Bil sem tudi slaboten zaradi omedlevice, ki me je pred kratkim položila na tla. Med pogovorom temnolasih svečnikov sem se trepetajoč spustil na kamnito klop, ki se je vila ob steni.

Mislil sem si, da mi bo ta negotovost znova prinesla izgubo zavesti, a so me hitro prebudili dvomi in pričakovanja glede mojega položaja, ko je v spremstvu svečenika izredno plemenitega videza v sobo zopet vstopil Agmahd. Slednji je bil tudi svetle polti in las, čeprav ne toliko svetle kot Agmahd. Z njim si je delil tudi enako dostojanstveno negibnost, zaradi katere je Agmahd v meni vzbudil najgloblje spoštovanje. V njegovih temnih očeh je bila dobrohotnost, ki je dotlej nisem videl pri nobenem od svečnikov. Ko sem pogledal nanj, me je bilo manj strah.

“To je on,” je s svojim zvočno hladnim glasom rekel Agmahd.

Vprašal sem se, zakaj tako govori o meni. Bil sem le novinec, ki so ga že predali učitelju.

“Bratje,” je vzkliknil Kamen Baka, “ali ne bi bilo najbolje, če bi ga oblekli v belo oblačilo vidca? Peljite ga v kopeli, okopajte ga in namazilite. Nato mu bova z bratom Agmahdom nadela belo haljo. Zatem ga bomo pustili počivati, mi pa bomo o vsem poročali velikim svečenikom. Pripeljita ga nazaj, ko bo okopan.”

Mlajša svečenika sta me popeljala iz sobe. Uvidel sem, da morata pripadati nekemu nižjemu redu svečeništva. Sedaj, ko sem si ju bolje ogledal, sem namreč videl, da njuna bela oblačila na robovih niso imela lepih zlatih vezenin, ampak črne črte in šive.

Kako čudovito, po vseh mojih skrbih, so me sedaj peljali v dišečo kopel! Ta je razvedrila in sprostila moje razpoloženje. Ko sem jo zapustil, sem bil

natrt z mehkim in dišečim oljem. Ogrnili so me v platneno rjuho in mi prinesli okrepčilo, sadje, oljne kolače in dišečo pijačo, ki me je tako okrepila kot spodbudila. Nato so me znova popeljali v sobo, v kateri sta me čakala svečenika.

Z njima je bil še nek drug svečenik nižjega reda, ki je imel v rokah fino platneno, bleščeče belo haljo. S telesa so mi potegnili rjuho, svečenika pa sta mi nadela oblačilo. Ko sta to opravila, sta podržala roke nad mojo glavo, ostali svečeniki pa so pokleknili.

Nisem vedel, kaj vse to pomeni; spet sem postajal vznemirjen. Vendar pa je telesna osvežitev precej sprostita mojo dušo. In ko so me brez nadaljnje ceremonije, skupaj s svečnikoma, ob katerima sem se sedaj že počutil nekoliko domače, odsloveli, se je moje razpoloženje znova dvignilo, moj korak pa postal lahkoten.

Popeljala sta me v majhno sobo, v kateri je bil le dolg, nizek divan, prekrit s platnenim pregrinjalom in nič drugega. Čutil sem, da bi si lahko moje oči in možgani nekoliko odpočili, kajti, koliko stvari sem že videl, odkar sem zjutraj vstopil v tempelj! Kako dolgo se je zdelo od takrat, ko sem pred vrati spustil materino roko!

“Mirno počivaj,” je rekel eden od svečnikov. “Privošči si dober spanec, kajti zbudili te bomo šele v prvih hladnih urah noči!”

In potem sta odšla.

3. poglavje

Ležal sem na ležišču, ki je bilo dovolj mehko, da je prijalo mojim utrujenim okončinam. Zato sem, ne glede na nenavadno okolico, kmalu potonil v globok spanec. Otroško zdravje in zaupanje sta mi omogočila, da sem v začasnem razkošju popolnega počitka hitro pozabil na svoj novi položaj, pa čeprav ni moglo miniti dolgo časa, odkar sem vstopil v celico, zagledal ležišče in se spraševal, kam je izginil notranji mir mojega nevednega otroštva.

Ko sem se zbudil, je bilo že povsem temno. Živo zavesten človeške prisotnosti v sobi, sem se sunkovito dvignil v sedeč položaj. Nenadna prebuditev me je zmedla. Mislil sem, da sem doma in da ob meni tiho bdi moja mati. “Mama,” sem zaklical, “Kaj je? Zakaj si tu? Ali si bolna? Ali so se razbežale ovce?”

Za trenutek ni bilo nobenega odgovora. In ko sem v tej prazni temi odkril, da nisem doma, da sem nekje drugje, da ne vem, kdo bi lahko bil človek, ki me tiho opazuje, je začelo moje srce hitreje biti. Prvič sem zahrepenel po moji majhni domači sobici, po zvenu materinega glasu. In čeprav sem si mislil, da sem pogumen fant, ki ne podlega ženskim slabostim, sem se znova ulegel in glasno zajokal.

“Prinesite svetilke,” je rekel miren glas, “prebudil se je.”

Slišal sem glasove, nato pa je moje nosnice vzdražil močan vonj. Takoj zatem sta skozi vrata vstopila dva mlada novica. Nosila sta srebrne svetilke, ki so sobo nenadoma osvetlile z živo svetlobo. Tako sem lahko videl - in ta prizor me je tako pretresel, da sem prenehal hlipati in hitro pozabil na domotožje - da je bila moja soba polna negibno stoječih, belo oblečenih svečnikov. Torej ni bilo prav nič čudno, da me je preveval občutek človeške prisotnosti. Obkrožala me je tiha, kipom podobna množica ljudi, katerih oči so bile uperjene v tla, roke pa prekrižane na prsih. Znova sem se spustil nazaj na divan in si prekril obraz.

Svetilke in množica obrazov me je znova prevladala. Ko sem prišel k sebi od presenečenja, sem bil močno pretresen, tako da sem zaradi zmedenih predstav začel spet jokati. Vonj je postajal vse močnejši in silovitejši. Zdelo se je, da je soba napolnjena z gorečim kadilom. In ko sem znova odprl oči, sem videl, da mlada svečenika držita ob meni kadeči se posodi.

Soba je bila, kot sem že rekel, polna svečnikov. Vendar pa jih je nekaj ob mojem divanu tvorilo nekakšen notranji krog. Spoštljivo sem zrl v obraze teh ljudi. Med njimi sta bila tudi Agmahd in Kamen.

Nenavadna negibnost njihovih obrazov je naredila name globok vtis. Begal sem od obraza do obraza in si trepetajoč znova pokrili oči. Počutil sem se tako, kot da se nahajam izza nepredirne pregrade. S temi ljudmi okoli sebe, me je obdajalo nekaj neskončno bolj neprehodnega kot kamnite stene. Končno je tišino razbil Agmahdov glas.

“Otrok, vstani in pojdi z nami.” Poslušno sem se dvignil, pa čeprav bi veliko raje ostal sam v svoji temni sobi, kot pa da bi spremljal to nenavadno in tiho množico. A, ko sem pogledal v hladne, nepredirne modre oči, ki jih je vame uprl Agmahd, sem vedel, da nimam druge izbire, kot da tiho privolim. Dvignil sem se in obdal me je isti notranji krog. Ti svečeniki so hodili pred, za mano in ob moji strani, ostali pa v urejeni vrsti za nami. Šli smo po dolgem hodniku, dokler nismo dosegli velikih tempeljskih vhodnih vrat. Bila so odprta, preblisk zunanjega zvezdnega neba, pa me je osvežil kot obraz starega prijatelja. Vendar pa je bil ta preblisk kratek. Takoj, ko smo se ustavili na notranji strani velikih vrat, so jih nekateri svečeniki zaprli in zapahnili. Nato smo se obrnili proti velikemu osrednjemu hodniku, ki sem ga opazoval ob svojem prihodu. Sedaj sem opazil, da se vanj, pa čeprav je bil tako prostoren in lep, niso odpirala nobena druga vrata kot le tista globoko obokana na njegovem koncu, ki so gledala na tempeljsko avenijo. Spraševal sem se, kam bi lahko vodila ta osamljena vrata.

Prinesli so majhen stol in ga postavili na sredino hodnika. Rekli so mi naj se usedem nanj, z obrazom obrnjenim proti oddaljenim vratom. Tiho in preplašeno sem ubogal. Kaj naj bi pomenila ta nenavadna stvar? Zakaj sem moral sedeti, obdan z visokimi svečeniki? Kakšna preizkušnja je bila pred mano?

Vendar pa sem se odločil, da bom pogumen, da se ne bom bal. Ali nisem bil že oblečen v čisto, belo, platneno oblačilo? Res je, da ni bilo izvezeno z zlatom, vendar pa ni bilo prešito s črnino kot tisto mlajših svečnikov. Bilo je povsem belo. Prepričeval sem se, da to gotovo pomeni neko vrsto razlikovanja. In s to predstavo sem poskušal ohraniti izginjajoči pogum.

Kadilo je postalo tako zelo opojno, da sem bil povsem zmeden. Nisem bil navajen na dišave, ki so jih tako razsipno uporabljali svečeniki.

Nenadoma so - brez kakršnekoli besede ali vnaprejšnjega znamenja - svetilke ugasnile in znova sem se znašel v temi, obdan z nenavadno in tiho množico.

Skušal sem se zbrati in ohraniti zavedanje, kje se nahajam. Vedel sem, da je večji del množice za mano in da so se pred mano svečeniki razdelili. Tako sem ob izginotju svetlobe, čeprav me je njih notranji krog še vedno ločeval od drugih, gledal po hodniku navzdol, naravnost proti obokanim vratom na njegovem koncu.

Bil sem preplašen in nesrečen. Zgrbančil sem se na svojem sedežu, z namenom, da bom pogumen, če bo potrebno, vendar pa obenem tudi čim bolj tiho in zadržan. Preiskoval sem mirne obraze visokih svečnikov, ki so negibno stali ob meni. Popolna tišina množice za mano me je napolnjevala z grozo in spoštovanjem. V določenem trenutku sem bil tako poln strahu, da sem se spraševal, ali bi lahko, če bi vstal in stekel po hodniku, neopazno ušel svečnikom. Vendar pa si tega nisem upal poizkusiti. Pa tudi kadilo je, v povezavi z učinki mehke pijače in miru, povzročilo nenavadno drema-vico.

Moje oči so bile na pol zaprte in mislim, da bi zaspal, če me ne bi prebudila radovednost, ko sem nenadoma zagledal svetlobno črto, ki se je pojavila okoli vrat na oddaljenem koncu hodnika. Široko sem odprl oči in kmalu ugotovil, da se vrata počasi, zelo počasi, odpirajo. Končno so bila na pol odprta in skozi njih je prihajala neka vrsta medle, zadušene svetlobe. Vendar pa je na našem koncu hodnika tema ostajala popolna. Nisem slišal nobene zvoke ali znamenja življenja, razen obvladanega dihanja ljudi, ki so me obkrožali.

Čez nekaj trenutkov sem zaprl oči, saj sem tako napeto zrl v temo, da so se te utrudile. Ko sem jih znova odprl, je na vratih stala neka podoba. Njeni obrisi so bili sicer razločni, vendar pa sta bila njena oblika in obraz medla,

kajti svetloba se je nahajala za njo. Brez razloga me je popadla nenadna groza. Koža se mi je naježila, tako da sem moral uporabiti neko vrsto brzda-joče sile, da nisem na glas zakričal. Ta nevdzržen občutek strahu je še n-rasel, ko se mi je začela podoba približevati z neko vrsto drsajočega, nezemeljskega gibanja. Ko se je približala, sem videl, da je bila oblečena v ne- navadno temno oblačilo, ki je skoraj povsem zastiralo njeno telo in obraz. Nisem je mogel videti povsem jasno, kajti svetloba izza vrat jo je komaj do- segala. Moj smrtni strah se je še povečal, ko sem videl, da je bližajoča se, drseča podoba prižgala neko vrsto svetilke, ki je osvetlila njeno temno obla- čilo. Vendar pa kljub temu stvari niso postali nič bolj vidne. Z velikanskim naporom sem odvrnil omamljen pogled s skrivnostne podobe in obrnil glavo, v upanju, da bom ob sebi zagledal obrise svečnikov. Vendar pa teh ni bilo mogoče videti, vse je obdajala popolnoma nepredirna tema. A kljub temu sem s tem gibom razblinil urok groze, ki me je obdajal, tako da sem zakričal, izdaval krik smrtne groze in strahu ter skril obraz v dlani.

Tedaj je moje uho dosegel Agmahdov glas. “Ne boj se, otrok moj,” je rekel s svojim melodičnim, umirjenim poudarkom.

S pomočjo glasu, ki je zvenel vsaj manj neznano in strašno kot zastrta po- doba pred mano, sem se skušal obvladati. Ta je bila dovolj blizu, da je na- polnjevala mojo dušo z neko vrsto nezemeljske groze.

“Govori, otrok,” se je znova oglasil Agmahd, “povej nam, česa te je strah?”

Čeprav se je moj jezik zalepil na nebo, se nisem drznil upreti. Vendar pa je moj govor, ki ga sicer ne bi mogel iztisniti iz sebe, olajšalo novo presenečenje.

“Kaj,” sem vzkliknil, “mar ne vidite svetlobe izza vrat in zastrte podobe? Oh! Pošljite jo stran, bojim se je!”

Iz množice se je takoj dvignilo tiho, zadušeno mrmranje, kajti moje besede so jo očitno vznemirile. Znova se je oglasil Agmahdov miren glas:

“Naša kraljica je dobrodošla in mi ji izrekamo vso spoštovanje.”

Zastrta podoba je naredila poklon z glavo in se približala. Agmahd je po trenutku popolne tišine znova spregovoril:

“Ali ne bi mogla naša gospa omogočiti svojim podrejenim, da bi postali bolj jasnovidni in jim predati svoja povelja?”

Podoba se je ustavila in izgledalo je, kot da je nekaj natrosila po tleh. Zagle-dal sem besede, zapisane z ognjenimi črkami, ki so izginjale, takoj zatem, ko so se pojavile.

“Da, vendar pa mora otrok vstopiti v svetišče z menoj sam.”

Videl sem te besede in koža se mi je v grozi naježila. Nerazumljiva grozovi-tost te zastrte podobe je bila tako silovita, da bi raje umrl kot izpolnil takšen ukaz. Svečeniki so bili tiho in ugotovil sem, da tako podobe kot gorečih črk ne morejo videti. Sprevidel sem, da povelja, pa najsi je bilo to še tako nena-vadno in neverjetno, ne morejo razbrati. A kako naj bi jaz, prestrašen kot sem bil, izgovoril besede, ki so mi namenjale tako strašljivo usodo?

Ostal sem tiho. Podoba se je nenadoma obrnila proti meni in zdelo se je, da me je pogledala. Nato je znova natrosila hitro izginjajoče, goreče črke. “Prenesi moje sporočilo.”

Vendar pa nisem mogel. Zaradi groze je to postalo fizično nemogoče. Moj jezik je bil otekel in zdelo se je, kot da ga imam polna usta.

Podoba se je obrnila k meni z gibom silne jeze. S hitrim, drsečim gibanjem, je planila proti meni in potegnila tančico z obraza.

Ko se je njen obraz približal mojemu, se mi je zdelo, da bodo moje oči iz-stopile iz jamic. Ni bil nagnusen, pa čeprav so bile tiste oči polne ledene jeze, jeze, ki ni plamenela, ampak ledenela. Ni bil nagnusen, pa vendar me je vseeno napolnil s takim gnusom in strahom, za katera si nisem nikoli predstavljal, da sta mogoča. Njegova grozovitost je izhajala iz strašljivo nenaravnega videza. Zdelo se je, da je izoblikovan iz mesa in krvi, pa vendar je v meni ustvaril vtis, da predstavlja zgolj masko človečnosti, strašljivo,

telesno nerealnost, stvar iz mesa in krvi, pa vendar brez življenja. Te grozote so me zajele v eni sami sekundi. Nato sem s predirljivim krikom omedlel že drugič v tem dnevu, mojem prvem dnevu v templju.

4. poglavje

Ko sem se prebudil, sem čutil, da je moje telo pokrito s hladno roso, okončine pa brez življenja. Nemočno sem se spraševal, kje sem.

Še vedno sem bil v temi, vendar pa je bil občutek osamljenega miru kljub temu razveseljiv. A kmalu se je začel moj um spominjati dogodkov, zaradi katerih se mi je zdel pretekli dan dolg celo leto. V mojih očeh se je okrepila vizija belega lotosovega cveta, vendar pa hitro izginila, ko se je moja prestrašena duša spomnila kasnejšega grozljivega prizora, tistega, ki je bil dejansko zadnji pred to prebuditvijo.

Znova sem ga podoživel in v svoji domišljiji znova videl tisti povzdignjen obraz, njegovo ogabno nerealnost, hladen blesk njegovih krutih oči. Bil sem razrvan, brez moči, izčrpan. In čeprav se je zdelo, da je tokrat vizija le plod moje domišljije, sem znova v grozi na glas zakričal.

Takoj zatem sem ugledal svetlobo, ki se je približala vratom sobe. Vstopil je svečenik, ki je nosil srebrno svetilko.

V njeni svetlobi sem ugotovil, da sem v sobi, v katero prej še nisem stopil. Zdela se je zelo udobna. Mehko padajoče zavese so poudarjale odmaknjenost, ozračje pa je bilo polno prijetnega vonja.

Svečenik se mi je približal in sklonil glavo.

“Kaj potrebuješ, gospod moj?” je vprašal. “Ali naj prinesem svežo vodo, če si morda žejen?”

“Nisem žejen,” sem odgovoril. “Bojim se, bojim se grozljive stvari, ki sem jo videl.”

“Ne,” je odgovoril, “le tvoja mladost je vzrok za ta strah. Že pogled naše vsemogočne gospe je dovolj, da človek omedli. Ne boj se, kajti počaščen si lahko, da tvoje drobne oči vidijo. Kaj naj ti prinesem, da ti bo lažje?”

“Ali je noč?” sem vprašal in se nemirno obračal na mehkem divanu.

“Kmalu bo jutro,” je odgovoril svečenik.

“O, ko bi že bil kmalu dan!” sem vzkliknil. “Da bo blagoslovljeno sonce izbrisalo z mojih oči stvar, zaradi katere drgetam! Bojim se teme, kajti tema je zloben obraz!”

“Ostal bom ob tvoji postelji,” je tiho odgovoril svečenik. Postavil je srebrno svetilko na stojalo in sedel poleg mene. Njegov obraz se je povrnil v takojšnjo dostojanstvenost, tako da se je že v naslednjem trenutku zdel kot izklesan kip. Njegove oči so bile hladne, njegov govor, čeprav poln prijaznih besed, pa brez topline. Odvrnil sem se od njega, kajti ko sem pogledal nanj, se je zdelo, kot da se med nama dviga vizija hodnika. Nekaj časa sem to prenašal in skušal poiskati tolažbo v njegovi prisotnosti, vendar pa sem nazadnje le pozabil na strah, ki je dotlej ohranjal moj poslušen molk in na pomislek, da bi bil lahko žaljiv, ter izbruhnil:

“Oh, ne morem več!” sem zakričal. “Pusti me stran, pusti me ven, na vrt, kamorkoli! Tu je vse polno tiste vizije. Povsod jo vidim. Ne morem je zbrisati z mojih oči! Oh, pusti me, pusti me stran!”

“Ne upiraj se viziji,” je odgovoril svečenik. “Prišla je iz svetišča, iz njegovega najbolj svetega predela. Prepoznala te je za drugačnega od drugih, za nekoga, ki ga bomo častili in poslušali. Vendar pa moraš zatreti upor svojega srca.”

Bil sem tiho. Besede so padale na mojo dušo kot ledene sveče. Nisem dojel njihovega pomena, vendar pa sem bil občutljivo dovzeten za hlad govora. Po dolgem premoru, med katerim sem si zelo prizadeval, da bi pregnal iz glave nadležno misel in se tako rešil svojih strahov, me je nenaden spomin napolnil s prijetnim občutkom olajšanja.

“Kje je,” sem vprašal, “črni človek, ki sem ga včeraj videl na vrtu?”

“Kdo? Vrtnar Seboua? Najbrž spi v svoji sobi. Ko se bo zdanilo bo vstal in šel na vrt.”

“Ali bom lahko šel z njim?” sem vprašal z vročično bojaznijo in celo sklopil roke kot pri molitvi. Tako zelo me je bilo strah, da me bo zavrnil.

“Na vrt? Če si nemiren, bo sprehod po jutranji rosi in med svežimi cvetlicami gotovo ublažil vročico tvojega telesa. Ko se zdani, bom rekel Sebouju naj pride pote.”

Globoko sem se oddahnil ob tem takojšnjem odgovoru na mojo prošnjo. Obrnil sem stran od svečenika in mirno ležal z zaprtimi očmi ter poskušal odvrniti grozljive prizore z mislijo na občutek veselja, ki me bo preveval, ko bom zamenjal zaprto in umetno odišavljeno sobo s sladkim in svobodnim zunanjim ozračjem.

Nisem več govoril, potrpežljivo sem čakal, svečenik pa je negibno sedel poleg mene. Končno se je svečenik, po tem, kar sem doživljal kot ure izčrpavajočega čakanja, dvignil in ugasnil srebrno svetilko. Videl sem, kako se z visokih oken spušča v sobo medla siva svetloba.

“Poklicat grem Sebouja,” je rekel svečenik. “Poslal ga bom k tebi. Vedi, da je to soba, ki odslej pripada tebi. Vrni se sem še pred jutranjimi ceremonijami. Čakali te bodo novici, da bi te okopali in naoljili.”

“In kako,” sem prestrašeno vprašal ob misli, da sem po neki čudni usodi postal tako pomembna oseba, “kako bom vedel, kdaj se moram vrniti?”

“Ni se ti treba vrniti pred jutranjim obrokom, takrat pa zvoni zvonec. Poleg tega pa te bo na to opozoril tudi Seboua.” S temi besedami je zapustil sobo.

Bil sem poln zadovoljstva ob misli na svež zrak, ki bo poživil moje nenaravno utrujeno telo. Hrepenel sem po Seboujevem nenavadnem obrazu in sladkem nasmehu, ki tu pa tam prekrije njegovo grdoto. Zdelo se mi je, da je edini, od vseh, kar sem jih videl, odkar sem se poslovil od svoje matere, ki ima človeški obraz.

Pogledal sem, če imam še vedno na sebi platneno oblačilo, tako da bi lahko takoj odšel z njim. Da, bila je na meni, moja čista, bela obleka. Pogledal sem nanjo z občutkom ponosa, saj nikoli prej nisem nosil ničesar tako spretno tkanega. Misel, da bom spet s Seboujem, je tako zelo obnovila moj mir, da sem si leno ogledoval svojo obleko in se spraševal, kaj bi porekla moja mati, če bi me videla oblečenega v to sijajno in okusno platno.

Kmalu sem zaslišal korake, ki so me zbudili iz mojega sanjarjenja. Na vratih se je pojavil Seboujev nenavaden obraz. Njegova črna podoba se mi je približevala. Bil je grd, da, grob, da, črn in brez kakršnekoli lepote. Pa vendar je, ko je vstopil in me pogledal, njegov obraz obsijal nasmeh. Bil je človeški, ljubeč!

Dvignil sem se z ležišča in stegnil roke proti njemu.

“O Seboua!” sem vzkliknil in solze so zalile moje neumne deške oči, ko sem na njegovem obrazu zaznal prijaznost. “Seboua, zakaj sem tukaj? Zakaj pravi, da sem drugačen od drugih? Seboua, povej mi, ali bom znova videl tisto strašno podobo?”

Seboua se mi je približal in pokleknil poleg mene. Zdelo se je naravno, da je ta črni človek pokleknil, ko ga je prevzel občutek spoštovanja.

“Sin moj,” je rekel, “nebesa so te obdarila z nezastrtimi očmi. Ne boj se tega darila, pa boš luč v temi, ki se spušča na našo nesrečno deželo.”

“Ni mi do tega,” sem rekel prepirljivo. Njega se nisem bal, tako da sem moral izraziti svoj upor.

“Ne želim početi ničesar, kar mi povzroča tako nenavadne občutke. Zakaj sem moral videti tisti ogaben obraz, ki se mi še vedno prikazuje pred očmi in jim zastira svetlobo dneva?”

“Pojdi z menoj,” je rekel Seboua in namesto odgovora na moje vprašanje vstal ter mi ponudil roko. “Pridi, šla bova med cvetje in se pogovorila o teh stvareh, ko bo svež zrak ohladil tvoje čelo.”

Z veseljem sem se dvignil in z roko v roki sva šla skozi hodnike, dokler nisva dosegla vrat, skozi katera sva stopila na vrt.

Kako naj opišem občutek veselja, s katerim sem vpil jutranji zrak? To je bila neprimerno večja in globlja radost od katerekoli, ki jo je dotlej v meni vzbudila narava. Ne le, da sem zapustil zaprto in zadušljivo ozračje, ki je bilo tako drugačno od česarkoli, na kar sem bil navajen, ampak je obnovljen občutek, da je svet izven templja še vedno lep in naraven, ohladil in pomiril strašljivo in razburjeno mentalno stanje, v katerem sem se nahajal.

Seboua je izgleda ob pogledu na moj obraz z neko subtilno občutljivostjo razkril moje bežne misli in mi jih raztolmačil.

“Sonce še vedno vstaja v vsem svojem veličastju,” je rekel. “Cvetlice še vedno odpirajo svoja srca njemu v pozdrav. Odpri tudi ti svoje in bodi vesel.”

Nisem mu odgovoril. Bil sem mlad in nepoučen. Nisem mogel takoj najti pravih besed, vendar pa sem med hojo po vrtu gledal v njegov obraz in domneval, da moje oči govorijo namesto mene.

“Sin moj,” je rekel, “to, da si bil ponoči v temi, še ni razlog za dvom, ali za temo še vedno obstoja luč. Ne boj se, da zjutraj, potem ko se ponoči uležeš, da bi spal, ne boš več videl sonca. Bil si v temnejši temi kot je tista noči, a videl boš tudi svetlejšo sonce od tega.”

Čeprav sem razmišljal o njegovih besedah, jih nisem razumel. Nič nisem rekel, kajti sladek zrak in občutek človeškega sočutja sta mi zadostovala. Zdelo se je, da me sedaj, ko sem bil na svežem zraku, besede ali razumevanje moje izkušnje ne zanima več. Bil sem zgolj otrok in preprosta radost nad oživljajočo močjo je bila vzrok, da sem pozabil na vse ostalo. To je bilo naravno. In vse, kar je bilo naravno, se mi je zdelo bogato polno čarobnosti. A, komaj sem znova vstopil v naravnost in se začel veseliti svojega povratka, sem bil nenadoma in nepričakovano zopet iztrgan iz nje.

Kako? Oh! Kako naj povem? V jezikih sveta ni ustreznih besed, s katerimi bi lahko opisal katerokoli realno stvar, ki se nahaja izven kroga, ki ga imenujemo naraven.

Gotovo je, da sem s svojimi nogami stal na zeleni travi, gotovo je, da sem bil še vedno na kraju, na katerem sem stal! Gotovo je, da je Seboua še vedno stal poleg mene! Stisnil sem njegovo roko. Da, bila je tam. Pa vendar sem po svojih občutkih vedel, da me je naravno zapustilo in da sem se znova znašel v svetu čutenja, vida in zvoka, katerega sem se bal.

Nič nisem videl, nič nisem slišal, stal sem v grozi in se tresel, tako kot se trese listje pred nevihto. Kaj bom videl? Kaj je bilo v moji bližini? Kaj je bilo to, kar je potegnilo oblak čez moje oči?

Zaprli sem jih. Nisem si upal gledati. Nisem se upal soočiti s temo realnosti okoli mene.

“Odpri oči, sin moj,” je rekel Seboua, “in mi povej, ali je tukaj naša gospa?”

Odpri sem jih v strahu, da bom zagledal grozljiv obraz, ki me je napolnil s strahom v temi noči. Vendar ne, za trenutek nisem videl ničesar in zavzdihnil sem od olajšanja, kajti pričakoval sem, da bom videl, kako se mi v jezi in s stisnjenimi zobmi približuje tisti obraz. In v naslednjem trenutku sem vztrepetal od veselja. Ne da bi vedel, me je Seboua pripeljal do ribnika z lotosovim cvetjem in tako sem ob njem, tako pot prvič, zagledal svetlolaso žensko z zlatimi lasmi, kako pije čisto, tekočo vodo in pred mano skriva obraz.

“Govori z njo!” je vzkliknil Seboua. “Po tvojem obrazu vidim, da je pred teboj. Oh, govori z njo! V tej generaciji še ni govorila s svojimi svečeniki. Govori z njo, kajti res potrebujemo njeno pomoč!”

Seboua je, tako kot dan pred tem, padel poleg mene na kolena. Njegov obraz je bil poln vneme in žara, njegov oči polne prošnje. Ko sem jih pogledal, se mi je zazdelo, da sem padel, kot da bi me nekaj potisnilo. Zdelo se mi je, da me zlatolasa ženska kliče k sebi in da me Seboua potiska proti njej, pa čeprav

ji nisem bil nič bližje. Toda v moji zavesti se mi je zdelo, kot da se dvigam in gibljem proti ribniku, dokler se nisem ob njegovem robu dotaknil njenih oblačil, ki so se dotikala vodne površine. Pogledal sem v njen obraz, a ga nisem mogel videti. Iz njega je žarela svetloba, tako da sem gledal vanj kot v sonce. Začutil sem dotik njene roke na svoji glavi in v mojem umu so odzvanjale njene besede, čeprav se nisem zavedal, da bi jih slišal.

“Otrok z odprtimi očmi,” je rekla, “tvoja duša je čista in pred njo je težka naloga. A bodi ob meni, ker sem polna svetlobe, pa ti bom pokazala pot, na katero boš položil svoj korak.”

“Mati,” sem rekel, “kaj pa tema?”

Nisem se upal oblikovati vprašanja bolj jasno. Zdelo se mi je, da bi se tisti obraz, če bi spregovoril o njem, v jezi znova pojavil pred mano. Ko sem izgovoril besede, sem čutil, kako me je spreletel drget. Domišljjal sem si, da to mora biti jeza, ki se bo spustila nadme, vendar pa je njen glas prešel v mojo zavest tako sladko in mehko kot deževne kaplje in me obdal z enakim občutkom božanskega izvora, kakršnega smo mi, prebivalci izsušene dežele, deležni ob prihodu sladkega dežja.

“Ne boj se teme. Ko postaja duša zaradi svetlobe močnejša, jo je mogoče obvladati in potisniti nazaj. Sin moj, v tistem najbolj notranjem svetišču templja je tema zato, ker častilci ne prenesejo luči. V njem ni svetlobe iz tvojega sveta zato, ker ga ne osvetljuje svetloba duha. Toda slepi svečeniki, zaslepljeni z lastnim zavajanjem, se tolažijo s tuhtanjem o temi. Z govorjenjem blatijo moje ime. Povej jim, sin moj, da njihova kraljica nima moči v kraljestvih teme. Oni nimajo kraljice, nimajo drugega vodnika kot le svoje slepe želje. To je prvo sporočilo, ki ti ga predajam. Ali morda niso povprašali po njem?”

V naslednjem trenutku se je zdelo, da se oddaljujem od nje. Oklenil sem se roba njenega oblačila, vendar so bile moje roke brez moči. Z izgubo dotika se je zdelo, da izgubljam tudi občutek njene prisotnosti. Zavedal sem se le neznosnega čutenja fizične vznemirjenosti. Moje oči so se nemočno zaprle.

Le s težavo sem jih znova odprl in pred sabo zagledal le ribnik, prekrit s cvetovi kraljice cvetja, prekrit s cvetovi, ki so kraljevsko plavali na površini vode. Na njihovih zlatih srcih je počivalo sonce in v njih sem prepoznal barvo zlatih las. Iz mojih sanj me je prebudil glas, poln srda, pa čeprav je govoril počasi in s preišljenim poudarkom.

Obrnil sem glavo in na svoje začudenje opazil, da stoji Seboua, s sklonjeno glavo in prekrizanima rokama, med dvema novicema. V moji bližini pa sta stala visoka svečenika Kamen in Agmahd, ki je nekaj govoril Sebouju. Kmalu sem ugotovil, da je zaradi mene v nemilosti, vendar pa nisem mogel odkriti, kaj naj bi storil.

Agmahd in Kamen sta se postavila ob mene. Dojel sem, da moram iti z njima. Tiho smo šli proti templju in znova prestopili njegova mračna vrata.

5. poglavje

Povedla sta me v dvorano, kjer so imeli svečeniki svoj jutranji obrok. Soba je bila sedaj skoraj prazna. Agmahd in Kamen sta s svojima nizkima, obvladanima glasovoma nadaljevala pogovor pri enem od oken, medtem ko sta me novica pospremila do mize in mi prinesla oljno pecivo, sadje in mleko. Počutil sem se nekako čudno, da sta me stregla ta dva mladeniča, ki z menoj nista govorila in na katera sem gledal s spoštovanjem, saj sta bila gotovo bolj vpeljana v strahovite tempeljske skrivnosti kot jaz. Ko sem jedel pecivo, sem se spraševal, zakaj doslej z mano ni spregovoril nobeden od novicev, kar sem ji srečal v tem kratkem času, ki sem ga preživel v templju. Vendar pa sem se spomnil, da s katerim od njih nisem nikoli ostal sam. Tudi sedaj sta bila v sobi tudi Agmahd in Kamen, tako da sem na obrazih mladeničev, ki sta mi stregla, lahko videl tišino strahu. Vsaj domišljal sem si, da to mora biti strah. Ne strah pred učiteljem, ki uporablja oči kot običajni smrtniki, ampak strah pred večstranskim in magičnim opazovalcem, ki ga ni mogoče zavesti. Na obrazih mladeničev nisem videl nikakršnega izraza. Delovala sta kot avtomata.

Izčrpanost, ki se je polotila mojega telesa, je s hrano popustila. Med jedjo sem nestrpno vstal, da bi pogledal skozi visoko okno, ali je Seboua še vedno na vrtu. Vendar pa je Agmahd stopil med mene in okno in se zazrl vame s tistim negibnim pogledom, ki je v meni sprožal globok strah.

“Pridi,” je rekel. Obrnil se je in odkorakal. Sledil sem mu s sklonjeno glavo in vsa moja nova energija in upanje sta izginila. Zakaj, nisem vedel. Ne bi mogel povedati, zakaj sem strmel v vezen rob belega oblačila, ki je tako mehko drselo po tleh pred mano, z občutkom, da grem za svojo usodo.

Za svojo usodo! Za Agmahdom, tipičnim tempeljskim svečenikom, pravim voditeljem visokih svečenikov. Moja usoda.

Hodila sva po hodnikih, dokler nisva stopila na tistega širokega, ki je vodil od tempeljskih vrat proti svetišču vseh svetišč. Ob pogledu nanj me je zajela groza, pa četudi je skozi vrata valovala sončna svetloba in se smehljala svojim nedoločnim sencam. Moj strah pred Agmahdom je bil tako velik, da sem mu ubogljivo sledil v popolni tišini. Šla sva po hodniku in se z vsakim mojim upirajočim se korakom bolj bližala tistim strašnim vratom, od katerih sem v temi noči videl prihajati tisto gnusno postavo. Opazoval sem steno z neko vrsto groze, s katero zre izmučena duša na grozljive instrumente duhovne inkvizicije. Ni mogoče, da ne bi, ko enkrat zreš v neko pretečo usodo z odprtimi očmi, še naprej zrl vanjo s prikovano pozornostjo. Tako sem jaz v svojem slepem strahu buljil v stene dolgega hodnika, ki se je v moji domišljiji zapiral nad nama, da bi naju iztrgal svetlemu, lepemu svetu, v katerem sem živel do sedaj.

Ko sem tako pozorno opazoval tiste gladke in strašljive stene, sem zaznal majhna vrata, ki so stala pravokotno na vrata svetišča in jih je bilo, zaradi globoke teme na tem koncu hodnika in kontrasta z žarečo sončno svetlobo na drugem koncu, le težka opaziti.

Približala sva se tem vratom. Kot sem rekel, so stala pravokotno na steno svetišča, blizu vrat v svetišče, vendar v steni hodnika.

Zdelo se je, kot da hodim brez lastne volje. Moja volja bi me gotovo popeljala nazaj na sončno svetlobo, ki je ustvarjala svet poln lepote cvetja, veličastne realnosti, ne pa grozljivih in nepredstavljenih sanj!

A vrata so bila tam in Agmahd je iztegnil proti njim svojo roko. Obrnil se je in me pogledal. "Ne boj se," je rekel s svojim mirnim, enakomernim glasom. "Naše svetišče je središče našega doma in že njegova bližina nas napolnjuje z močjo."

Izkušal sem enake občutke kot takrat, ko me je Agmahd prvič opogumil s svojim glasom na vrtu. Z naporom sem dvignil svoje oči in se zagledal v njegove, da bi ugotovil, ali tudi z njegovega lepega obraza odseva enako opogumljanje. Vendar pa je bilo vse, kar sem lahko videl, le nevzdržna spokojnost njegovih modrih oči. Bile so brez milosti, negibne. Moja prestrašena duša je v tistem trenutku v njih videla zgolj krutost roparske zveri.

Odvrnil se je od mene in odprl vrata ter jih podržal, da bi mu lahko sledil. Šel sem za njim, da, čeprav se je zdelo, kot da me moje noge vodijo v prepad. Vstopila sva v sobo z nizkim stropom, ki jo je visoko na steni osvetljevalo veliko okno. Bila je obdana z zavesami in okrašena z bogatimi materiali. Ob eni od sten je stal nizek divan. Ko je moj pogled padel nanj, sem, ne vem zakaj, pomislil, da to mora biti divan, na katerem sem prespal preteklo noč. Nisem mogel ugledati nič drugega, pa čeprav je bilo v sobi mnogo lepih stvari in je bila razkošno opremljena. S trepetajočim srcem sem se spraševal, zakaj so to ležišče prenesli iz sobe, v kateri sem spal.

Medtem ko sem si ga ogledoval, izgubljen v ugibanju, sem se nenadoma zavedel tišine, popolne tišine in osamljenosti.

Obrnil sem se v hipnem preplahu.

Da! Bil sem sam. Strašni svečenik Agmahd je odšel, odšel brez kakršnekoli besede in me pustil v tej sobi.

Kaj naj bi to pomenilo? Približal sem se vratom in jih poskušal odpreti. Bila so tesno zaprta in zapahnjena.

Bil sem ujetnik. Toda, kaj naj bi to pomenilo? Pogledal sem po masivnih kamnitih stenah na visoko okno in pomislil na bližino svetišča ter se z obrazom v dlaneh zgrudil na divan.

Predpostavljam, da sem tam ležal cele ure. Nisem si upal dvigniti in povzročiti kakršenkoli ropot.

Priklical bi lahko le modre, neusmiljene oči svečenika Agmahda. Ležal sem s tesno zaprtimi očmi, ne da bi si upal soočiti z videzom moje ječe in v molitvi, da noč ne bi nikoli prišla.

Bil sem prepričan, da mora biti še zgoden dan, pa čeprav nisem vedel, kako dolgo sem bil na vrtu s Seboujem. Sonce je bilo visoko in valovalo je skozi moje okno, kar sem zaznal, ko sem se po dolgem času obrnil in na hitro ter prestrašeno ozrl po sobi. Zdelo se mi je, kot da je nekdo v sobi, vendar, če se ni skrival za zavesami, potem v sobi ni bilo videti nikogar.

Ne, bil sem sam. In ko sem zbral pogum, da sem pogledal proti sončni svetlobi, ki je veličastno razsvetljevala okno, sem začel spoznavati, da sem, ne glede na nedavno grozljivo izkušnjo, le deček, ki ljubi sonce.

Ta privlačnost je postala zelo močna in se na koncu prelila v željo, da bi se povzpел do okna in pogledal skozenj. Strast, ki je bila vzrok za vročo željo, da bi to storil, ko sem enkrat na to pomislil, bi le težko opisal, kot bi le težko opisal večino vedoželjnih in svojeglavih namenov deškega uma. Kakorkoli že, dvignil sem se s svojega ležišča in, ker me je otroški namen povsem vsrkal, pognal v veter vso grozo moje okolice. Stena je bila popolnoma gladka, vendar pa sem si mislil, da bi lahko, če bi stopil na mizo pod oknom, z rokama dosegel polico in se povzpел, da bi pogledal skozenj. Stopil sem na mizo, vendar pa sem z iztegnjenima rokama polico komaj dosegel. Nekoliko sem poskočil, se trdno oprijel police in se potegnil navzgor. Predvidevam, da me je moral ta podvig navdušiti, kajti gotovo sem si predstavljal, da ne morem videti nič drugega kot le tempeljske vrtove.

A to, kar sem videl, je, čeprav verjetno ni bilo nič pretirano strašljivo, zatrlo moje navdušenje.

Tam ni bilo vrtov. Moje okno je gledalo na majhen, pravokoten kos zemljišča, ki so ga obdajali visoki beli zidovi. Kmalu sem ugotovil, da so to očitno notranji, ne pa zunanji zidovi templja. Dvorišče se je nahajalo v samem srcu velike zgradbe, kajti videl sem njena stebrišča in strehe, ki so se dvigovale nad belimi zidovi. Moje okno je bilo edino, ki sem ga zasledil.

Tedaj sem v sobi zaslišal slaboten zvok in se hitro spustil z okna ter se stoje na mizi osuplo ozrl naokoli. Zdelo se je, da zvok prihaja izza težke zavesa, ki je na pol prekrivala eno od sten. Stal sem brez diha. In celo pri tem polnem dnevu in bleščanju sonca sem v grozi čakal, kaj bom zagledal. Kajti nisem si mogel predstavljati, da bi poleg vrat, skozi katera sem vstopil, lahko obstajal še kakšen drug vhod, tako da nisem mogel upati na kakšno prijazno človeško prisotnost.

Ti strahovi so kmalu izginili, kajti, ko se je zavesa nekoliko pomaknila, je iz svojega skrivališča stopil v črno oblečen novic, ki ga prej še nisem videl. Čudil sem se njegovi pokončni drži. Vendar pa me ni bilo strah, kajti v rokah je držal veličasten cvet kraljevskega belega lotosa. Skočil sem z mize in stopil proti njemu z očmi na cvetu. Ko sem se mu približal, je tiho in hitro spregovoril:

“To je od Sebouja. Spravi ga, vendar pa pazi, da ga ne bo videl nobeden od svečenikov. Spravi ga, pa ti bo pomagal v urah, ko boš potreboval pomoč. Seboua te roti, da se spomniš na vse besede, ki ti jih je povedal in da predvsem zaupaš v svojo ljubezen do vsega resnično lepega in v to, kar te naravno privlači ali odbija. To je njegovo sporočilo,” je rekel in se umikal za zaveso. “S to uslugo Sebouju tvegam življenje. Pazi, da se nikoli ne približaš tem vratom, ali kako drugače pokažeš, da obstajajo. Vodijo v zasebno sobo visokega svečenika Agmahda, v katero si ne upa stopiti nihče, ki si ne želi tvegati strahovite kazni.”

“In kako si ti lahko prišel skozi,” sem radovedno vprašal.

“Vsi svečeniki so pri jutranjih ceremonijah, tako da sem se lahko prikradel k tebi, ne da bi me kdo videl.”

“Povej mi,” sem kriknil in ga poskušal zadržati, ko je hitel iz sobe, “zakaj ni prišel Seboua?”

“Ne more. Na njega še posebej pazijo, da se ti ne bi približal.”

“Toda zakaj?” sem osupel in začuden vzkliknil.

“Ne morem ti povedati,” je rekel novic in se izvil iz mojega prijema. “Ne pozabi na besede, ki sem ti jih povedal.”

Hitro je stopil skozi vrata in jih zaprl za sabo. Na pol pomirjen sem stal ob težki zavesi in takoj, ko sem se zopet zbral od presenečenja zaradi nenadnega novicovega prihoda in odhoda, sem z lilijo v roki stopil na sredo sobe.

Moja prva misel je - še preden sem začel razmišljati o besedah, ki naj bi se jih spomnil - veljala temu, da svoj dragocen cvet spravim na nek varen kraj. Držal sem ga tako nežno, kot da bi bil utripajoče telo ljubečega bitja. Vznemirjeno sem pogledal naokoli in iskal varen prostor, kjer ga ne bi bilo mogoče videti.

Po nekaj trenutkih nestrpnega preiskovanja sem ugotovil, da je tik za vzglavjem mojega ležišča kot, ki se ga zavesa ni neposredno dotikala. Tja sem ga lahko postavil vsaj za nekaj časa. Imel bi dovolj zraka in ne bi ga bilo mogoče videti, če kdo ne bi odgrnil zaves. Zdelo se mi je, da je prostor za ležiščem manj verjeten kraj, da bi ga odkrili, kot katerikoli drugi. Vznemirjen sem ga postavil tja, boječ se, da bi ga še vedno držal v roki, ko bi se zaključile ceremonije in bi v sobo vstopil Agmahd. Skril sem ga in pogledal naokoli, da bi odkril kakšno posodo z vodo, v katero bi ga lahko položil, kajti zdelo se mi je, da ne bo mogel, če mu ne bom priskrbel prvine, ki jo je tako zelo ljubil, živeti tako dolgo, da bi postal moj prijatelj.

Našel sem majhno lončeno posodo z vodo, ga položil vanjo ter se spraševal, kaj bom naredil, če bodo svečeniki odkrili, da je ni več in me povprašali po njej. Ni mi prišlo na misel, kaj bi naredil v takšnem primeru, vendar pa sem upal, da bi me ob odkritju cveta zajel nek navdih, s katerim bi preprečil nadaljnjo grajanje Sebouja, kajti bilo je povsem očitno, pa čeprav nisem

vedel, ne zakaj ne kako, da so ga grajali zaradi neke stvari, ki je bila povezana z menoj.

Usedel sem se na divan, da bi bil blizu mojega ljubljenelega cveta. Kako sem si želel, da bi ga lahko postavil na sonce in užival v njegovi lepoti!

Tako je prešel ta dan. Nihče ni prišel k meni. Gledal sem, kako sonce izginja z mojega okna, kako nanj legajo večerne sence. Še vedno sem bil sam. Ni se mi zdelo, da bi postal bolj preplašen. Prihajajoča noč ni prinesla s seboj nikakršen grozeči strah. Napolnjen sem bil z globoko spokojnostjo, ki je bila posledica dolgih, mirnih ur dneva in prisotnosti lepega, čeprav skritega cveta, ki pa sem ga imel stalno pred očmi, v vsej njegovi žareči in občutljivi lepoti. Nisem imel nobene od nevzdržnih vizij, ki se jih nisem mogel rešiti v pretekli noči.

Bilo je že precej temno, ko so se odprla vrata na hodnik in je v spremstvu mladega svečenika, ki mi je prinesel hrano in skodelico nekega čudnega sladko dišečega sirupa, vstopil Agmahd. Ne bi se dvignil z divana, če me ne bi premagala lakota. Nanjo prej sploh nisem pomislil, vendar pa sem bil sedaj že resnično slaboten od posta. Živahno sem se dvignil. Ko se mi je mladi svečenik približal, sem izpil sirup, katerega mi je najprej ponudil. Šele v tem trenutku sem se zavedel izčrpanosti.

Agmahd me je gledal med pitjem. Ko sem odložil skodelico, sem ga pogledal v oči z novim kljubovanjem.

“Zmešalo se mi bo,” sem rekel pogumno, “če me boš puščal v tej sobi sama. Še nikoli v življenju nisem bil tako dolgo sam.”

Govoril sem pod vplivom nenadne spodbude. Ko sem preživel dolge ure v osamljenosti, se te niso zdele tako strašne, vendar pa sem sedaj, s hitrim dojetjem zla te osamljenosti, izpovedal svoje čutenje.

Agmahd je rekel mlademu svečeniku:

“Odloži hrano in mi hitro prinesi knjigo, ki leži na divanu v moji zunanji sobi.”

Odšel je, da izpolni naročilo. Agmahd mi ni rekel ničesar, jaz pa sem, potem ko sem mu povedal to, kar sem hotel in nisem bil zaradi tega prav nič okregan, vzel s pladnja oljni kolač in veselo nadaljeval z mojim obrokom.

Pet let pozneje si z Agmahdom ne bi mogel privoščiti nekaj podobnega. Ne bi mogel jesti, če bi mu tako kljuboval. Tedaj pa sem bil še vznesen zaradi vzvišene otroške nevednosti in brezbržnosti. Nisem imel nikakršnega merila za oceno globine svečenikovega intelekta, širine njegove hladne krutosti. Le kako bi ga imel? Bil sem neveden. Še več, nisem imel nikakršnega vpogleda v značaj njegove krutosti, v njen namen, smoter. Bil sem v popolni temi. Vendar pa sem se dobro zavedal, da moje življenje v templju nikakor ne bo takšno, kakršnega sem si predstavljal, tako da sem že začel gojiti deške načrte, kako bom pobegnil (četudi po strašnem hodniku), če bom moral še naprej preživljati takšne tegobe. Tedaj sem le malo vedel, kako dobro sem zastražen.

Medtem ko sem jedel in pil, Agmahd ni spregovoril nobene besede. Kmalu so se odprla vrata in vstopil je mladi svečenik, ki je v rokah nosil veliko črno knjigo. Položil jo je na mizo, za katero mu je Agmahd naročil, naj jo potisne bliže k mojemu ležišču. Iz kota sobe je prinesel svetilko, jo položil na mizo in prižgal. Potem je Agmahd rekel:

“Ne boš sam, če si boš ogledal te strani.”

Potem, ko je to rekel, se je obrnil in v spremstvu mladega svečenika zapustil sobo.

Takoj sem odprl knjigo. Ko se sedaj ozrem nazaj, se mi zdi, da sem bil tako zelo radoveden kot večina dečkov. Kakorkoli že, vsaka nova stvar je v meni takoj vzbudila zanimanje. Odprl sem črne platnice knjige in se zagledal v prvo stran. Bila je lepo obarvana. Zato sem si, preden sem začel brati črke, z užitkom ogledoval te žareče barve. Črke so izstopale iz sivega ozadja v tako bleščečem odtenku, da so se zdele kot ogenj. Naslov knjige je bil: *Umetnost in moč magije*.

Zame to ni imelo nobenega pomena. Bil sem sorazmerno neizobražen fant in spraševal sem se, kakšno vrsto družabništva mi lahko po Agmahdovem mnenju nudi ta knjiga.

Leno sem obračal strani. Bile so mi povsem nerazumljive, tako vsebina kot že same besede. Bilo je smešno, da mi je dal v branje to knjigo. Zehajoče sem jo prelistal in jo zaprl ter se hotel znova zlekniti na divan, ko sem presresen ugotovil, da nisem sam. Na drugi strani mize s knjigo in svetilko je stal človek v črnem oblačilu. Čudil sem se, kako je lahko vstopil in se mi približal tako neslišno.

6. poglavje

“Ali imaš kakšno željo?” je vprašal človek z jasnim, vendar zelo tihim glasom. Presenečeno sem ga gledal. Po njegovi obleki se je zdelo, da je novic, pa vendar je govoril tako, kot da bi lahko izpolnil vsako mojo željo, in to ne s tonom preprostega služabnika.

“Ravnokar sem jedel,” sem odgovoril. “Nimam nobene želje, razen te, da se rešim te sobe.”

“Ta,” je tiho odgovoril, “se ti bo kmalu izpolnila. Pojdi za menoj.”

Osupel sem ga pogledal. Ta novic je moral poznati moj položaj, moral je vedeti za Agmahdovo voljo v zvezi z mano. Kako si ji je upal nasprotovati?

“Ne,” sem odgovoril, “visoki svečeniki so me zaprli sem. Če bom poskušal pobegniti, bom kaznovan!”

“Pridi!” je odgovoril. Ob tem je v povelje dvignil roko. Glasno sem zakričal, kot da bi začutil fizično bolečino. Zakaj, ne vem. Nekako sem občutil, kot da bi me nekaj stisnilo, kot da bi me za telo prijela in me stresla neka nezadržna moč. Sekundo za tem sem stal poleg mojega skrivnostnega obiskovalca, z roko trdno v njegovi dlani.

“Ne glej nazaj,” je zakričal. “Pojdi z mano.”

Sledil sem mu. Na vratih pa me je vseeno zajela želja, da bi se ozrl in z velikim naporom sem to tudi storil.

Nič čudnega, da mi je ukazal, naj se ne obračam! Nič čudnega, da me je hotel na hitro odvreči iz sobe, kajti, ko sem se obrnil in se upiral njegovemu železnemu prijemu, sem kot začaran obstal. Videl sem samega sebe, ali bolje, svoje nezavedno telo. Tedaj sem dojel, da moj tovariš ni prebivalec zemlje, da sem znova vstopil v deželo senc.

Vendar pa je ta čudež v celoti prekril še nek večji, takšen, ki me je tako okreplil, da sem se lahko uprl trudu mojega spremljevalca, da me zvleče iz sobe.

Videl sem kraljico lilije, kako je slonela preko divana, kako je stala za njim in se sklanjala naprej s tisto dražestno, povešeno držo, v kateri sem jo prvič videl, ko se je ustavila, da bi pila vodo. In slišal sem jo govoriti. Njen glas je prihajal do mene kot padanje vode, kot pršenje vodnjaka.

“Zbudi se, zaspanec, ne sanjaj več, ne ostajaj ujet v tem prekletem uroku.”

“Gospa, ubogal bom,” sem mrmral v sebi. In kar naenkrat se mi je zazdelo, da me je zajela nekakšna meglica. Bil sem le medlo zavesten, pa vendar sem vedel, da si z naporom, da bi ubogal željo lepe kraljice, prizadevam povrniti v svoje naravno stanje. Postopoma mi je uspelo in utrujeno, stežkoma sem odprl oči ter se zagledal v neobljudeno, prazno sobo. Novic me je zapustil. O, kako sem bil vesel. Toda, joj! Zapustila me je tudi Lotosova Gospa. Soba se je resnično zdela povsem prazna, tako da sem s težkim srcem pogledal okoli sebe. Sladko Gospo Cveta sem v svojem otroškem srcu občutil bolj kot lepo mamo, kot pa kot kraljico. Hrepenel sem po njeni mehki prisotnosti. Vendar pa je ni bilo več tam. Še predobro bi vedel, če bi bila v sobi skrita pred mano. S svojo dušo sem čutil njeno odsotnost enako jasno, kot sem jo prej videl z očmi.

Počasi sem se dvignil, kajti ta zadnji boj me je resnično izčrpal. Stopil sem do kota za mojim divanom, kjer sem skrnil svoj dragi cvet. Nekoliko sem odmaknil zaveso, da bi pogledal na moj zaklad. Joj! Že je upogibal svojo

ljubko glavo! Nagnil sem se naprej, da bi se prepričal, ali sem mu resnično dolil vode. Da, njegov pecelj je bil globoko potopljen vanjo. A vseeno se je cvet povetil kot mrtva stvar, steblo pa je negibno viselo čez rob posode.

“Moj cvet,” sem vzkliknil in pokleknil poleg njega. “Ali boš odšel tudi ti? Ali bom res ostal sam?”

Vzel sem uvelo cvetlico iz posode in jo položil na prsi, za gube mojega oblačila. Za trenutek povsem obupan, sem se znova vrgel na divan in zaprl oči ter si prizadeval, da bi jim vladala tema in da ne bi videle ničesar.

Kako? Kdo lahko onemogoči vizijo notranjemu očesu, očesu, ki ima tako strahovit dar vida, da ga ne more oslepiti nobena tema? Tega takrat jaz še nikakor nisem zmogel.

Ko sem se dvignil iz dolgega in tihega počitka, je na zemljo že padla noč. Zunaj je bila mesečina in srebrn pramen svetlobe je vstopal skozi visoko okno in valoval v mojo sobo. Skozi pramen svetlobe se je pomikal rob belega oblačila; zlato izvezen rob. Poznal sem to vezenje. Počasi sem dvignil oči, kajti pričakoval sem, da bom videl Agmahda, kar se je tudi zgodilo. Stal je v medli senci, vendar pa njegove drže ni bilo mogoče zamenjati s senco nekoga drugega človeka, pa četudi njegovega obraza ni bilo mogoče videti.

“Vstani,” je rekel.

Vstal sem in stopil poleg ležišča, z očmi polnimi strahu, uprtimi v njega.

“Spij to, kar je poleg tebe,” je znova rekel.

Pogledal sem in videl skodelico, polno rdeče tekočine. Spil sem jo v slepem upanju, da mi bo prinesla moč, da sem bom lahko spopadel s kakršnokoli usodo, ki bi mi jo bodo prinesle nočne ure.

“Pridi,” je rekel.

Sledil sem mu do vrat. Pol nezavedno sem uperil pogled proti oknu, z mislijo, da me morda čakata svež zrak in svoboda. Nenadoma sem začutil, da ne vidim. Hitro sem položil roko na oči in začutil, da imam preko njih

povezano neko mehko snov. Napolnjevala me je tišina tihega spraševanja in strahu. Čutil sem, kako me podpirajo in skrbno vodijo naprej. Drgetal sem ob misli, da me najbrž podpira Agmahdova roka, vendar pa sem se prepustil temu stiku, vedoč da se mu ne morem upreti.

Počasi sva se pomikala naprej. Zavedal sem se, da sem zapustil svojo sobo in prehodil določeno razdaljo, toda, kako daleč ali v kateri smeri, zmeden zaradi slepote, nisem mogel uganiti. Ustavila sva se v popolni tišini. Roka me je spustila in začutil sem, da so sneli vez z mojih oči. Odprl sem jih v tako popolno temo, da sem dvignil roko, da bi se prepričal, ali morda nimam obveze še vedno na njih. Ne, bile so proste, bile so odprte, pa vendar so zrle v prazno steno globoke in popolne teme. Moja glava je bila polna bolečine in omotice. Zdelo se je, da so jo hlapi močnega sirupa, ki sem ga spil, napolnili z zmedo. Ostal sem negiben, upajoč, da se bom zbral in dojel svoj položaj.

Medtem ko sem čakal, sem se nenadoma zavedel, da je zraven mene neka nova prisotnost. Nisem se ji umaknil. Zdelo se je, da vem, da je lepa, prijazna in veličastna. Trepetal sem v hrepenenju, v nekakšnem nepopisnem občutku teženja v duhu proti neznani prisotnosti.

Tišino je nenadoma presekala tih, sladek govor v bližini mojega ušesa.

“Povej Agmahdu, da krši zakon. Le en sam svečenik lahko vstopi v najbolj sveti del svetišča in ne več.”

“Zahtevam, da mi poveš, kaj povedala kraljica,” sem zaslišal Agmahdov odgovor v svečanih tonih.

“Povej mu,” je rekel drugi glas, ki je sprožal drget moje duše in trepetanje telesa, “da ne bi čakala na tebe, če bi se lahko razodela v njegovi prisotnosti.”

Ponovil sem njene besede. Ni bilo odgovora, vendar pa sem slišal gibanje, korake in kako so se tiho zaprla vrata. Takoj zatem se me je dotaknila mehka roka. Sočasno sem se zavedal dotika in slabotne svetlobe na svojih prsih. Začutil sem, kako je roka segla v mojo obleko, da bi iz nje potegnila mojo

uvelo, skrito lilijo. Vendar pa tega nisem hotel preprečiti, kajti, ko sem pogledal navzgor proti svetlobi, sem ugotovil, da stojim pred Kraljico Lilij. Mojo kraljico, kakor sem jo začel klicati v svojem deškem srcu, sem videl le medlo in zavito v senčno meglico, pa vendar dovolj jasno, da sem se lahko vzradostil njene bližnje prisotnosti. In ko sem jo tako gledal, sem videl, da drži v bližini svojih nedrji uvel cvet, ki mi ga je vzela. In začuden sem opazoval, kako je ta še naprej venel, kako je postajal vse bolj nejasen, dokler ni povsem izginil. Pa vendar tega nisem obžaloval, kajti, ko je admiral, je ona postajala vse svetlejša in določnejša. Ko je cvet popolnoma izginil, je stala poleg mene, jasna in določna, razsvetljena od lastnega žarčenja.

“Ne boj se več,” je rekla, “ne morejo ti več narediti nič hudega, kajti vstopil si v moje ozračje. In čeprav so te postavili v sam grajski stolp greha in krive vere, se ne boj, ampak opazuj te stvari ter si zapomni, kar bodo zaznale tvoje drobne oči.”

Zdelo se je, da njene zaupljive in prijazne besede razsvetljujejo temo. Postal sem pogumen in poln moči.

Iztegnila je roko in se me nežno dotaknila. Dotik me je napolnil z ognjem, ki je presegal kakršnokoli toploto, ki sem jo kdajkoli izkusil.

“Kraljevska roža Egipta prebiva v svetih vodah, ki s svojo čistostjo in spokojnostjo ustvarjajo njegov večni kraj počitka. Jaz sem duh cveta, jaz prebivam na vodah resnice in moje življenje je sestavljeno iz diha nebes, ki je ljubezen. Toda razkroj mojega zemeljskega kraja počitka, preko katerega se še vedno širijo moja krila ljubezni, iz njih črpa luč nebes, ki je modrost. Duh kraljevskega lotosa ne more dolgo živeti v temi. Če mu odtrgajo sonce, cvet uvene in odmre. Zapomni si te besede, otrok, vgraviraj jih v svoje srce, kajti, ko jih bo tvoj um lahko dojel, ti bodo razsvetlile številne stvari.”

“Povejte mi,” sem vprašal, “kdaj bom spet lahko obiskal lilije? Ali me boste popeljali tja v jutranjem soncu? Sedaj je noč in jaz sem utrujen. Ali bi lahko zaspal ob vaših nogah in šel jutri z vami na vrt?”

“Ubogi otrok,” je odgovorila ter stopila proti meni, tako da se me je dotaknil njen dih, ki je bil sladek kot vonj divjih rož, “kako hudo so te obremenili! Počivaj tukaj, na mojih rokah, kajti ti boš postal videc in razsvetljevalec moje ljubljene dežele. Moč in zdravje morata odsevati na tvojem čelu kot dragulja. Pazila bom nate. Spi otrok, spi.”

Ulegel sem se k njenim nogam. In čeprav sem vedel, da sem na hladnih, tridih tleh, sem čutil, da moja glava počiva na roki, ki je bila mehka in polna magnetnega blažila. In padel sem v globok, nemoten spanec brez sanj.

V Agmahdovo tajno knjigo se je tisto noč zapisala le ena beseda: “Neuspešno.”

7. poglavje

Ko sem se zbudil, je bil v mojih rokah bel cvet. Njegova lepota je moje srce napolnila z radostjo. Pogled nanj me je osvežil in vzradostil, kot če bi spal na materinih rokah. To je bil njen poljub, kajti cvet, na pol odprt lotosov cvet, sem držal ob mojih ustnicah. Na začetku se nisem spraševal, kako sem prišel do njega, ampak sem zgolj občudoval njegovo lepoto in bil srečen, kajti dajal mi je vedeti, da me moja kraljica, moja edina prijateljica, resnično varuje.

Nenadoma sem videl, da je nekdo vstopil v sobo, ne, bolj se je zdelo, kot da stopa iz sence. Tedaj sem se zavedel, da ležim na divanu v sobi, v katero me je pripeljal Agmahd. Le malo sem se spominjal, kako ali kje sem preživel temne ure noči, vendar pa sem imel občutek, da me je moral na moj divan na svojih rokah prinesti on. Bil sem vesel, da sem zopet tam, še bolj pa, ko sem videl, da se mi bliža neka deklica. Bila je mlajša od mene in svetla kot sončni žarek. Približala se mi je in se ustavila. Iztegnil sem roko proti njej.

“Daj mi cvet,” je rekla.

Obotavljal sem se, kajti posedovanje cveta me je delalo srečnega. Vendar pa ji nisem mogel odreči, kajti smehljala se mi je tako, kakor se mi ni doslej še nihče znotraj templja. Dal sem ji svoj cvet.

“Ah!” je zaklicala, “na listih ima vodo!” in ga v gnusu vrgla od sebe. Jezno sem planil z divana, da bi rešil svoj zaklad. Deklica ga je v trenutku zopet pobrala in z glasnim smehom pobegnila. Kar najbolj hitro sem ji sledil. Bil sem zgolj deček in kot deček sem ji tudi sledil, jezen in odločen, da ne sme zmagati. Podila sva se skozi velike sobe, v katerih nisem videl nikogar. Deklica se je zakadila za velike zavese, jaz pa sem ji sledil z gibkostjo podežel-skega dečka. Toda nenadoma sem se znašel pred nečim, kar se mi je zdelo kot stena iz trdega kamna. Kako mi je lahko pobegnila? Saj sem ji bil tik za petami. Slep od jeze sem se obrnil, a sem hitro utihnil in se pomiril, kajti pred mano je stal svečenik Agmahd. Ali sem naredil kaj narobe? Najbrž ne, kajti smejal se je.

“Pojdi z mano,” je rekel, in to spregovoril tako prijazno, da se nisem bal iti za njim. Odprl je vrata in pred sabo sem zagledal vrt poln rož, pravokoten vrt, obdan z živo mejo in gosto prekrit s cvetjem ter poln otrok, ki so se podili sem ter tja, hitreje kot so mogli, v sklopu neke igre, ki je nisem razumel. Bilo jih je toliko in tekali so tako hitro, da sem bil sprva osupel. Vendar pa sem med njimi nenadoma zagledal deklico, ki mi je vzela cvet. Nosila ga je na obleki in se mi, ko me je videla, posmehljivo zasmejala. Takoj sem planil v množico in se, ne vem kako, na ta način nekako podredil pravilom igre ali plesa. Nisem vedel za kaj gre, kajti, čeprav sem se očitno pravilno gibal, nisem mogel razločiti, kakšen je namen te igre.

Sledil in zasledoval sem deklico. Čeprav se ji zaradi njene hitrosti nisem uspel približati, sem vseeno začel hitro uživati v gibanju, v vznemirjenju, v veselih obrazih in smejočih se glasovih. Vonj številni rož me je napolnil z navdušenjem in strastno sem si zaželel, da bi imel tudi jaz eno od njih. Ob misli na druge, sem pozabil na lotosov cvet in hitel naprej v blodnjaku plesa

ter si obljubljal velik šop cvetja, ko se bo ples zaključil. V tistem trenutku se nisem bal Agmahda ali njegovega negodovanja, pa četudi bi bil vrt njegov. Tedaj sem nenadoma zaslišal vesel krik stoterih otroških glasov.

“Osvojil jo je! Osvojil jo je!”

Bila je žoga, zlata žoga, in lahka, tako lahka, da bi jo lahko vrgel zelo daleč, visoko pod nebo, pa bi se vedno znova vrnila v moje vzdignjene roke. Znašla se je pod mojimi nogami. In ko sem zaslišal krik otrok, sem takoj vedel, da pripada meni. Naenkrat je bilo poleg mene le dekletce, ki je vzelo moj lotosov cvet. Sedaj ni bilo več v isti obleki, zato je nisem takoj prepoznal. Vendar pa se je smejala in jaz njej. Vrgel sem žogo, ona pa mi jo je vrgla nazaj, z enega konca vrta na drugega.

Nenadoma je skozi zrak jasno in glasno zazvonil zvonec. “Pridi,” je rekla, “nastopil je čas pouka, pridi.” Prijela me je za roko in odvrгла žogo. Hrepeneče sem gledal za njo.

“Bila je moja,” sem rekel.

“Sedaj ni več za nobeno rabo,” je odgovorila. “Zaslužiti si moraš drugo nagrado.”

Z roko v roki sva stekla stran, skozi nek drug vrt v veliko sobo, ki je prej še nisem videl. V njej so bili otroci, s katerimi sem se igral in še mnogi drugi. Tu je bilo ozračje težko in sladkobno. Nisem bil utrujen, kajti pred kratkim sem se zbudil iz dolgega sna, jutro pa je bilo še sveže. Toda ko sem stopil v to sobo, sem se takoj počutil utrujenega in glava mi je žarela.

Ob otroških glasovih okoli mene, sem hitro zaspal. Ko sem se zbudil, sem zaslišal krik, ki je bil podoben tistemu v vrtu. “Osvojil jo je! Osvojil jo je!”

Stal sem na neke vrste prestolu, na visokem marmornatem sedežu. In v zraku sem zaslišal svoj lasten glas. Govoril sem. Otroci so bili okoli mene, zbrani okoli marmornatega sedeža. Spomnil sem se, da je deklica, ki me je pripeljala v sobo, rekla, da na tem prestolu sedi učitelj. Zakaj so bili potem

takem tukaj otroci? Pogledal sem in glej, videl sem, da je soba polna svečenikov! Stali so na mestu učencev. Stali so tiho, negibno.

Znova sem zaslišal otroški krik: "Osvojil jo je! Osvojil jo je!"

Nenadoma sem divje skočil s prestola, ne da bi vedel zakaj. Ko sem stal na tleh, sem se razgledal in ugotovil, da so otroci odšli. Ni bilo nikogar drugega kot le deklica, ki me je pripeljala sem. Stala je na prestolu, se smejala in veselo ploskala z rokama. Spraševal sem se, kaj jo tako veseli. In ko sem pogledal dol, sem videl, da stojim v krogu belo oblečenih svečenikov, ki so se priklanjali, dokler njihova čela niso dosegla tal. Kaj to pomeni? Nisem mogel uganiti. Stal sem v grozi, dokler otrok ni zaklical, kar se je zdelo kot odgovor na mojo misel: "Častijo te!"

Moje začudenje ob njenih besedah ni bilo nič večje od presenečenja, da se dogaja še nek drug čudež, ki sem se ga tedaj zavedel. Dojel sem namreč, da njen glas slišim le jaz.

8. poglavje

Popeljali so me nazaj v mojo sobo, kamor so mi mladi svečeniki prinesli hrano. Bil sem lačen, kajti dotlej še nisem jedel, tako da se mi je zdela hrana okusna. Mladi svečeniki, ki so mi jo prinesli, so, ko so mi jo ponujali, padli na kolena. Začudeno sem jih opazoval, ker nisem mogel uganiti, zakaj to počnejo. Prišli so s sadjem, z bogatim sirupom in sladkim pecivom, kakršnega nisem še nikoli videl, ter s cvetjem. Prinesli so velike šopke cvetja in jih položili poleg mene. Ob steno so postavili grmičke, prekrite s cvetovi. Ko sem jih videl, sem kriknil od veselja. In ko sem kriknil, sem videl, da v senci zavese stoji pred mano Agmahd. Njegove oči so me opazovale, hladne in brez smeha. Pa vendar se ga sedaj nisem bal. Bil sem poln novega duha ugodja, ki me je navdajal s pogumom. Šel sem od rože do rože in poljubljal cvetove. Vonj je napolnil celotno sobo s svojim izobiljem. Bil sem srečen in ponosen, kajti čutil sem, da se mi ni treba več bati tega hladnega sve-

čenika, ki je stal tako negibno, kot da bi bil vklesan v marmor. Ta občutek neustrašnosti je z moje otroške duše odstranil težo tesnobe.

Obrnil se je in izginil. Ko je odhajal za zaveso, sem videl, da je poleg mene dekletce.

“Poglej,” je rekla, “prinesla sem ti te rože.”

“Ti?” sem vzkliknil.

“Da, povedala sem jim, da imaš rad rože. Te pa so močne in sladke, rastejo v zemlji. Ali si utrujen, ali pa se greva igrat? Ali veš, da je tisto naš vrt in da je tam žoga? Nekdo jo je zaradi tebe prinesel nazaj.”

“Povej mi,” sem rekel, “zakaj so se mi danes svečeniki klanjali?”

“Ali ne veš?” je odgovorila in me gledala z začudenjem. “Zato, ker si danes govoril s prestola, in to modre besede, ki so jih razumeli, mi pa ne. Vendar pa smo videli, da si osvojil veliko nagrado. Osvojil boš vse nagrade.”

Sedel sem na divan in se z rokama prijel za glavo ter jo z začudenjem gledal.

“Toda, kako sem lahko storil nekaj takšnega, ne da bi to vedel?” sem vprašal.

“Ti boš velik, ko se ne boš boril. Ne da bi vedel, boš osvojil vse nagrade. Če boš miren in srečen, te bodo častili vsi ti svečeniki, celo najbolj sijajen.”

Za trenutek sem utihnil, nato pa rekel: “Ti si še zelo majhna. Kako lahko veš vse to?”

“Povedale so mi rože,” je dejala v smehu. “One so tvoje prijateljice. Vendar pa je vse res. Pridi sedaj in se igray z mano.”

“Ne še,” sem rekel. In res sem čutil, da je moja glava vroča in težka, srce pa napolnjeno s čudenjem, kajti nisem mogel dobro razumeti njenih besed.

“Nemogoče je, da bi govoril s prestola,” sem vzkliknil.

“Pa si! In visoki svečeniki so sklonili svoje spoštljive obraze pred tabo. Kajti povedal si jim, kako naj izvajajo neko čudno ceremonijo s teboj v sredini.”

“Jaz?”

“Da, povedal si jim, kakšna bi morala biti tvoja obleka in kako naj jo pripravijo ter katere besede naj izgovarjajo, ko ti jo bodo oblačili.”

Gledal sem jo s strastnim zanimanjem.

“Ali mi lahko poveš še kaj več?” sem vzkliknil, ko se je ustavila.

“Ti moraš živeti med rožami, ki se hranijo iz zemlje in se pogosto igrati z otroci. Oh, toliko stvari je še. Glede ceremonije pa se ne spomnim nič več, vendar pa boš kmalu vedel, kako in kaj, saj naj bi bila že nocoj.”

Dvignil sem se z divana v nenadnem, divjem strahu.

“Ne boj se,” je rekla v smehu. “Saj bom jaz s teboj. To me veseli, kajti, čeprav pripadam templju, še nikoli nisem smela prisostvovati kakšni od svetih ceremonij.”

“Ti pripadaš templju! Toda oni ne morejo slišati tvojega glasu!”

“Včasih me ne morejo videti!” je smejoče dejala, “le Agmahd me lahko vedno vidi, kajti jaz sem njegova. Vendar pa z njim ne morem govoriti. Tebe imam rada zato, ker s tabo lahko govorim. Pridi, pojdiva ven in se igrayva. Rože v vrtu so enako sladke kot te. Poleg tega je tam žoga. Pridi.”

Prijela me je za roko in tiho sva šla ven. Pustil sem ji, da me je vodila, kajti izgubil sem se v razmišljanju. Toda zunaj je bil zrak tako bogat in sladek, rože tako bleščeče, sonce tako toplo, da sem v sreči hitro pozabil na svoje misli.

9. poglavje

Bila je noč. Bil sem zaspan in vesel, a srečen in razigran, ker sem se podil sem ter tja po sladko dišečem zraku. Cel večer sem spal na svojem divanu med cvetjem, ki je odišavilo mojo sobo, ter sanjal nenavadne sanje, v katerih je vsak cvet postal smejoč obraz, medtem ko so bila moja ušesa polna zvona čarobnih glasov. Nenadoma sem se zbudil in si domišljjal, da moram še sanjati, kajti mesečina je vstopala v mojo sobo in padala na lepe cvetove. In s

čudenjem sem razmišljal o preprostem domu, v katerem sem bil vzgojen. Kako sem ga lahko prenašal? Kajti sedaj se mi je dozdevalo, da je življenje ena sama lepota.

Bil sem zelo srečen.

Ko sem leže sanjavo gledal mesečino, so se nenadoma od zunaj odprla vrata na hodnik. Ta je bil poln svetlobe, tako bleščéče svetlobe, da se je mesečina zazdela kot tema in da sem bil povsem oslepljen. V sobo so vstopili številni novici in prinesli s seboj stvari, ki jih zaradi močne svetlobe nisem mogel videti. Nato so odšli, zaprli vrata in me pustili samega v mesečini, z dvema belo oblečenima, negibnima podobama. Vedel sem, kdo je pri meni, vendar pa si nisem upal pogledati. Bila sta Agmahd in Kamen Baka.

Najprej sem zatrepetal, vendar pa sem v naslednjem trenutku videl, kako iz sence, s prstom na ustnicah in nasmehom na obrazu, prihaja deklica.

“Ne boj se,” je rekla. “Oblekla ti bosta lepo oblačilo, ki si ga naročil.”

Dvignil sem se z ležišča in pogledal svečenika. Nič več se nisem bal. Agmahd je stal negibno, z očmi uprtimi vame. Kamen se mi je približal, držec v rokah belo oblačilo. Izdelano je bilo iz finega bombaža in prekrito z bogatim zlatim vezenjem v obliki črk, ki jih nisem razumel. Bilo je lepše od Agmahdovega oblačila in odkar sem vstopil v tempelj, še nisem videl nekaj tako zelo lepega.

Bil sem zadovoljen in iztegnil sem roko proti oblačilu. Kamen se mi je približal. In ko sem odvrigel obleko, ki sem jo nosil, mi ga je nadel z lastnimi rokami.

Bilo je prepojeno z občutljivo dišavo, ki sem jo očaran vdihnil. Oblačilo se mi je zdelo kraljevsko! Kamen je stopil proti vratom in jih odprl. Name je padla bleščéča svetloba. Agmahd je, z očmi uprtimi vame, negibno obstal.

Dekletce me je pogledalo z občudovanjem in radostno zaploskalo z rokama. Nato je iztegnilo roko in me prijelo za mojo.

“Pridi,” je rekla.

Vdal sem se in skupaj sva stopila na hodnik, z Agmahdom tesno za nama. Prizor, ki se je odprl pred menoj, me je tako pretresel, da sem se ustavil. Razen na tistem delu, kjer sem stal jaz, ob vratih v najbolj svet del svetišča, je bil velik hodnik poln svečenikov. Okoli mene je bil velik prazen prostor, na katerem je stal divan, prekrit s svilenim pregrinjalom, izvezenim v zlatu, s črkami, ki so bile podobne tistim na moji obleki. Okoli divana pa nekakšna brežina ali živa meja iz sladko dišečih rož, tla pa posuta cvetnimi lističi. Odmaknil sem pogled od velike množice negibnih, belo oblečenih svečenikov, katerih oči so bile uprte vame in se naslajal nad barvitim prizorom.

“Ta divan je za naju,” je rekla deklica in me povedla do njega.

Nihče drug ni spregovoril ali se premaknil. Ubogal sem jo. Približala sva se mu in na njem našla najino zlato žogo, s katero sva se igrala v vrtu. Pogledal sem v nenadnem začudenju, da bi videl, ali naju morda gleda Agmahd. Stal je ob vratih, z očmi uprtimi vame. Kamen je stal nekoliko bližje. Zrl je v zaprta vrata svetišča in premikal ustnice, kot da bi ponavljal besede. Zdelo se je, da ni nihče jezen na naju, zato sem znova pogledal deklico. Prijela je žogo in skočila na enega od koncev velikega divana. Nisem se mogel upreti njeni razposajenosti. V smehu sem skočil na drugi konec. Vrgla mi je žogo. Ujel sem jo. Toda še preden sem jo lahko vrgel nazaj, se je hodnik potopil v popolno, globoko temo. Za trenutek mi je v nenadni tesnobi zastal dih, vendar pa sem hitro ugotovil, da še vidim deklico in da se ta smeje. Vrgel sem ji žogo. Ujela jo je in se znova zasmejala. Pogledal sem naokoli in videl, da je vse drugo v črni temi. Pomislil sem na grozljivo podobo, ki sem jo videl v tej temi in gotovo bi, če ne bi bilo deklice, spet na glas zakričal. Prišla je do mene in položila svojo roko v mojo.

“Ali se bojiš?” je vprašala. “Jaz se ne. Pa tudi tebi se ni treba. Ne bodo ti naredili nič žalega, kajti častijo te!”

Medtem ko je govorila, sem zaslišal glasbo, veselo, čudovito glasbo, ki je pospešila bitje mojega srca ter mi vzbudila željo po plesu.

V naslednjem trenutku sem zagledal luč, ki je prihajala z odpirajočih se vrat svetišča. Ali spet prihaja tista grozljiva podoba? Moje okončine so otrpnile ob tej misli, vendar pa nisem, tako kot prej, izgubil vsega poguma. Dekličina prisotnost in vesela glasba sta od mene odganjala misel na grozljivo osamljenost. Dekletce se je dvignilo in me prijelo za roko. Približala sva se vratom svetišča. Ni mi bilo do tega, da bi vstopil, vendar pa se nisem mogel upreti vodnici, ki me je vodila. Vstopila sva skozi vrata in ob tem je glasba potihnila. Znova je bilo vse tiho. Znotraj svetišča je svetila slabotna luč, za katero se je zdelo, da prihaja iz najbolj oddaljenega konca tega prostora. Deklica me je povedla proti tej svetlobi. Bila je z mano, zato se nisem bal. Na koncu prostora je bila majhna notranja soba ali zavetišče, ki je bilo, kolikor sem lahko videl, vklesano v skalo. To sem lahko videl, saj je bilo tam dovolj svetlo. V njem je na nizkem sedežu sedela ženska, z glavo, sklonjeno nad veliko knjigo, odprto na njenih kolenih. Moje oči so se ustavile na njej in sploh jih nisem mogel odmakniti. Spoznal sem jo in moje srce je začelo biti ob misli, da bo dvignila svojo glavo in mi pokazala svoj obraz.

Nenadoma sem odkril, da je moja otroška spremljevalka odšla. Nisem se ozrl, kajti moje oči so bile uprte v vzvišeno podobo, vendar pa sem začutil, da oprijema ni več. Nisem več čutil njene prisotnosti. Čakal sem, negiben kot ena izmed izklesanih podob v aveniji templja.

Končno je dvignila svojo glavo in me pogledala. Moja kri je zaledenela in otrpnila. Zdelo se mi je, da sem oledenel, kajti tiste oči so rezale kot jeklo. Vendar pa nisem mogel odvrniti pogleda ali pa skriti oči pred tistim grozljivim pogledom.

“Prišel si k meni, da bi se učil. Dobro, učila te bom,” je rekla in njen glas je bil tih in sladak kot mehki toni glasbenega instrumenta.

“Rad imaš lepe stvari in rože. Postal boš velik umetnik, če boš živel le za lepoto, vendar pa moraš postati več kot to.”

Iztegnila je roko proti meni. Proti svoji volji sem dvignil svojo in ji jo ponudil, vendar se je je komaj dotaknila. Ob dotiku se je moja roka nenadoma

napolnila z vrtnicami in ves prostor se je napolnil z njihovim vonjem. Zasmejala se je s poetičnim glasom. Predvidevam, da ji je ugajal moj obraz. “Pridi sedaj,” je rekla, “stopi bližje, saj se me ne bojiš več.”

Z očmi na vrtnicah sem se ji približal. Zrl sem v vrtnice in se je nisem bal, saj nisem videl njenega obraza. Ovila je roko okoli mene in me pritegnila k sebi. Nenadoma sem odkril, da temno oblačilo, ki ga je nosila, ni bila obleka iz bombaža. Bilo je živo, bilo je odevalo iz ovijajoče se kače, ki se je zvijala okoli nje v ovojih, ki so se mi zdeli, prej, ko sem bil nekoliko dlje od nje, kot mehko padajoča tkanina. Zajela me je groza. Skušal sem zakričati, pa nisem mogel. Skušal sem pobegniti, pa nisem mogel. Znova se je zasmejala, vendar pa je bil tokrat njen smeh rezek. A nenadoma se je vse spremenilo. Njeno oblačilo je bilo sicer še vedno temno, vendar pa ne živo. Stal sem, začuden zadrževal dih in se tresel od strahu. Njena roka je bila še vedno ovita okoli mene! Dvignila je še drugo in jo položila na moje čelo. Ob tem me je takoj povsem zapustil strah. Kar naenkrat sem se počutil srečnega in mirnega. Moje oči so bile zaprte, pa sem kljub temu videl. Bil sem zavesten, pa vendar se nisem želel premakniti. Dvignila se je, me vzela v naročje in me položila na nizek kamnit sedež poleg sebe. Glava mi je padla vznak ob kamnito steno za mano. Bil sem nem in negiben, vendar pa sem lahko videl.

Nato je iztegnila roke visoko nad svojo glavo. Znova sem videl kače. Bile so živahne in polne življenja. Niso tvorile le njeno obleko, ampak so se vile tudi okoli njene glave. Nisem mogel ugotoviti, ali predstavljajo njene lase, ali pa se nahajajo v njih. Visoko nad glavo je zaploskala z rokama in po njih so začela polzeti grozljiva bitja. Vendar pa se nisem bal. Zdelo se je, kot da me je strah zapustil za vedno.

Nenadoma sem se zavedel, da je v svetišču prisoten še nekdo. Na vratih notranje sobe je stal Agmahd.

Z začudenjem sem pogledal njegov obraz, tako je bil negiben; oči pa, kot da ne vidijo. Takoj sem vedel, da res ne vidijo, da smo podoba, svetloba in jaz sam, za njega nevidni.

Ona se je nagnila k meni, tako da sem videl njen obraz in oči, ki so zrle v moje. Sicer pa se ni gibala. Te oči, ki so rezale kot jeklo, me niso več napolnjevale z grozo, vendar pa so me objemale kot nek jeklen instrument. Medtem ko sem jo gledal, sem nenadoma videl, kako so se kače spremenile in izginile. Postale so dolge, zveržene gube nekakšnega mehkega, sivega, bleščččega se oblačila, njihove strašne oči pa so spremenile v zvezdnate skupine vrtnic. In bogat močan vonj po vrtnicah je napolnil svetišče. Nato sem videl, kako se Agmahd smeje.

“Moja Kraljica je tu,” je rekel.

“Tvoja Kraljica je tu,” sem odvrnil, ne vedoč, da govorim, dokler nisem zaslišal svoj glas.

“Čaka, da zve za tvojo željo.”

“Povej mi,” je vprašal, “kakšno je njeno oblačilo?”

Odgovoril sem: “Sveti se in blešči, na njenih rokavih pa so vrtnice.”

“Ne želim si ugodja,” je rekel. “Moja duša ga je sita. Zahtevam moč.”

Doslej so mi govorile, kaj naj povem, njene oči, ki so bile zazrte v moje. Sedaj pa sem znova zaslišal njen glas.

“V templju?”

Ponovil sem njene besede, ne da bi se tega zavedal, dokler nisem slišal odmev svojega govorjenja.

“Ne,” je prezirljivo odgovoril Agmahd. “Moram oditi izven teh zidov, se pomešati med ljudi in preizkusiti svojo voljo med njimi. Zahtevam moč, da to izpeljem. Bila mi je obljubljena; in ta obljuba še ni bila izpolnjena.”

“Zato, ker nisi imel poguma in moči, da bi jo obdržal.”

“Sedaj mi ju ne primanjkuje več,” je odgovoril Agmahd. In prvič sem videl, kako je njegov obraz zagorel v strasti.

“Potem izgovori usodne besede,” je rekla.

Agmahdov obraz se je spremenil. Nekaj trenutkov je stal negibno in njegov obraz je postajal vse bolj hladen in bolj kamnit kot kip.

“Odpovedujem se svoji človečnosti,” je nazadnje rekel in tako počasi izgovoril besede, da se je zdelo, kot da so se ustavile in da počivajo v zraku.

“Dobro,” je rekla. “Vendar pa ne moreš biti sam. Pripelji mi še ostale, ki so enako pripravljene kot ti izzvati in spoznati vse. Imeti moram dvanajst zapriseženih služabnikov. Najdi jih, pa bo tvoja želja izpolnjena.”

“Ali mi morajo biti enaki?” je vprašal Agmahd.

“Po želji in pogumu, da. Po moči, ne, kajti vsak bo imel drugačno željo. Le na ta način bo zame njih služenje sprejemljivo.”

Agmahd je za trenutek pomislil. Nato je rekel: “Ubogal te bom, moja Kraljica. Vendar pa pri tako težavni nalogi potrebujem pomoč. Kako naj jih preizkusim?”

Ob teh besedah je razprostrla roke, odpirajoč in zapirajoč dlani z nenavadnim gibom, ki ga nisem mogel razumeti. Njene oči so žarele kot oglje ter postajale hladne in motne.

“Vodila te bom,” je odgovorila. “Verno upoštevaj moja povelja, pa se ti ne bo treba bati. Ubogaj me, pa ti bo uspelo. V tem templju so ti na voljo vse prvine. Na voljo je že deset svečnikov. So polni hrepenjenja. Potešila ga bom. Tebe pa bom potešila takrat, ko boš dokazal svoj pogum in trdnost. Ne prej, kajti ti zahtevaš veliko več kot drugi.”

“In kdo bo tisti, ki bo dopolnil število?” je vprašal Agmahd.

Znova je obrnila oči k meni.

“Ta otrok,” je odgovorila. “On je moj, moj izbrani in najljubši služabnik. Učila ga bom in preko njega bom učila tebe.”

10. poglavje

“Povej Kamen Baku, da poznam njegove srčne želje in da se mu bodo uresničile, vendar da mora tudi on prej izgovoriti usodne besede.”

Agmahd je sklonil glavo in se obrnil. Tiho je zapustil svetišče.

Spet sem bil sam z njo. Približala se mi je in uprla vame svoje grozljive oči.

Ko sem strmel vanjo, je kar naenkrat izginila, na njenem mestu pa se je pojavila zlata svetloba, ki se je postopoma izoblikovala v tako lepo podobo, kakršne še nikoli nisem videl.

To je bilo drevo z listi, ki so bili bolj podobni mehkim lasem. Na vsaki od vej pa je bila množica cvetov, ki so rastle v gostih grozdih. Med njimi pa številne zlata in razigrane ptice v bleščočih barvah, ki so poskakovale sem ter tja med žarečim cvetjem.

Moje oči so oslepele in glasno sem kriknil: “Oh, podari mi eno od teh drobnih ptic, da bo lahko prišla k meni in gnezdila tako, kot med temi cvetovi.”

“Imel jih boš sto in tako te bodo ljubile, da te bodo poljubljale na usta in iz njih jemale hrano. Kmalu boš dobil vrt, v katerem bo rastlo drevo, podobno temu in vse ptice v zraku te bodo ljubile. Toda prej moraš izpolniti moje ukaze. Pokliči Kamen Baka in mu ukaži naj vstopi v svetišče.”

“Vstopi,” sem zaklical, “svečenik Kamen Baka naj vstopi.”

Prišel je in se ustavil na vratih notranje sobe. Drevo je izginilo in pred sabo sem zagledal temno podobo s sijočim, valujočim oblačilom in krutimi očmi, ki so zrle v svečenika.

“Povej mu,” je počasi rekla, “da bo potešena lakota njegovega srca. Želi si ljubezni in dobil jo bo. Tempeljski svečeniki so bili do njega hladni in on čuti, da so njihova srca kot kamni. Želi si jih videti, kako klečijo okoli njega in ga obožujejo kot voljni sužnji. Dobil bo to, kajti prevzel bo nalogo, ki je bila doslej moja. On bo tešil lakomnost njihovih src in za povračilo ga bodo

postavili na piedestal, ki bo presegal vse, razen mene. Ali je podkupnina dovolj visoka?”

Te besede je izgovorila s silovitim prezirom in na njenem strahovitem obrazu sem lahko razbral, da ga zaničuje zaradi ozkih meja njegovega stremljenja. Vendar pa so besede izgubile ostrino, ko sem jih ponovil. Kamen je sklonil glavo in na njegovem obrazu se je pojavil nenavaden žar zmagoslavja.

“Tako bodi,” je rekel.

“Potem izgovori usodne besede!”

Kamen Baka je padel na kolena in dvignil roke visoko nad glavo. Videz njegovega obraza se je spremenil v tesnobo.

“Odslej naprej ne bom ljubil nobenega, četudi bi me ljubili vsi ljudje!”

Temna podoba je zdrsnila k njemu in se z roko dotaknila njegove glave.

“Moj si,” je rekla in se obrnila stran z nasmehom, ki je bil teman in hladen kot severna zmrzal. Predstavljal sem si jo kot Kamenovega učitelja in vodnika. Z Agmahdom je govorila bolj kot kraljica s svojim ljubljencem, kot z nekom, ki ga ceni in se ga obenem boji, kot z nekom, ki ima moč.

“Sedaj pa, otrok moj, je potrebno opraviti neko delo,” je rekla in se mi približala.

“V tej knjigi so zapisana srca svečnikov, ki bodo moji služabniki. Vidim, da si utrujen in da moraš počivati, kajti ne bom dovolila, da bi te ranili. Postati moraš močan mož, vreden moje naklonjenosti. Ponesi s seboj to knjigo. In ko se boš zgodaj zjutraj zbudil in bo prišel k tebi Kamen, mu takoj preberi prvo stran. Ko mu bo uspelo izpolniti prvo nalogo, bo znova prišel k tebi in mu preberi drugo; in na ta način vse do konca knjige. Povej mu, da se ga zaradi težav ne sme nikoli polotiti obup. Z vsako preseženo težavo se bo njegova moč povečala. In ko bo opravil z vsemi, bo najvišji.”

Te besede sem ponovil Kamenu. Sedaj je stal na vratih s sklenjenimi rokami in nizko spuščeno glavo, tako da nisem mogel videti njegovega obraza.

Ko sem končal, je dvignil glavo in rekel: “Ubogal bom.”

Na njegovem obrazu je bil še vedno tisti nenavaden žar.

“Ukaži mu naj gre,” je rekla, “in naj pošlje sem Agmahda.”

Ko sem to ponovil, se je tiho umaknil. In po njegovih gibih sem lahko ugotovil, da je zanj ta prostor povsem temen.

Trenutek za tem je na vratih stal Agmahd. Približala se mu je in položila roko na njegovo glavo. Videl sem, kako se je na njej pojavila krona in kako se je Agmahd nasmejal.

“Tvoja bo,” je rekla.

“Povej Agmahdu, da je to največja krona na svetu, razen ene; in da večje ne bo nosil. Sedaj mu ukaži, naj te na svojih rokah odnese in položi na tvoj divan. Ti pa tesno drži knjigo.”

Medtem ko sem ponavljal njene besede, se mi je približala in se dotaknila mojega čela. Zajela me je globoka prijetna utrujenost in pomislil sem na besede, ki so pojemale na mojih ustnicah. Nisem jih mogel več izgovoriti, vse je izginilo. Zaspal sem.

11. poglavje

Ko sem se zbudil, je bil že visok dan in čutil sem, da je za mano dolg, globok spanec. Moja soba je bila kot vrt, polna cvetja. Oči so se mi v ugodju sprehajale med njim, a so se kmalu ustavile na nekem predmetu. To je bila klečeča podoba na sredi sobe, svečenik z nizko sklonjeno glavo, za katerega sem vedel, da je Kamen Baka. Premaknil sem se in neznaten zvok, ki sem ga pri tem sprožil, ga je zdramil, da je dvignil glavo in me pogledal. Ko sem se premaknil, sem opazil, da leži poleg mene odprta knjiga. Moje oči so se uprle na stran v knjigi. Videl sem sijoče črke in jih nezavedno na glas prebral. Končno sem nehal, kajti v jasni pisavi ni bilo zapisano nič več; ostali

so samo še hieroglifi. Kamen Baka se je postavil na noge. Pogledal sem ga in videl, da je njegov obraz razsvetljen kot ob divjem zmagoslavju.

“Danes mi bo poljubil noge,” je vzkliknil in nato, ob mojem vprašujočem strmenju, rekel: “Ali si prebral vse?”

“Vse, kar lahko razumem,” sem odgovoril. “Ostalo je v nenavadnih črkah, ki jih ne poznam.”

Takoj se je obrnil in zapustil mojo sobo. Pogledal sem nazaj na stran knjige, ki sem jo prebral, da bi videl, katere besede so ga tako nenavadno vznemirile. A sedaj zame niso bile več berljive. Tudi te so bile zapisane v hieroglifih, tako da sem obupano zrl v njih, saj sem ugotovil, da se ne morem spomniti nobene besede, ki sem jo prebral. Utrudil sem se od razglašanja o tej čudni stvari in na koncu znova zaspal, z glavo na odprti strani skrivnostne knjige. Iz tega globokega sna brez sanj sem se prebudil, ko me je prestrašil nek zvok. V moji sobi sta bila dva mlada svečenika, ki sta prinesla kolače in mleko ter ob tem, ko sta mi ponudila hrano, padla na kolena. Bilo me je strah, sicer bi se zasmel ob prizoru, kako klečita pred mano, pred dečkom s podeželja. Ko sem pojedel, sta me zapustila, vendar pa nisem bil dolgo sam. Dvignila se je zavesa in ob pogledu na tistega, ki je vstopil, sem skočil na noge in se veselo zasmel. Bil je Seboua, vrtnar.

“Kako to, da si prišel k meni?” sem vprašal. “Mislil sem, da te ne bom več videl.”

“Agmahd me je poslal sem,” je rekel.

“Agmahd?” sem začudeno vzkliknil. Približal sem se mu in stisnil njegovo roko.

“Oh da, sem čisto pravi,” je odgovoril. “Iz mene ne morejo narediti prikazni. Ne dvomi, ko me vidiš, to sem res jaz.”

Govoril je jezno in grobo, tako da sem se ga za trenutek zbal, vendar pa ne za dolgo. Na njegovem grdem obrazu se je kmalu pojavil tisti nenavaden nasmeh.

“Šel boš z menoj na vrt,” je rekel in iztegnil svojo dolgo črno roko. Dal sem mu svojo in skupaj sva zapustila sobo ter hitro prehodila velike, prazne sobe in dolge hodnike templja, dokler nisva prišla do ozkih železnih vrat, skozi katera sem prvič videl njegov obraz. Tako kot takrat, je na drugi strani sijal vrt, podoba zelenila, svetlobe in barv.

“Oh! Vesel sem, da sem spet tukaj,” sem rekel.

“Prvič si prišel sem, da bi delal, da bi bil moj suženj,” je ponosno rekel Seboua. “Sedaj se je vse spremenilo. Sedaj se boš igral, ne pa delal, in jaz te bom obravnaval kot majhnega princa. Dobro! Sprašujem se, otrok moj, ali so te morda že pokvarili? Ali bi se rad kopal?”

“Toda kje,” sem vprašal, “v kateri vodi? Rad bi skočil in plaval v vodi, ki je hladna in globoka.”

“Ali znaš plavati? Imaš rad vodo? Dobro, pridi z mano in pokazal ti bom globoko vodo, ki bo zares hladna. Pojdi z menoj!”

Odšel je in moral sem pohiteti, da sem lahko držal korak z njim. Med hojo si je nekaj mrmral, vendar pa nisem mogel razumeti njegovih besed. Dejanjsko sploh nisem poslušal, kajti razmišljal sem o tem, kako čudovito bi se bilo vreči v hladno vodo v tem toplem, lenem jutru.

Prišla sva do kraja, kjer se je nahajal širok, globok bazen, v katerega je voda od nekje zgoraj padala v hitrem pljuskju.

“Tu je voda zate,” je rekel Seboua, “brez rož, ki bi jih lahko poškodoval.”

V toplem soncu sem stopil na rob in vrgel raz sebe belo oblačilo. Nato sem za trenutek pogledal okoli sebe in pomislil, kako sladko je sonce, ter se vrgel v vodo. Ah! Res je bila mrzla! Zaradi nenadnega mraza mi je skoraj zastal dih, vendar pa sem hitro sprožil roke in začel plavati ter kmalu začel uživati v občutku ostre osvežitve. V teh sladko svežih vodah sem se počutil krepkega in živahnega. Nič več lenobnega kot med dehtečimi dišavami templja ali med bogatimi vonji rož v moji sobi. Bil sem tako srečen, da sem hotel

ostati za vedno v tej vodi na soncu. Prenehal sem plavati in se leno stegnil na vodi ter zaprl oči, da me ne bi slepilo sonce.

Nenadoma sem začutil nekaj tako čudnega, da sem ostal brez diha. Vendar pa je bilo tako prijazno, da me ni prestrašilo. To je bil poljub na moja usta. Odprl sem oči. Na vodi je poleg mene ležala moja Kraljica, Kraljica Lilij, Lotosova Gospa. Izpustil sem krik veselja.

Takoj je iz mojega uma izginilo vse ugodje, ki sem ga izkušal od takrat, ko sem jo zadnjič videl. To je bila moja Kraljica, moja lepa prijateljica. In ko je bila ob meni, zame na svetu ni obstajal nihče drug.

“Otrok, zopet si prišel k meni,” je rekla, “toda kmalu me boš spet zapustil. Kako naj ti pomagam, če povsem pozabiš name?”

Nisem odgovoril, ker me je bilo sram. Komaj sem lahko verjel, da sem res pozabil nanjo. Toda vedel sem, da ima prav.

“Voda, v kateri ležiš,” je rekla, “prihaja iz tistega kraja, na katerem v svojem veličastju prebivajo moje rože, lotosovi cvetovi. Ti bi umrl, če bi tako ležal v vodi, v kateri prebivajo. Toda ta, ki kaplja od tam, ima v sebi le malo njihovega življenja, pa še svojega je predala njim. Ko se boš lahko potopil v vodo lotosovega jezera, boš močan kot orel in živahen kot mlado življenje novorojenca. Otrok moj, bodi močan. Ne poslušaj laskanj, ki te begajo. Poslušaj le resnico, ki jo ohranjam v svetlobi sonca, dragi otrok, in ne dovoli, da te varajo prikazni. Kajti na tebe čaka življenje življenj. Na to, da ga utrgaš, čaka čisti cvet znanja in ljubezni. Ali bi rad bil le orodje, le instrument, v rokah tistih, ki si vse želijo le za sebe? Ne! Pridobi znanje in postani močan. Potem boš darovalec sončne svetlobe svetu. Pridi, otrok moj, daj mi tvojo roko. Vstani z zaupanjem, kajti ta voda te bo nosila. Vstani in poklekni nanjo ter pij iz sončne svetlobe. Vstani in poklekni nanjo ter se predaj luči življenja, da te bo lahko osvetlila.”

Držeč se njene roke sem se dvignil in pokleknil poleg nje. Vstal sem ter skupaj z njo stal na vodi - odtlej pa ne vem nič več.

“Ali bi rad bil le orodje, le instrument, v rokah tistih, ki si vse želijo le za sebe? Ne! Pridobi znanje in postani močan. Potem boš darovalec sončne svetlobe svetu.”

Ko sem se zbudil so te besede šumele v mojih ušesih. Znova in znova sem jih ponavljal ter si natančno zapomnil vsako od njih. Vendar pa so bile zame nejasne in brez pomena. Domišljal sem si, da sem jih razumel, že ko sem jih slišal prvič, vendar pa so mi v resnici zvenele tako kot zvenijo dobre besede pridigarja plesalcem na praznovanjih.

Ko so bile te besede vdihnjene v moje uho, sem bil, zaradi svoje nevednosti in rosne mladosti, še otrok, nemočen deček. Skozi leta moje rasti je klic Kraljice Lilij moji duši le medlo in brez pomena odmeval v zatemnjenih področjih mojih možganov. Zame so bile te besede le kot pesem svečenika otroku, ki sliši zgolj njih zven. Pa vendar jih nisem nikoli pozabil. Moje življenje sem predal ljudem, ki so me imeli v ujetništvu, duhovnem in telesnem. Okovi so težko pritiskali na mojo neprebujeno dušo. Medtem ko se je moje telo topo predalo vodenju njegovih gospodarjev, sem bil suženj, pa vendar vedel, da pod svobodnim nebom svoboda gotovo obstaja! Toda, čeprav sem slepo ubogal ter predal vso silo in moči na voljo nizkotni rabi oskrunjenega templja, sem v srcu zvesto hranil spomin na lepo kraljico. In v mojem umu so bile njene besede zapisane z ognjem, ki ni ugasnil. Toda z odraščanjem je moja duša zbolela. Te besede, ki so v moji duši živele kot zvezda, so metale nenavadno svetlobo na moje bedno življenje. Ko se je moj um razvil in sem to spoznal, je težka utrujenost, podobna smrti ali obupu, od mene odrezala vso lepoto sveta. Iz radostnega otroka, srečnega bitja sonca, sem zrastel v žalostnega mladeniča, katerega oči so bile velike in težke od solza in katerega bolno srce je v sebi skrivalo številne, vendar pa le na pol dojete skrivnosti sramu, greha in žalosti. Včasih, ko sem pohajkoval po vrtu, sem zrl v negibno vodo jezerca lilij in prosil, da bi znova ugledal vizijo. Vendar pa ni prišla, kajti izgubil sem otroško nedolžnost, nisem pa še pridobil moči moža.

2. KNJIGA

1. poglavje

Bil sem na tempeljskem vrtu in ležal pod velikim drevesom, ki je na travo metalo globoko senco. Bil sem zelo utrujen, kajti noč pred tem sem prebil v svetišču in predajal sporočila temnega duha njegovim svečenikom. Malo sem zaspal na toplem zraku in se zbudil nenavadno poln žalosti. Čutil sem, da je moja mladost odšla, ne da bi kdajkoli užival njen ogenj.

Ob meni je bil na vsaki strani po en mlad svečenik. Eden me je pahljal s širokim listom, ki ga je moral odtrgati z drevesa. Drugi, ki se je na travi naslajal na roko, pa me je resno opazoval. Njegove oči so bile široke, temne in prijetne, kot oči prijazne živali. Pogosto sem občudoval njegovo lepoto, tako da sem bil vesel, da je ob meni.

“Predolgo si bil notri. Vidiš,” je rekel, ko je videl, da so se moje oči utrujeno odprle in se zazrle v njegov obraz, “ubili bi te s temi tempeljskimi ceremonijami, celo če bi bil edini, ki bi jim dajal življenje. Ali bi šel z nama v mesto in poizkusil nekaj drugačnega od tempeljskega ozračja?”

“Toda to ne smemo,” sem rekel.

“Ne smemo,” je rekel Malen prezirljivo. “Ali misliš, da smo tu ujetniki?”

“Toda, če bi že našli pot ven, bi nas ljudje prepoznali. Svečeniki ne hodijo med ljudi.”

“Ljudje nas ne bi prepoznali,” je rekel Malen med prešernim smehom. “Agmahd nam je dal svobodo. Agmahd nam je dal moč. Pridi, če hočeš, midva greva.”

Dvignila sta se in mi ponudila roki, da bi lažje vstal. Vendar pa nisem bil več slaboten. Skočil sem na noge in si poravnal belo oblačilo.

“Ali bomo imeli te obleke?” sem vprašal.

“Da, da, vendar pa nas ne bo nihče prepoznal. Zdelo se bo, kot da smo kot berači ali kot princi, kar bomo hoteli. Agmahd nam je dal moč. Pridi!”

Pričakovanje me je navduševalo enako kot njiju. Stekli smo preko vrta, dokler nismo prišli do ozkih vrat v steni. Malen se jih je dotaknil in jih z lahkoto odprl. Znašli smo se zunaj templja.

Moja tovariša sta med pogovorom in smehom pohitela preko ravnice proti mestu. Stekel sem tudi jaz in poslušal, a le malo razumel, kaj sta govorila. Očitno sta poznala mesto, ki sem ga jaz poznal le po imenu. Res je, da sem šel s svojo materjo skozenj še kot bosonog podeželski deček, a sedaj se je zdelo, da bom moral vstopiti v hiše in se pomešati med pomembne in bogate ljudi. Ob tej misli sem se prestrašil.

Hiteli smo naprej, dokler nismo stopili na eno od najbolj prometnih ulic. Napolnjena je bila z veselimi ljudmi v čudovitih oblačilih. Zdelo se je, da v vseh trgovinah prodajajo le nakit. Nato smo skozi velik vhod stopili na dvorišče in preko njega v marmornato dvorano z velikim prščim vodnjakom, od katerega se je iz bogatih cvetočih grozdov širil močan vonj.

Iz te dvorane je vodilo široko marmornato stopnišče, po katerem smo se začeli vzpenjati. Ko smo dosegli vrh, je Malen odprl vrata in stopili smo v sobo, ki je bila povsem ozaljšana z zlatimi tapiserijami in v kateri je bilo precej ljudi, katerih bogata oblačila in nakit so me kar zaslepili. Sedeli so okoli mize ter pili vino in jedli sladkarije. Ozračje so napolnjevali pogovori

in smeh ter težke dišave. Tri zelo ljubke ženske so vstale in nas pozdravile. Vsaka je prijela enega od nas za roko in posedla poleg sebe. V trenutku se je zdelo, da smo del družbe in pomešali smo naš smeh z njihovim, tako, kot da tu sedimo že celo praznovanje. Ne vem, ali je bil vzrok dišeče vino, ki sem ga spil, ali skrivnostni dotik lepe roke, ki se je pogosto dotaknila moje, položene na izvezen prt, da je moja glava postala lahka in čudna, tako da sem govoril o stvareh, o katerih doslej nisem vedel ničesar, ter se smejal besedam, ki bi se mi še uro pred tem zdele nejasne.

Ženska, ki je sedela ob meni, je potisnila svojo roko v mojo. Obrnil sem se, da bi jo pogledal. Nagibala se je k meni. Njen obraz je bil bleščeče mlad in lep. Zaradi njene bogate obleke sem se poleg nje počutil kot otrok. Vendar pa sem sedaj sprevidel, da je bila mlada, mlajša od mene, pa vendar tako bogatih potez in žareče ljubkosti, da je bila, čeprav po letih še otrok, po svojem šarmu že prava ženska. Ko sem zrl v njene nežne oči, se mi je zdelo, da jo dobro poznam, da mi je njen šarm domač in zaradi tega še večji. Govorila je stvari, ki sem jih na začetku komajda razumel, komajda slišal za njih. Toda s poslušanjem je moje dojemanje postopoma rastlo. Govorila mi je o svojem hrepenenju po meni, o svoji ljubezni do mene in o svoji naveličanosti vseh ostalih na zemlji.

“Do tvojega prihoda se je soba zdela temna in tiha,” je rekla. “To praznovanje ni bilo zabavno. Drugi so se smejali, vendar pa je njihov smeh v mojih ušesih zvenel kot ihtenje, mučno ihtenje. Ali naj bom jaz, ki sem tako mlada, močna in polna ljubezni, tako žalostna? Ne, ne, to ni zame. Ah, ljubimec, mož, ne pusti me več same. Bodi poleg mene in moja strast te bo naredila močnega, da boš lahko izpolnil svojo usodo.”

Hipoma sem se dvignil s sedeža ter trdno držal njeno roko v moji.

“Res je,” sem glasno zakričal. “Ni prav, da sem zapostavljal to, kar je veličastje življenja. Priznam, da je tvoja lepota, ki je dejansko moja, izginila iz mojega uma. Toda sedaj, ko te vidim s svojimi očmi, se sprašujem, ali bom lahko uzrl lepoto še v čem drugem, v nebesih ali na zemlji.”

Nenadoma je med mojim govorjenjem med vznemirjenimi gosti nastalo gibanje. S čudovito hitrostjo so zapustili mizo in takoj odšli iz sobe. Ostala sta le mlada svečenika. Njune oči so bile uprte vame. Zdelo se je, da sta zaskrbljena, resna, nemirna. Počasi sta vstala.

“Ali se ne boš vrnil v tempelj?” je vprašal Malen.

Moj odgovor je bil nepotrpežljiv gib.

“Ali si pozabil,” je rekel, “da smo šli samo pogledat norosti mesta, da bi vedeli iz kakšnega testa so ljudje? Veš, da morajo inicirani svečeniki ohraniti svojo čistost. Kaj šele ti, tempeljski videc. Celo jaz, ki sem le novic, si ne drznem dopustiti gorečega hrepenenja po svobodi, ki napolnjuje mojo dušo. Ah, biti svoboden! Biti otrok mesta, poznati pomen življenja! Toda, tega si ne upam. Če ne bi bil manj kot nič, ne bi imel mesta v templju, ne bi imel mesta na tem svetu. Kako bo potem šele s tabo, z vidcem? Kaj naj povemo Agmahdu?”

Nisem odgovoril. Toda ona, ki je sedela poleg mene, je vstala in stopila proti njima. Izza vratu je vzela dragulj in ga položila v njegovo roko.

“Dajta mu tole,” je rekla, “pa ne bo spraševal več.”

2. poglavje

Od tistega trenutka dalje se je začelo obdobje, o katerem ne morem podati enako skrbnega poročila kot o drugih dneh mojega življenja, saj je zabrisano in zastrto zaradi podobnih čustvovanj, skozi katera sem prešel. Dejansko so se stopila med seboj in postala eno. Vsak dan sem se opijal z ugodjem. Vsako uro se mi je zdelo, da moja družica postaja vse lepša, tako da sem začuden strmel v njen obraz. Vodila me je skozi sobe najine palače in za vsako sijajno sobo je bila še neka druga, še sijajnejša. Z njo sem pohajkoval po vrtovih, na katerih so rastle dišeče rože v takem izobilju, da kaj takega nisem videl še nikjer drugje. Za vrtovi so bili travniki. V kratki travi so rastle

številne divje cvetice. In v potoku, ki je tekel skozi polja, so cvetele lilije. Zvečer so tja prihajale mestne deklice; nekatere, da bi vzele vodo, druge, da bi se kopale v potoku in nato posedale na njegovem bregu ter se pogovarjale in smejale ter pele pozno v noč. Njihove sijoče podobe in sladki glasovi so naredili večere dvojno lepe. Jaz pa sem ležal med njimi, pod zvezdami, ter pogosto ostajal njihov tovariš v igri vse do zore, šepetajoč besede ljubezni le najlepšim. In ko so me, pojoč s tihimi glasovi, zapuščale, je prišla moja najlepša in me popeljala nazaj v palačo, v kateri sva živela, sredi mesta, pa vendar ločeno od njega. Kajti bila sva srečna kot nihče v tem mestu.

Ne znam povedati, kako dolgo je bilo tako. Vem le to, da je nekega dne, ko sem ležal v svoji sobi in mi je moja najlepša, z glavo na moji roki, pela sladke tihe pesmi, pesem na njenih ustih v trenutku zamrla in da je postala bleda in negibna. V tišini sem na stopnicah zaslišal počasen, mehek korak. Odprla so se vrata in med njimi je stal visoki svečenik Agmahd.

Za trenutek je uprl vame svoje strašne oči, ki so bile hladne kot dragulji. Na njegovem obrazu je bil nasmeh, vendar pa me je ta nasmeh tako prestrašil, da sem zatrepetal.

“Pridi,” je rekel.

Brez obotavljanja sem vstal. Vedel sem, da moram ubogati. Nisem pogledal nazaj, dokler nisem zaslišal hitrega gibanja in ihtenja. Obrnil sem se, toda ona, najlepša, je že odšla. Ali je zbežala pred to nepričakovano pojavo v najini sobi? Nisem mogel ostati, da bi jo potolažil. Vedel sem, da moram za Agmahdom. Čutil sem nekaj, kar nisem nikoli poprej - da je moj gospodar. Ko sem prišel do vrat, sem na pragu zagledal kačo, ki je, ko sem se ji približal, preteče dvignila glavo. Odskočil sem s krikom groze.

Agmahd se je zasmel.

“Ne boj se,« je rekel. “To je ljubljenska tvoje kraljice in svojemu izbranemu služabniku ne bo storila žalega. Pridi!”

Čutil sem, da moram slediti temu povelju. Nisem si drznil, da ne bi ubogal. Šel sem mimo kače z odvrnjenimi očmi. In ko sem dosegel stopnišče, sem zaslišal njen jezen sik.

Agmahd je šel skozi vrtove do travnikov. Bil je večer, zvezde so se že bleščale na nebu in oči deklic so se svetile, ko so sedele v gruči ob potoku. Prepoznal sem mlada svečenika, ki sta šla z mano v mesto. Njune oči so bile povešene in nista jih dvignila niti takrat, ko sem se jima približal. Ko sem šel mimo deklet, sem dojel, da so v teh dveh mladih svečnikih prepoznale stara znanca in vesela družabnika ter se čudile, ko so ju videle v teh oblačilih, v tako spremenjeni opravi.

Agmahd je stopil na čoln, jaz pa sem mu sledil. Nato pa smo tiho odveslali proti templju.

Poprej nisem še nikoli videl vhoda v tempelj z vodne strani. Ko sem bil v mestu z materjo, sem slišal, da so nekoč ta vhod uporabljali kar pogosto, da pa je bil sedaj v uporabi le med prazniki, tako da sem bil zelo presenečen, da smo prišli po tej poti. Še bolj sem bil presenečen, ko sem videl, da je sveto območje polno čolnov, okrašenih s cvetjem in zasedenih z belo oblečenimi svečeniki s pobešenimi očmi. Kmalu sem odkril, da je bil tega dne praznik.

Tempelj! Zdelo se mi je, da je preteklo že sto let, odkar sem prebival v njem. Že Agmahd sam se mi je zdel nenavaden in neznan. Ali sem res tako zrastel? Nisem mogel reči, kajti nisem našel nobenega ogledala, v katerem bi lahko videl svoj obraz, in ne prijatelja, da bi ga povprašal. Vedel sem le to, da sem sedaj, v primerjavi z mladcem, ki je stekel v tempeljski vrt, hrepeneč po dogodivščini, mož. In vedel sem, da me je zrelost dosegla, ne na veličasten, ampak sramoten način. Bil sem suženj. Ko smo stopili v tempelj, je na mojo dušo legla globoka žalost. Čoln so potegnili do širokih marmornatih stopnic, ki so bile že za zidovi templja in pod njegovo streho. Nisem vedel, da je velika reka tako blizu. Ko smo dosegli vrh stopnic, je Agmahd odprl vrata, in glej, takoj smo se znašli pred najbolj svetim delom svetišča. Veliki hodnik je razsvetljevalo le nekaj slabotnih bakel, ki so jih držali tihi svečeniki.

Zunaj, na reki, je bil mrak, tukaj pa kot v temni noči. Na Agmahdov znak, so se bakle ugasnile. Vendar pa ni izginila vsa svetloba, kajti okoli vrat sve-tišča se je bleščala tista nenavadna svetloba, ki me je nekoč tako prestrašila. Vendar pa me tokrat ni. Vedel sem, kaj mi je storiti. Brez obotavljanja in strahu sem to tudi naredil. Šel sem naprej, odprl vrata in vstopil.

Znotraj je stala temna podoba, katere oblačila so se bleščala in katere oči so bile hladne in strašne. Zasmejala se je in iztegnila roko ter jo položila na mojo. Ob tem, tako hladnem dotiku, sem se stresel.

“Povej Agmahdu,” je rekla, “da prihajam. Da bom v čolnu poleg tebe. Da mora stati med nama dvema, drugi služabniki pa okoli nas. In da bom po-tem, če bo vse opravljeno tako kot naročam, izvedla čudež pred vsemi sveče-niki in ljudmi. To pa bom storila zato, ker sem zelo zadovoljna s svojimi služabniki in ker si želim, da bi imeli moč in blagostanje.”

Ponovil sem njene besede, in ko sem končal, se je iz teme zaslišal Agmahdov glas.

“Dobrodošla Kraljica! Ubogali te bomo.”

V naslednjem trenutku so se bakle zopet prižgale. Videl sem, da jih je bilo deset in da jih je nosilo deset svečnikov, ki so bili vsi oblečeni v bela oblačila, bogato izvezena z zlatom, podobno kot Agmahdovo. Med njimi je bil tudi Kamen Baka. Njegov obraz je bil nenavaden. Bil je kot obraz človeka v ekstazi.

Agmahd je odprl vrata, ki so vodila na rečno stopnišče. Sedaj je bil tam pri-slonjen nek drug čoln. Bil je večji, s široko ploščadjo, ki so jo obdajale vaze, v katerih je tlelo nekaj močno dišečega. Med vazami je bil zarisan rdeč krog, prepleten s podobo, ki je nisem mogel razbrati. Ob bokih čolna, pod to dvignjeno ploščadjo, so sedeli veslači, belo oblečeni svečeniki. Bili so ne-gibni in tiho, čakajoč s spuščnimi očmi. Čoln je bil ovešen z veliki kitami rož, ki so bile tako tesno povezane, da so se zdele kot debele vrvi. Na vsakem koncu je svetila po ena svetilka.

Stopili smo na čoln, najprej Agmahd. Postavil se je na sredo kroga. Zasedel sem mesto ob njem. Med nama je stala, mojim očem dobro vidna, znana podoba. Oddajala je svetlobo, ki je bila podobna tisti, ki je osvetljevala sveetišče, le da je bila tu manj svetla. Ugotovil sem, da je, razen mene, ni zaznal nihče.

Nato je na čoln stopilo še deset svečenikov, ki so se postavili v rdeč krog ter nas povsem obkrožili. Čoln se je počasi ločil od stopnic. Videl sem, da je pred nami in za nami še veliko čolnov, ki so bili vsi ozaljšani s cvetjem in svetilkami ter polni belo oblečenih svečenikov. Procesija se je tiho podala na sredo svete reke in odplula proti mestu.

Ko smo bili zunaj templja, sem zaslišal naraščanje globokega mrmranja, ki je napolnilo ozračje. Bilo je tako silovito in globoko, da sem začuden zatrepetal, vendar pa ni motilo nikogar drugega. Kmalu sem dojel njegov pomen. Ko so se moje oči navadile na mesečino, sem videl, da so polja na obeh straneh reke polna množice valujočih podob. Bregove je zasedla množica ljudi in napolnila polja, dokler je segel pogled. To je bilo veliko praznovanje, za katerega nisem vedel, da se bo odvijalo na ta dan. Nekaj časa sem začudeno gledal, vendar pa sem se kmalu spomnil, da sem že slišal govoriti o njem, a sem bil takrat tako potopljen v trenutna ugodja, da se nisem oziral na take stvari. Če bi še ostal v mestu, bi se morda pomešal med množico. Sedaj pa sem bil ločen od nje, in, kakor se mi je zdelo, od vsega, kar je človeško. Stal sem tiho in negibno kot Agmahd. Moja duša pa je bila raztrgana od obupa, ki ga nisem mogel razumeti, strta od groze pred neznanim, ki naj bi še prišlo.

3. poglavje

Ko so čolni drseli po reki, je globoko tišino nenadoma predril izbruh pesmi. Zapeli so jo svečeniki, ki so veslali. Himna se je širila z valujočim zvokom in po velikem gibanju, ki ga je bilo mogoče zaznati tudi v mraku, sem lahko

videl, da so ljudje popadali na kolena. Bili so tiho, v čaščenju so poslušali glasove svečnikov, ki so se dvigovali v zrak.

Ko je pesem potihnila, je nastopila tišina, ki je brez prekinitve trajala nekaj minut. Ljudje so tiho, negibno klečali. Toda naenkrat so se vsi vrgli na zemljo in zaslišal sem lahko vzdih, dolg vzdih spoštovanja, ki je prihajal iz množice, kajti svečniki so se znova oglasili s krikom melodičnega zmagoslavja. Besede, ki so jih izgovorili s tako glasnim in močnim glasom, so se glasile:

“Boginja je z nami! Je v naši sredini! Lezite, o ljudje, in jo častite!”

V tem trenutku se je podoba, ki je stala med mano in Agmahdom, obrnila in se mi nasmehnila.

“Sedaj, moj izbrani služabnik,” je rekla, “te moram prositi za uslugo. Plačala sem ti vnaprej, da se ne bi obotavljal. Toda ne boj se. Še boš poplačan in to dvojno. Daj mi tvoje roke. Položi svoje ustnice na moje čelo in ne boj se, ne premikaj se, ne izpusti nobenega krika, ne glede na slabost, ne glede na drgetanje, ki bi te zajelo. Tvoje življenje bo postalo moje. Potegnila ga bom iz tebe, vendar pa ti ga bom vrnila. Ali ni dragoceno? Ne boj se!

Brez obotavljanja sem jo ubogal, pa čeprav z nepredstavljamim strahom. Toda tako ali tako se nisem mogel upreti njeni volji. Vedel sem, da sem njen suženj. Njene mrzle roke so tesno stisnile moje in v trenutku se je zazdelo, da niso več mehke, ampak da so postale kot jeklene zakovice, ki so me držale trdno in nepopustljivo. Zaradi občutka nemoči sem popustil bleščanju teh strašnih oči in se jim približal. Hrepenel sem po smrti, ki bi me odrešila, kajti na drugo pomoč nisem mogel upati. Položil sem ustnice na njeno čelo. Dim iz svetilk in posod je napolnil moje možgane z nenavadno zaspanostjo. Bil sem top in težak. Toda sedaj, ko so se moje ustnice dotaknile njenega čela, ki jih je preželo, ne vem, ali z mrazom ali s toploto; napolnil me je divji občutek veselja, lahkotnosti, skoraj norega navdušenja. Nisem se več poznal. Zajelo in obvladovalo me je valujoče morje čustev, ki niso bila moja. Prodrli so skozi mene in zdelo se je, da je njihov val povsem odplaval mojo

individualnost, in to, kakor se je zdelo tedaj, za vedno. Pa vendar nisem bil nezavesten. Moja zavest je v tistem trenutku postala kvečjemu še bolj silovita in budna. Nato pa sem, nenavadno, pozabil na izgubljeno individualnost. Vedel sem, da živim v možganih, v srcu, v bistvu tega bitja, ki me je tako popolnoma obvladovalo. Iz množice se je vzdignil divji krik. Videli so svojo boginjo. Ko sem pogledal k svojim nogam, sem tam zagledal na videz mrtvo podobo mladega svečenika, oblečenega v bela, zlato izvezena oblačila. Za trenutek sem postal v svojem veselju in se čudil. Ali je mrtev?

4. poglavje

Veliko množico na obalah reke sem sedaj lahko videl povsem jasno. Nanjo je padala svetloba, ki pa je ni videla. To ni bila mesečina, ki so jo videli ljudje, ampak bleščanje, ki ni prihajalo z neba, ampak iz mojih oči. Videl sem v njihova srca. Nisem videl njihovih teles, ampak njih same. Prepoznal sem svoje služabnike in moja duša se je dvignila, ko sem zaznal, da so mi bili skoraj vsi v tej množici pripravljeni služiti. Ta moja vojska je bila čudovita. Ubogala bi, ne zaradi dolžnosti, ampak zaradi želje.

V vsakem srcu sem videl, kakšna je njegova lakota. In vedel sem, da jo lahko potešim. Nekaj trenutkov sem ostal viden, nato pa sem zapustil izbrane služabnike. Ukazal sem jim, naj me potegnejo do obale, kajti sedaj, ko si nisem več prizadeval, da bi me videle te medle oči ljudi, sem lahko govoril in se dotaknil tistih, ki sem jih izbral. Krepko življenje mladega svečenika je bilo dovolj, da je za nekaj časa nahranilo svetilko fizične moči, če je nisem uporabljal preveč silovito.

Stopil sem na obalo, se gibal med ljudmi, govoril v uho vsakega od njih skrivnost njegovega srca. Še več, povedal sem mu, kako naj doseže to, o čemer je le tiho razmišljal. Ni bilo moškega ali ženske, ki bi bila brez nekega koprnenja, zaradi katerega bi ju za vedno objel sram, če bi ga zaupala spovedniku. Toda jaz sem ga videl in dosegel, da ni bilo več stvar sramu. Pokazal sem, kako je za prvi korak samo-potešitve potreben le droban napor

volje, le malo znanja. Šel sem skozi celotno množico, sem in tja, in puščal za seboj zblaznelo in razvneto množico. Opoja, ki ga je ustvarila moja prisotnost, ni bilo mogoče dolgo zadrževati.

Ljudje so enoglasno izbruhnili v divjo pesem, ki je stresla mojo kri, da je zavrela v meni. Ali nisem že slišal to pesem pod nekim drugim nebom, zapeto z glasovi in v jezikih vseh ljudstev? Ali je nisem slišal od ljudstev, ki so že dolgo tega izumrla in so pozabljena? Ali je nisem slišal od ljudstev, katerih bivališča še niso ustvarjena? To je moja pesem! Podarja mi življenje! Tiho zapeta v človekovem srcu, je krik neizgovorjene strasti v skriti norosti jaz-a! Ko prihaja iz grla množice, sram izgine in prikrievanje se konča. Takrat postane divji izliv glasu, krik pristašev ugodja.

Moje delo je bilo opravljeno. Prižgal sem velik ogenj, ki je žarel kot ogenj v gozdu. Vrnil sem se na sveti čoln, ki me je čakal. Tam so negibno stali, čakajoč na moj povratak, moji izbrani služabniki, visoki tempeljski svečniki. Ah, moji mogočni v strasti! Kralji v poželenju! Monarhi v želji!

In mladi svečenik; ali je bil še vedno tam? Ali je še vedno izgledal kot mrtvec? Da, ležal je negibno, bled, v sredini kroga, ki so ga tvorili visoki svečniki, ležeč ob nogah Agmahda.

Ko me je zajela ta misel, se je zdelo, da sem se na nek nenavaden način umaknil iz morja strasti, v katerega sem bil potopljen. Znova sem vedel, kdo sem. Da nisem boginja, ampak da me je ta zgolj vsrkala, izsesala v svojo objemajočo osebnost. Sedaj sem bil zopet ločen od nje. Vendar pa se nisem več vrnil v tisto blede podobo, ki je ležala brez življenja na ploščadi svetega čolna. Bil sem v templju, v temi, pa vendar vedel, da sem v najbolj sveti sobi svetišča.

V temi se je prižgala luč. Pogledal sem, in glej! Notranja soba je bila polna svetlobe in v njej je stala Lotosova Gospa.

Bil sem na vratih notranje sobe, čisto blizu nje, v dosegu njenih oči. Poskušal sem zbežati; poskušal sem se obrniti, pa nisem mogel. Tresel sem se tako, kot se nisem še nikoli, niti ne od groze ali strahu.

Kajti ona je stala tiho, z očmi, ki so počivale na meni. Videl sem, da so polne strašne jeze. Ona, ki mi je bila nežna prijateljica, prijazna kot mati, je sedaj stala v svojem veličastju pred mano. Vedel sem, da sem razjezil boga, ki se ga je treba bati najbolj od vseh, kar jih poznajo ljudje.

“Ali je to tisto, o Sensa, ljubljene bogov, zaradi česar si se rodil? Ali so se zaradi tega odprle tvoje drobne oči in prečistili tvoji čuti, da bi lahko zaznavali? Ti veš, da ne. Pa vendar so ti te oči, ki vidijo, in ti občutljivi čuti, ki služijo svojemu gospodarju, pokazali, komu in čemu služiš. Ali mu boš vedno služil? Sedaj, ko si mož, izberi! Ali si padel tako nizko, da boš za vedno suženj? Če je tako, pojdi! Prišla sem počistiti svoje svetišče. Tega ne bom prenašala več. Obnemelo bo in ljudje ne bodo več vedeli, če sploh še obstaja kakšen bog. Bolje to, kot pa da se jim laže iz pokvarjenih ust in se jih izkuša s temo. Pojdi! Nihče ne bo več stopil sem. Zaprla bom vrata! Svetišče bo nemo in ne bo poznalo nobenega glasu. Sedela bom tu sama in tiho. Da, cele dobe bom prebivala tu brez besede in ljudje bodo govorili, da sem mrtva. Tako naj bo! Enkrat v prihodnosti se bodo moji otroci znova dvignili in tema se bo razklala. Oh! Ti si izbral! Padi! Tvoja posest je izgubljena. Prepusti me moji tišini!”

Dvignila je svojo roko z gibom, ki je ukazoval naj jo zapustim. Bil je tako nedvoumen, tako kraljevski, da sem ga moral ubogati. Obrnil sem se, spustil glavo in se z žalostnimi koraki odpravil proti zunanjim vratom svetišča. Pa vendar jih nisem mogel odpreti, nisem mogel skozi njih, nisem mogel naprej. Srce me je bolelo in me zadrževalo. Padel sem na kolena in zakričal z glasom trpljenja:

“Mati! Kraljica in Mati!”

Prešel je trenutek v grozljivi tišini. Čakal sem, ne vem na kaj. Moja duša je bila lačna in obupana. V temi in tišini se je vame prikradel grozljiv spomin. V svoji preteklosti nisem videl zgolj ugodja, ampak tudi opravljena dela. Videl sem, da sem vse počel slepo, sprejemajoč omamljenost duše tako, kot ljudje sprejemajo omamljenost, ki jo prinaša vino. In opravljal sem delo,

ki mi je bilo naloženo, z otopelostjo, ne da bi mislil nanj, ampak na nagrade, na ugodje, ki bo sledilo. Bil sem glasnik, orakelj tiste črne duše, ki sem jo sedaj lahko videl in prepoznal. Preteklost je postajala strašna, tako prisotna, tako kruta v svoji obsodbi, da sem znova zakričal v temo:

“Mati! Reši me!”

Na moji roki in na obrazu sem začutil dotik. V ušesu in v srcu sem zaslišal glas:

“Rešen si. Bodi močan.”

In na moje oči je legla svetloba. Vendar pa nisem mogel gledati, kajti toča solz je z mojih oči sprala strašne vizije, v katere so zrle.

5. poglavje

Nisem bil več v svetišču. Na mojem obrazu sem začutil svež zrak. Odprl sem oči in nad sabo zagledal nebo ter sijoče zvezde v njegovi globini. Ležal sem in se počutil nenavadno utrujeno. Toda predramil me je zvok tisočernih glasov, katerih kriki in pesmi so mi udarili na uho. Le kaj bi lahko bilo to?

Dvignil sem se. Nahajal sem se na sredi kroga svečenikov, desetih visokih svečenikov. Poleg mene je stal Agmahd in me opazoval. Moje oči so bile uprte v njegov obraz in nisem mogel pogledati vstran. Brez milosti, brezsrčen, brezdušen! Ali sem se ga bal? Te podobe, tega nečloveškega bitja? Nisem se ga bal več. Pogledal sem okoli po svečenikih, ki so me obkrožali. Bral sem njihove obraze; bili so prevzeti, samozavestni. Vsakega in vse je žrla neka globoka želja, lakota po potešitvi, ki jo je negoval v svojem srcu kot kačo. Nisem se več bal teh ljudi. Videl sem luč in bil sem močan.

Dvignil sem se na noge. Pogledal sem na množice, ki so napolnjevale bregove reke pod jasnim nebom. Dojel sem nenavadne glasove, ki sem jih slišal. Ljudje so bili nori, nekateri od vina, drugi od ljubezni, nekateri povsem divji. Reko so napolnili številni majhni čolni. Ljudje so prišli podariti darove boginji, ki so jo častili in katero so danes zvečer videli, slišali in čutili. Sveti

čoln, na katerem sem stal, je bil obložen in zvrhan od darov, ki so jih ljudje vrgli nanj s svojih nizkih plovil, splavov. Zlato in srebro, dragulji in zlata plovila, obdana z dragim kamenjem. Agmahd je gledal na te stvari in videl sem nasmeš na njegovih ustnicah. Ta bogastva bodo morda nahranila temelj, vendar pa si je zase želel drugačnih draguljev in je za njih tudi delal. Moja duša je nenadoma nezavedno spregovorila. Nisem mogel več gledati in biti tiho. Spregovoril sem z gromkim glasom in zahteval od ljudi, da me poslušajo. Takoj je nastala tišina, ki se je širila, dokler ni zajela celotne množice.

“Poslušajte me, vi, častilci boginje. Katero boginjo častite? Ali ne morete tega razločiti na podlagi besed, ki jih šepeta vašim srcem? Poglejte navznoter, in če vas je vnela z gorečo toploto strasti, potem vedite, da ona ni pravi bog! Kajti resnico lahko najdemo le v modrosti. Poslušajte in povedal vam bom besede, ki so bile izgovorjene v svetišču, ki jih je izdihnil duh luči, naše Kraljice Matere. Vedite, da lahko najdete mir le v kreposti, v pravih mislih, v pravih delih. Ali je ta temačna orgija primerno okolje za boginjo resnice? Ali ste njeni častilci, če se pod tem odprtim nebom opijate z vinom in s strastjo? Vi, z divjimi besedami brezbožnosti in divjimi pesmimi na vaših ustih, z mislimi sramu v vaših srcih, pripravljeni, da se takoj prepustite dejanjem? Ne! Dol na kolena in dvignite roke proti nebu ter prosite dobrotnega duha, našo kraljico modrosti, ki plava nad vami s širokimi krili ljubezni, naj vam oprostí vašo brezsravnost, naj vam pomaga pri vašem naporu. Poslušajte me. Molil bom k njej, kajti vidim jo v njenem sijaju. Spregovorite ji besede, ki vam jih bom predal, pa bo gotovo prisluhnila, kajti ljubi vas, pa čeprav jo žalite.”

“V ekstazi je,” je rekel Kamen Baka.

“Nor je,” sem zaslišal nek drug glas, tako hladden, tako razdražen, da sem ga komaj prepoznal. Pa vendar sem vedel, da je spregovoril Agmahd.

Skušal sem mu odgovoriti, kajti v vsem, kar sem počel, me je navdihoval nenavaden pogum, tako da nisem poznal strahu. Vendar pa so omamljajoči

hlapi opravili svoje delo. Onemel sem kot v snu. Moja glava je postala težka. V nekaj sekundah sem zaspal.

6. poglavje

Ko sem se prebudil, sem bil v svoji stari sobi v templju, v tisti, v kateri sem izkusil svoje prve otroške grozote.

Bil sem zelo utrujen. Tako utrujen, da je bil prvi občutek, ki sem ga izkušal, občutek neznosne izčrpanosti, ki je prevevala celotno moje telo. Nekaj časa sem mirno ležal, misleč le na svojo nelagodje.

Nato so se mi v spomin nenadoma prikradli dogodki preteklega dne. Bilo je kot vzhajanje sonca. Znova sem jo našel, svojo Kraljico Mati, in vzela me je nazaj pod svojo zaščito.

Vstal sem ter pozabil na svojo bolečino in utrujenost. Komaj se je zdanilo in skozi visoko okno se je v mojo sobo mehko spuščala slabotna siva svetloba. Bleščala se je v bogatih dragocenostih in vezeninah, polna nenavadnih in lepih stvari, podobna sobi princa. Če ne bi bilo njene posebne oblike in visokega okna, bi jo le težko prepoznal kot sobo, ki so jo v mojem otroštvu meni na ljubo spremenili v cvetoči vrt.

Ozračje se mi je zdelo težko in mrko. Hrepenel sem po tem, da bi bil zunaj, na zraku, sladkem od novega jutra, kajti čutil sem, da tudi jaz potrebujem prenavo in mladostno moč. Tu pa me je tlačilo odišavljeno ozračje, težke tapiserije in teža razkošja.

Dvignil sem zaveso in prečkal veliko sobo, ki je bila poleg moje. Bila je prazna in tiha, enako tudi širok hodnik. Mehko sem hodil po dolgih hodnikih, dokler nisem dosegel tistega, s katerega so se odpirala vrata na vrt. Ko sem se jim približal, sem lahko skozi železna vrata videl bleščanje trave. Ah, ta lepi vrt! Oh, kopanje v tisti čudoviti vodi lotosovega ribnika!

Toda železna vrata so bila tesno zapahnjena. Lahko sem le gledal skoznje na travo, nebo in cvetje ter skozi ozke odprtine pil sladek zrak. Nenadoma

sem zagledal Sebouja, ki se je približeval po eni izmed vrtnih poti. Prišel je naravnost proti železnim vratom, za katerimi sem stal.

“Seboua!” sem zaklical.

“Ah, ti si tu,” je rekel s svojim grobim glasom.

“Mož in otrok sta enaka. Toda Seboua ne more biti več tvoj prijatelj. Ni mi uspelo in ne smem poskusiti več. Ko si bil še otrok, sem razjezil oba moja gospodarja. Po njunem mnenju te ne bi smel obdržati. Naj bo tako. Sedaj moraš stati sam.”

“Ali ne bi mogel odpreti vrat?” je bilo vse, kar sem lahko rekel.

“Ne,” je odgovoril, “in dvomim, da se ti bodo še kdaj odprla. Ali je sploh važno? Ali nisi najljubši svečenik v templju, ljubljenec, varovanec?”

“Ne,” sem odgovoril, “nisem več. Sedaj že pravijo, da sem nor. Danes bodo to znova rekli.”

Seboua me je resno pogledal.

“Ubili te bodo!” je rekel z nizkim tonom, polnim nežnosti in usmiljenja.

“Ne morejo,” sem smeje odgovoril. “Moja Kraljica me bo varovala. Živeti moram, dokler ne izpovem vsega, kar si želi. Zato me ne skrbi.”

Seboua je dvignil roko, ki jo je imel skrito v gubah svoje črne obleke. V njej je imel popek lotosovega cveta na zelenem listu, ki se je zdel kot njegova posteljica.

“Vzemi ga,” je rekel. “Ta je zate. Govori v jeziku, ki ga boš razumel. Vzemi ga; in želim ti vse dobro. Jaz, ki sem nem, razen za običajen govor, sem vseeno vreden, da sem sel. To me veseli. Vendar pa moraš biti radosten, kajti ti lahko slišiš in govoriš, se učiš in poučuješ.”

Medtem ko je govoril, je potisnil cvet skozi ozke odprtine med šipkami. Previdno sem ga vzela. Sedaj sem ga držal v rokah. Bil sem vesel. Nisem potreboval ničesar drugega.

Šel sem nazaj v svojo sobo in se usedel s cvetom v rokah. Bilo je tako kot pred dolgim časom, ko sem kot otrok sedel v isti sobi in držal v rokah lilijo ter strmel v njen pestič. Imel sem prijateljico, vodnico, povezan sem bil z nevidno Materjo Milosti. Vendar pa sem sedaj poznal vrednost tega, kar sem držal v rokah, takrat pa ne. Ali je mogoče, da mi bo zopet odvzeta na tako lahek način? Gotovo ne.

Kajti sedaj sem poznal njen jezik. Takrat mi je govorila le s svojo lepoto, sedaj pa je odprla moje oči in lahko sem videl. Odprla je moja ušesa in lahko sem slišal.

Okrog mene je bil krog, kakršen me je obkrožal takrat, ko sem v templju nezavedno učil. Tam so bili svečeniki, oblečeni v belo, kot tisti, ki so takrat klečali pred mano in me častili. Toda ti niso klečali. Ti so stali in zrli vame z globokimi očmi usmiljenja in ljubezni. Nekateri so bili že stari, pokončni in močni ljudje, nekateri so bili mladi in vitki, z obrazi sveže svetlobe. Spoštljivo sem se ozrl okoli sebe in zatrepetal v upanju in veselju.

Ne da bi mi kdo karkoli rekel, sem vedel, kakšno bratstvo je to. To so bili moji predhodniki, svečeniki svetišča, vidci, izbrani služabniki Kraljice Lilij. Videl sem, kako so sledili drug drugemu in skrivno ohranjali ter varovali najsvetejše od takrat, ko je bilo prvič vklesano v veliko skalo, na kateri je počival tempelj.

“Ali si pripravljen učiti?” me je vprašal eden od njih, tisti, katerega dih se je zdel, da prihaja iz dolgo pozabljenih dob.

“Pripravljen sem,” sem rekel in pokleknil na tla v središču tega nenavadnega, svetega kroga. Moje telo je padlo, medtem ko se je zdelo, da se moj duh dviguje. Čeprav sem klečal, sem vedel, da moja dušo podpirajo ti, ki me obkrožajo. Odtlej so bili moji bratje.

“Sedi sem,” je rekel in pokazal na divan, “govoril bom s teboj.”

Dvignil sem se; in ko sem se obrnil, da bi šel proti divanu, sem videl, da sem sam s svečnikom, ki me je nagovoril. Ostali so naju zapustili. Sedel je

poleg mene in začel govoriti. V moje srce je izlil modrost mrtvih dob, modrost, ki je živa in mlada tudi še takrat, ko rasa njenih zgodnjih učencev ni več niti spomin. Moje srce je postajalo zeleno od svežine tega starodavnega znanja in resnice.

Cel dan je sedel poleg mene in me učil. Pod večer se je s svojimi rokami dotaknil mojega čela in me zapustil. Ko sem se ulegel, da bi zaspal, sem se spomnil, da od preteklega dneva nisem videl nikogar drugega, kot le mojega učitelja in da nisem poskusil nobene hrane. Pa vendar od učenja nisem bil niti utrujen, niti slaboten. Položil sem cvet poleg sebe in mirno zaspal.

Ko sem se zbudil, sem se hipoma dvignil, misleč, da se je nekdo dotaknil mojega cveta. Vendar pa sem bil sam in moj cvet varen. Blizu težke zaves, ki je ločevala mojo sobo od naslednje, je stala miza. Na njej je bila hrana, mleko in pecivo. Cel pretekli dan nisem jedel, zato sem bil sedaj vesel hrane. Položil sem cvet za obleko in šel do mize. Spil sem mleko in pojedel kolače, nato pa sem se z novo močjo obrnil, da bi šel proti divanu in tam resno razmislil o tem, kar sem se naučil včeraj, kajti vedel sem, da so to zlata semena, ki morajo obrodit veličastne sadove.

Vendar pa sem se ustavil in moje srce je vzvalovalo v meni, kajti znova sem bil obkrožen s čudovitim krogom. Tisti, ki me je včeraj poučeval, me je pogledal in se nasmehnil, vendar ni spregovoril. Približal se mi je neki drugi, vzela moja roko in me povedel do divana. Ostal sem sam z njim.

Sam, pa vendar ne sam, nikoli ne več sam, kajti vzela je moje srce in dušo in mi ju pokazal v njuni goloti, brez olepševanja s kakršnokoli namišljeno svetostjo. Pokazal mi je mojo preteklost ter jo prikazal v vsej svoji preprostosti, temno, nič kaj lepo revščino, preteklost, ki bi lahko bila tako bogata. Zdelo se mi je, da sem doslej živel nezavedno. Sedaj pa, da sem bil znova popeljan skozi svoje življenje in prisiljen, da nanj pogledam z jasno vizijo. Sobane, skozi katere sem prešel, so bile temne in mrke, nekatere polne grozot. Kajti sedaj sem videl, da me je osvojila magija, ki sem jo jaz sam raztolmačil Kamen Baku. Tako kot drugi sem obstajal le zaradi želje in njene

potešitve. In potopljen v veselja ugodja, lepote, sem se zastrupil, ne da bi vedel, kaj počnem. Spominjajoč se svoje preteklosti, sem dojel pomen Seboujevih besed, ki sem jih takrat komajda razumel. Resnično sem bil temeljski ljubljenelec, kajti, ko je bilo moje telo potopljeno v ugodje in zavito v temačen sen naveličnosti, so moje ustnice in glas postali ubogljivo orodje tiste temne gospodarice. Preko mojih fizičnih moči je omogočala prepoznavanje svojih želja ter dosegla služenje tistih sužnjev, ki so zaradi potešitve zabarantali vse, kar so imeli. S svojim strogim in grozljivim vpogledom v temne votline človeških duš je odkrivala njihove potrebe, z mojim govorom pa kazala na to, kako naj dosežejo to, po čemer so hrepeneli.

Ko sem tako sedel, nem in osupel ob vizijah, ki so prehajale preko mojega prebujenega spomina, sem najprej zagledal sebe kot malega otroka, omrtvičenega od groze in nato potešenega z ugodjem. Videl sem se znotraj tempelja, v njegovem notranjem svetišču, kot nemočno bitje, orodje, inštrument, na katerega so igrali brez milosti. Videl sem, kako sem kasneje kot svež in lep mladenič nezavedno ležal na ploščadi svetega čolna, se dvignil v divjem nezavedanju in izgovoril nenavadne besede. Videl sem, kako sem nato postal bled in slaboten, pa vendar še vedno voljan instrument, pa čeprav je duša začela pretresati in slabiti telo s svojim bojem. In videl sem še, da se je duša prebudila, se dotaknila svoje matere, kraljice svetlobe, tako da jo ne bi bilo mogoče več utišati.

Prišla je noč in moj učitelj me je zapustil. V mojo sobo ni prišel nihče drug. Od zgodnjega jutra mi niso prinesli nobene hrane. Bil sem slaboten zaradi strašnih vizij, ki sem jih videl v tem kratkem dnevu. Odločil sem se, da bom odšel iskat hrano. Dvignil sem težko zaveso, ki je prekrivala obok, ki je vodil v veliko sobo na drugi strani. Tam so bila vrata, masivna vrata, takšna, ki bi lahko zapirala vhod ječo. Tedaj sem dojel, da sem ujetnik, in da sedaj, ko sem se spravil k sebi od slabosti in vznemirjenja, ne bom dobil več hrane. Agmahd je videl, da se je moj duh prebudil, zato se je odločil, da ga bo ubil in za svoje potrebe obdržal le razbito telo.

Ulegel sem se na divan in zaspal z uvelim lilijinim popkom na mojih ustnicah.

Ko sem se prebudil, je poleg mene stal nekdo, za katerega sem vedel, da mora biti moj novi učitelj. Ujel sem njegov nasmeh in videl čudovit krog okoli mene. Radosten sem se dvignil in pričakoval, da me bo opogumil. Prišel je, sedel poleg mene in vzel mojo roko v svojo. Tedaj sem spoznal, da je bil njegov nasmeh svetloba velikega miru. On je umrl v tej sobi, umrl zaradi resnice. Imenoval me je za brata in nenadoma sem se zavedal, da so vrtnice mojega življenja cvetele in odpadle ter za vedno prešle. Moral sem živeti za resnico v luči čistega duha in nobeno trpljenje me ni smelo prestrašiti. Doslej me je bolečina vedno zaslepila z grozo, sedaj pa sem vedel, da se lahko z njo srečam in jo zagrabim z močnimi, ne-prestrašenimi rokami. To noč sem se potopil v ekstatičen spanec. Nisem vedel, ali bedim ali sanjam. Vendar pa sem vedel, da je ta moj brat, katerega fizično življenje mu je bilo odvzeto v daljni preteklosti, izlil vame moč svoje goreče duše in da je ne bom nikoli več izgubil.

7. poglavje

Ko so se naslednji dan odprle moje oči, je bila moja postelja obkrožena s čudovitim krogom. Gledali so me z resnimi pogledi. Na nobenem obrazu nisem videl nasmeha, zgolj neskončno nežnost, ki mi je dajala moč. Vstal sem in pokleknil poleg divana, kajti dojel sem, da se približuje veliki trenutek.

Najmlajši in najsvetlejši med njimi, je zapustil krog in se mi približal. Pokleknil je poleg mene in mi stisnil v roki uvel lotosov cvet, ki je ležal na mojem vzglavju.

Pogledal sem navzgor. Drugi so odšli. Pogledal sem svojega tovariša. Bil je tiho, z očmi uprtimi vame. Kako mlad in lep je bil! Zemlja ni pustila prsti na njegovem duhu. Vedel sem, da bo moral biti njen madež na moji duši toliko časa, dokler je ne bom skozi čas znova očistil. Zato sem ob tem svojem tovarišu čutil strah - bil je tako bel in brezmadežen.

Ko sva tako klečala v tišini, je moje uho dosegel mehak glas.

“Ne dvigni še oči,” je zašepetal, klečeč ob meni. “Zvezda dvojčica v večeru, ti, zadnji v dolgem nizu vidcev, ki so ustvarili modrost Templja in okronali veličino Egipta z veličastjem! Noč je blizu in tema mora pasti ter zakriti zemljo pred lepoto nebes nad njo. Pa vendar mora ostati resnica pri mojih ljudeh, nevednih otrocih zemlje. Na tebi je, da pustiš za seboj tlečo luč, zapis za vse čase, v katerega bodo gledali ljudje in se čudili v prihajajočih dobah. Zapis o tvojih življenjih in o resnici, ki te je navdihovala, mora doseči druge rase, v drugih predelih temačnega sveta, ljudi, ki so za luč le slišali ter je nikoli videli. Bodi močan, kajti tvoje delo je veliko. Ti, otrok snežne duše, ti nimaš moči, da bi se sam boril z naraščajočo temo. Zato sedaj pokloni svojo vero in čistost tistemu, katerega krila so umazana od zemeljskih madežev, ki pa je iz te teme zbral moč za prihajajočo bitko. Bori se do zadnjega za svojo Kraljico Mati. Spregovori mojim ljudem in povej jim za velike resnice. Povej jim, da duša živi in da doseže blaženost, če je ne potopijo v ponižanje. Povej jim, naj pogledajo name in naj najdejo počitek v moji ljubezni. Povej jim, da v vsaki človeški duši obstoja lotosov cvet in da se bo široko odprl svetlobi, če ne bodo zastrupili njegovih korenin. Povej jim, naj živijo v nedolžnosti in iščejo resnico, pa bom prišel in hodil med njimi ter jim kazal pot na tisti kraj, kjer je vse lepo in so vsi srečni. Povej jim, da ljubim svoje otroke in da bom prišel ter prebival v njihovih domovih in jim prinesel tisto zadovoljstvo, ki je večje od kakršnekoli blaginje, celo za njihova zemeljska srca. Povej jim, da je to glas, podoben klicu trobente, ki ga ni mogoče napačno razumeti. Reši tiste, ki bodo slišali, in dosezi, da bo moj tempelj znova bivališče Duha Resnice. Tempelj mora pasti, vendar pa ne bo padel v pokvarjenost. Egipt mora propasti, vendar pa ne bo propadel v nevednost. Slišal bo glas, ki ga ne bo mogel pozabiti. In besede, ki jih pripoveduje ta glas, bodo skrita dediščina dob. Izgovorjene bodo pod drugim nebom in napovedale bodo zoro, ki mora predreti dolgo črnino. Ti, moj najmlajši, ti, ki si obenem močan in slaboten, pripravi se! Boj je blizu, ne boj se. Pred tabo je dolžnost: pouči ljudi. Ne boj se, da tvoj jezik ne bo imel

modrosti. Jaz, ki sem Modrost, bom govoril v tvojem glasu. Jaz, ki sem Modrost, bom ob tvoji strani. Pogledaj gor, otrok moj, in zberi moči.”

Dvignil sem oči in ob tem začutil močnejši stisk roke mojega tovariša, ki je klečal ob meni. Dojel sem, da mi želi podariti pogum, da bi se soočil z oslepjujočim veličastjem, ki je bilo pred mojimi očmi.

Stala je pred nama in videl sem jo tako, kakor cvet vidi sonce, ki ga hrani. Videl sem jo brez preobleke ali tančice. Svetla ženska, ki je utešila moje deške solze, se je izgubila v bogu, katerega veličastna prisotnost je napolnila mojo dušo z žarenjem, ki se mi je zdelo kot smrt. Pa vendar sem živel, videl, razumel.

8. poglavje

Medtem ko sem strmел v to veličastje, se je lepi mladi svečenik dvignil in postavil zraven mene.

“Poslušaj me, brat moj,” je rekel.

“Obstajajo tri resnice, ki so absolutne in se ne morejo izgubiti, pa vendar lahko ostanejo neizrečene, ker ni nikogar, ki bi jih izgovoril.

Človekova duša je nesmrtna in njena prihodnost je prihodnost stvari, katere rast in sijaj nimata meja.

Princip, ki podarja življenje, prebiva v nas in izven nas, je neumrljiv in večno dobitvoren, ni ga moč slišati ali videti ali vonjati, pa vendar ga zazna človek, ki si želi zaznave.

Vsak človek je svoj lasten zakonodajalec, razdeljevalec lastne slave ali teme, odrejevalec svojega življenja, nagrade, kazni.

Te resnice, ki so tako velike kot življenje samo, so tako preproste kot najbolj preprost človeški um. Poteši lakoto z njimi. Zbogom. Sonce zahaja. Prišli bodo po tebe, bodi pripravljen.”

Odšel je. Toda veličastje ni izginilo izpred mojih oči. Videl sem resnico. Videl sem luč. Sedel sem, ohranjajoč vizijo z mojim strastnim pogledom.

Nekdo se me je dotaknil. Bil sem buden in se nemudoma zdrznil ob nenadnem vznemirljivem občutku, da je nastopila ura boja. Vstal sem in pogledal okoli. Poleg mene je stal Agmahd. Izgledal je zelo resno. Njegov obraz je bil manj hladen kot običajno. V njegovih očeh je bil ogenj, kakršnega nisem še nikoli videl.

“Sensa,” je rekel z nizkim glasom, zelo jasnim, da se je zdel kot nož, “ali si pripravljen? Danes je zadnji večer Velikega Praznika. Potrebujem tvojo uslugo. Ko si bil zadnjič z nami, si bil nor. Tvoji možgani so podivjali od tvojih lastnih norosti. Sedaj zahtevam poslušnost, kakršno si izkazoval prej. Danes zvečer te potrebujemo, kajti izvesti je potrebno velik čudež. Biti moraš pasiven, sicer boš trpel. Deseterica se je odločila, da boš moral umreti, če ne boš ubogal tako kot prej. Ti si še predobro vpeljan v vse, kar vemo, da ne boš živel, če nisi eden od nas. Pred tabo je jasna izbira. Hitro se odloči.”

“Sem se že,” sem odgovoril.

Zelo resno me je pogledal. Bral sem njegove misli in videl, da je pričakoval, da bom žalosten zaradi osamljenosti, bolan od dolgega posta in razbitega duha. Namesto tega pa sem stal pokončno, krepak, napolnjen z neustrašnostjo. Čutil sem, da je v moji duši luč, da za mano stoji velika armada veličastnih.

“Ne bojim se smrti,” sem odgovoril, “in ne bom več orodje ljudi, ki uničujejo kraljevsko religijo Egipta, veliko in edino religijo resnice, zaradi lastnih ambicij in želja. Videl in dojel sem vaše čudeže in učenja, ki jih predajate ljudem. Kakor sem rekel, ne bom vam več pomagal.”

Agmahd je tiho stal in me gledal. Njegov obraz je postal bled in tog, kot da bi bil vklesan v marmor. Spomnil sem se njegovih besed iz tiste noči v notranjem svetišču, ko je rekel: “Odpovedujem se svoji človečnosti.”

Videl sem, da je res tako, da je odpoved popolna. Nisem mogel pričakovati nobene milosti. Nisem imel opravka s človekom, ampak z obliko, ki jo je oživljala prevladujoča in absolutna sebična volja.

Po trenutku premora je zelo mirno spregovoril:

“Naj bo tako. Deseterica bo slišala tvoje besede in na njih odgovorila. Pravi-co imaš, da si prisoten pri njihovih odločitvah. Ti imaš enako visok položaj v templju kot jaz. To bo preizkus moči proti moči, volje proti volji. Opozar-jam te, da boš trpel.”

Obrnil se je in me zapustil, gibajoč se s tistim počasnim in pokončnim kora-kom, ki me je tako očaral, ko sem bil še otrok.

Usedel sem se na divan in čakal. Nisem se bal, vendar pa nisem mogel misli-ti ali razmišljati. Zavedal sem se, da se približuje trenutek, ko bom potrebo-val vso svojo moč. Tako sem brez razmišljanja negibno čakal in hranil vso moč, ki sem jo imel.

Pred mano se je dvignila zvezda, bleščeča zvezda, ki se mi je po obliki zdela kot polno vzcvetel lotosov cvet. Vznemirjen in osupel sem vstal in se podal proti njej. Oddaljila se je. Nisem je hotel izgubiti, zato sem ji goreče sledil. Šla je skozi vhod moje sobe na hodnik in odkril sem, da so se vrata pod moj-im dotikom odprla. Nisem čakal, da bi se spraševal, zakaj so odprta, ampak sem sledil zvezdi in njeni svetlobi, ki je z vsakim trenutkom postajala vse bolj jasna, njena oblika pa bolj določna. Videl sem cvetne liste kraljevskega belega cveta in iz njegovega rumenega jedra je valovala svetloba, ki me je vodila.

Hitro in živahno sem šel po širokem temnem hodniku. Velika tempeljska vrata so bila odprta in zvezda je šla skozi njih na zunanji zrak. Tudi jaz sem stopil skozi tempeljska vrata in se znašel na aveniji z nenavadnimi kipi. Nenadoma sem se zavedel, da se ob zunanjih vratih nahaja nekdo, ki me kliče. Stekel sem po široki poti z nogami, ki niso vedele, kam me nesejo; pa vendar sem vedel, da moram iti. Velika vrata so bila zaprta, vendar pa se je takoj za njimi nahajala velika množica, množica ljudi. Naenkrat se mi je

zazdelo, da sem se znašel v njeni sredini. Ljudje so čakali na veliko ceremonijo, na končno slavje praznovanja, ki naj bi se odvijalo danes zvečer ob samih vratih templja. Pogledal sem navzgor in videl, da poleg mene stoji Kraljica Mati. V roki je imela gorečo baklo in vedel sem, da je njena svetloba predstavljala zvezdo, ki me je pripeljala sem. Ona je bila torej luč življenja, ki me je vodila. Nasmehnila se je in v trenutku izginila. Ostal sem sam s svojim znanjem in ljudmi, zbranimi in potopljenimi v nevednost, ki so ob vratih čakali na svečenike, da bi jih ti poučili.

Spomnil sem se besed mojega predhodnika, brata, ki mi je za ljudi predal tri resnice.

Dvignil sem glas in spregovoril. Moje besede so me nosile, kot da bi bile valovi in moja čustva so se prelila v veliko morje, na katerega sem se dvignil. In ko sem gledal v goreče oči in prevzete, vprašujoče obraze pred mano, sem vedel, da je tudi ljudi ponesel ta hiteči val. Moje srce se je polnilo od veselja po govoru, zaradi predajanja velikih resnic, ki so postale moje lastne.

Končno sem jim začel pripovedovati, kako sem prejel ogenj od bakle svetosti ter se odločil, da bom vstopil v resnično življenje predanosti in modrosti ter opustil vso razkošje, ki je obdajalo svečeniško življenje. Da bom za vedno opustil vse želje, razen tistih, ki pripadajo duši. Govoril sem glasno in prosil vse tiste, ki so čutili, da se v njih prižiga luč, naj vstopijo na podobno pot, četudi med svojim življenjem v mestu ali v gorah. Povedal sem jim, da ni nujno, da ljudje kupujejo in prodajajo po ulicah, ampak da bi morali na to povsem pozabiti in se potopiti v božansko bistvo v sebi. Rotil sem jih, naj z lučjo duha požgejo bolj grobe želje mesa, ki jih oddaljujejo od resničnega nauka in naj jih množično pošljejo k svetišču Kraljice Želja.

Nenadoma sem se ustavil s težkim občutkom utrujenosti in izčrpanosti. Zavedel sem se, da je nekdo stopil poleg mene, da sem bil že v naslednjem trenutku obkrožen. Deset visokih svečnikov je okoli mene postavilo krog. Nasproti mene se je postavil Kamen Baka in uprl vame svoje oči.

Zakričal sem na glas, stoječ na sredi tega kroga:

“O, ljudje Egipta, pomnite moje besede! Mogoče ne boste nikoli več slišali poslanca matere našega življenja, matere Boga Resnice. Povedala je svoje. Pojdite domov in zapišite njene besede na tablice, vklesajte jih v kamne, da jih bodo lahko brali ljudje in jih ponavljali svojim otrokom, da bi ti, še nerojeni ljudje, poznali modrost. Pojdite in ne bodite priče skrunitvi templja, ki se bo odvila danes zvečer. Svečeniki boginje so skrunili njen tempelj z norostjo in pohlepom, s popolno potešitvijo vseh želja. Ne poslušajte njihovih besed, ampak pojdite domov in povprašajte lastna srca po njihovem nauku.”

Moja moč je pošla. Nisem mogel izgovoriti nobene besede več. S spuščeno glavo in z utrujenimi okončinami sem ubogal grozeč krog, ki me je obdal in usmeril svoje korake proti templju.

V tišini smo se pomikali po avenuji in stopili skozi vhod. Tam smo se zaustavili. Kamen Baka se je obrnil in pogledal navzdol po poti.

“Ljudje mrmrajo,” je rekel.

Nadaljevali smo pot po dolgem hodniku. Agmahd je stopil skozi vrata in se postavil pred nas.

“Ali res?” je rekel z nenavadnim glasom. Po množici, ki jo je opazoval, je vedel, kaj se je zgodilo.

“Kaj naj storimo?” je vprašal Kamen Baka.

“Izdaja skrivnosti templja in ščuva ljudi zoper nas.”

“To bo velika izguba,” je rekel Agmahd, “vendar pa je postal nevaren. Umreti mora. Ali imam prav, bratje?”

Slabotno mrmranje je šlo od ust do ust. Vsi so se strinjali z Agmahdom.

“Ljudje ob vratih mrmrajo,” je ponovil Kamen Baka.

“Pojdi k njim,” je rekel Agmahd, “povej jim, da je danes noč žrtvovanja in da bo boginja spregovorila s svojim lastnim glasom.”

Kamen Baka je zapustil krog in Agmahd je takoj zapolnil njegovo mesto. Stal sem negibno, tiho. Medlo sem razumel, da je moja usoda zapečatená, vendar pa nisem vedel, niti nisem želel vprašati, na kakšen način naj bi umrl. Vedel sem, da sem povsem nemočen v rokah visokih svečnikov. Ni bilo nikogar, na kogar bi se lahko naslonil, kajti nižji svečniki so jih ubogali kot sužnji. Bil sem sam, nemočen v tej množici, pod to absolutno avtoriteto. Nisem se bal smrti in čutil sem, da je dolžnost do Kraljice Matere, da gre njen služabnik k njej z vso radostjo. To je bilo moje zadnje zemeljsko izražanje ljubezni do nje.

9. poglavje

Odpeljali so me v mojo sobo in me pustili samega. Legel sem na divan in zaspal, kajti bil sem zelo utrujen. Nisem pa se bal, kajti zdelo se mi je, da se pod mojo glavo nahaja nežna roka Gospe Lotosa.

Toda moj spanec je bil kratek. Potopljen sem bil v globoko nezavest, ki je bila preveč sladka, da bi vanjo prodrle kakršnekoli sanje, ko me je nenadoma dvignil živ občutek, da nisem več sam. Zbudil sem se v temi in tišini, vendar pa sem prepoznal občutek. Vedel sem, da me obdaja velika množica. Negibno in s pozornimi očmi sem čakal na svetlobo ter se spraševal, kaj mi bo razkrila.

Nato sem se zavedel nečesa, kar nisem občutil nikoli poprej. Nisem bil nezavesten, pa vendar nemočen, kot da bi bil brez čutenja ali znanja. Nisem bil negiben zaradi brezbriznosti ali umirjenosti. Želel sem se dvigniti in zahtevati naj prinesejo luč, vendar pa se nisem mogel niti premakniti niti izustiti kakršnekoli glas. Neka divja volja se je borila z mojo, tako močna, da sem bil skoraj povsem nadvladan; pa vendar sem se boril in nisem popustil. Odločil sem se, da ne bom slepi suženj, premagan v temi s strani nevidnega nasprotnika.

Ta boj po nadvladi je postal grozljiv. Postal je tako divji, da sem na koncu spoznal, da je to boj za moje življenje. Moč, ki me je pritiskala navzdol, me

je želela ubiti. Kaj je bilo to, kdo je bil ta, ki si je prizadeval izvleči dih iz mojega telesa?

Končno - ne morem povedati, kako dolgo je trajal ta tihi siloviti boj - končno je posvetila luč in razsvetlila mojo okolico, kot bakla, ki se prižiga ob bakli. Medlo sem videl, kajti moj vid je bil slaboten, medlo sem videl, da sem na velikem hodniku pred vrati svetišča in da ležim na divanu, kjer sem se igral s čudno otroško prikaznijo, ki me je prva naučila ugodja. Ležal sem na njem, iztegnjen, tako kot sem ležal v snu na mojem lastnem divanu. Tako kot takrat, ko je bil uporabljen v ceremoniji, tako je bil tudi sedaj prekrit z vrtnicami, velikimi, bogatimi, čutnimi, rdečimi, krvavo rdečimi vrtnicami. Tisoče jih je ležalo na divanu in okoli njega. Njihov močan vonj je nadvladal moje slabotne čute. Bil sem oblečen v nenavadno ozko belo lane-no oblačilo, na katerem so bile vezenine, kakršnih doslej še nisem videl, hieroglifi, všiti v grobo, temno, rdečo svilo. Ob meni je tekla rdeča kri, ki se je stekala z divana v lepo posodo, ki je stala na tleh med šopkom vrtnic. Nekaj časa sem radovedno opazoval to dogajanje, dokler nenadoma nisem ugotovil, da odteka moja kri.

Dvignil sem oči in videl, da me je obkrožala deseterica svečnikov. Njihove oči so bile uprte vame, njihovi pogledi neizprosni. Tedaj sem dojel, kaj je bila tista grozljiva volja, s katero sem se boril. Ali se res lahko sam borim s to bando? Nisem vedel, vendar pa še nisem bil poražen. Z velikim naporom sem se privzdignil. Zaradi pomanjkanja krvi sem bil že slaboten, vendar pa mi niso mogli preprečiti, da bi spregovoril. Dvignil sem se na noge, vstal na divan ter pogledal po množici svečnikov pod seboj in še dlje, proti množici ljudi, ki je čakala strnjena ob vhodu v veliki hodnik, da bi videla obljubljeni čudež.

Za trenutek sem postal in pomislil, da bi lahko govoril, vendar pa sem znova začutil nemoč in slabost. A kljub temu je moja dušo napolnila globoka, živa sreča. Zaslišal sem, da se je znova vzdignilo mrmranje, ki je postajalo vse močnejše.

“To je tisti mladi svečenik, ki je učil pri vratih! On je dober, ne bi smel umreti! Rešimo ga!”

Ljudje so videli moj obraz in me prepoznali. Hipno navdušenje je množico pognalo proti svečenikom in jih potisnilo proti divanu, tako da deseterica ni mogla več ostati okoli njega. In ko se je val boja približal najbolj svetemu predelu svetišča, so se mnogi svečeniki zatekli v prazen prostor med divanom in vrati. In ko so v zmedi in presenečeni hiteli mimo, sem videl, da se je posoda, v kateri je bilo moje življenje, prevrnila, rdeča kri pa razlila po tleh svetišča. Vrata so se odprla in na njih je stal Agmahd. V svojem nepredirnem miru je izgledal veličastno. Opazoval je valujočo množico pred seboj. Ob njegovem hladnem pogledu so se svečeniki pomirili in zbrali moč, da so se za nekaj časa uprli pritiskajoči množici. Deseterica se je zopet povezala, s težavo dosegla moj divan, da bi okoli njega znova oblikovala pregrado.

Toda bili so prepozni. Nekateri ljudje so me že dosegli. Bledo sem se smejal njihovim prijaznim, grobim obrazom. Na moj obraz so padle solze in prodrle v moje srce. Nekdo me je nenadoma prijel za roko in jo poljubil ter namočil z vročimi solzami. Gotovo je ta dotik tako pretresel mojo kri kot noben drug! Nato sem zaslišal krik:

“To je moj sin. Moj sin je ta, ki je umrl. Ubili so ga. Kdo mi bo povrnil sina?”

Ob meni je klečala moja mati. Napel sem svoj vid, da bi jo videl. Bila je bleda in utrujena, a kljub temu je bil njen obraz lep. In ko sem jo tako gledal, sem videl, kako stopa v ospredje Gospa Lotosa, kako stoji na sredi med ljudmi. Na njenih ustih je bil prijazen nasmeh.

Moja mati se je dvignila in na njenem obrazu sem zagledal nenavadno dostojanstvo.

“Ubili so tega fanta,” je rekla, “vendar pa niso ubili njegove duše. Ta je močna, kajti videla sem jo v njegovih očeh, ko se zaprle v smrt.”

10. poglavje

Moja slabotna ušesa so zaznala globok vzdih, ki se je iztrgal iz prsi ljudi. Tedaj sem vedel, da moje telo ni umrlo zaman. Toda moja duša je živela naprej. Ni bila le močna, bila je neuničljiva. Izčrpala je svoj čas bede v tej blede obliki. Zbežala je iz ujetništva, ki jo je tako dolgo oklepalo. A le zato, da bi se znova prebudila v drugem, močnem, lepem in čistem templju.

Ko je velika, valujoča množica, ki jo je gnal bes zaradi odpora svečenikov, grozeče pritisnila, so okoli mene popadale prve žrtve njene jeze. Blizu mojega mrtvega telesa je ležal Agmahd, ki so ga razjarjeni ljudje pohodili do smrti. Povsem poleg mene, ob divanu, na katerem sem ležal, pa je umrl Malen. Njegov dih je zapustil njegovo čudovito telo. In ko sem tako lebdel v nenavadni zavesti duše, sem videl te sprevržene duhove, temne od poželenja in ambicije, ki ju je v njih prižgala Kraljica Želja in jih pogнала v tisti krog nujnosti, iz katerega ni izhoda. Agmahdova duša je izginila v divjem hitenju kot črna sled ptice v noči. Malen, tisti mladi svečenik, ki me je popeljal v mesto, pa mu je hitro sledil. Ta, ki je zaradi poslušnosti pravilom reda, ohranil čistost telesa, je bil znotraj črn zaradi nepotešene in nenehne želje, vendar pa je njegovo telo ležalo kot raztrgan cvet, svetlo kot lilija, ko prvič odpre svoj cvet na površini čiste vode.

Čutil sem, da me moja Kraljica Mati trdno drži v svojem nežnem objemu, da ne bi zbežal s prizorišča groze.

“Povrni se k svojemu delu,” je rekla, “nisi ga še dokončal. To je novo oblačilo, ki ga boš nosil in te bo prekrivalo, ko boš učil moje ljudi. To telo je brez greha, neomadeževano in lepo, čeprav je duša, ki je prebivala v njem, izgubljena. Toda ti si moj. Priti k meni pomeni večno živeti v resnici in znanju. To je tvoje novo oblačilo.”

Ugotovil sem, da sem še vedno močan, ne le v duhu, ampak tudi v fizičnem življenju. V meni se je naselila nova življenjska moč, moja utrujenost je bila pozabljena. Dvignil sem se s kraja, kjer sem še trenutek pred tem ležal brez

življenja. Vstal sem in si, skrit pod očmi moje Kraljice, v grozi ogledal prizor okoli sebe.

“Pojdi, Malen, pojdi v miru,” je rekla. “Ti moraš živeti v srcih ljudi, za njih boš podoba in simbol veličastja. Ti boš zaradi mene znova postal mučenik, tisti, ki se ga bodo mračni otroci Kema večno spominjali z ljubeznijo. In čeprav boš umrl zaradi služenja meni, boš v prihodnjih dobah učil med ruševinami tega templja. In četudi boš moral zame še stokrat umreti, boš živel naprej, da bi učil moje resnice v svetišču nove vere, ki se bo dvignilo v oddaljenem času.”

Pohitel sem stran in neopažen prišel skozi valujočo, jezno množico. Kipi na aveniji so ležali po tleh, tempeljska vrata so bila razbita in uničena.

Moja duša je bila žalostna in je hrepenela po miru. S koprnečimi očmi sem gledal po mirni pokrajini, koder je prebivala moja kmečka mati. Toda ona je mislila, da je njen sin umrl. Ne bi me prepoznala v tem novem telesu. Obrnil sem se proti mestu, ki so ga zapustili podivjani ljudje.

Ozračje je pretrgal divji krik tisočerih grl. Ustavil sem se, pogledal nazaj in videl, kako se je neustavljivo maščevanje generacije izdanih s strani njihovih učiteljev zneslo nad veličastnim starim templjem. Bil je že oskrunjen in njegovi grešni prebivalci žrtvovani. Kmalu bo le še ruševina.

Taval sem po praznih ulicah mesta in vedel, da moram tu, kjer sem pil ugodje, izkusiti tudi veselje delavca. Tukaj se mora nepretrgoma slišati moj glas. Resnica, tako dolgo odsotna iz ponižanega templja, mora najti svoj dom v srcu ljudi, na ulicah mesta. Dolgo časa bo morale preteči preden bom spral svoj greh in postal brez madeža, čist, pripravljen za popolno življenje, za katerega delam.

Odtlej živim, menjujem telo in znova živim, pa vendar skozi dolge dobe, ki prehajajo, vem, kdo sem.

Egipt je mrtev, toda njegov duh živi. In znanje, ki je bilo njegovo, še vedno varujejo tiste duše, ki so ostale verne veličastni in skrivnostni preteklosti.

Vedo, da se bodo iz globoke slepote in nejasnosti dobe nevere dvignila prva znamenja sijaja prihodnosti. To, kar bo prišlo, je večje, bolj veličastno skrivnostno kot preteklost. Kajti, medtem kot se celotno življenje človeštva dviguje navzgor v počasnem in nezaznavnem procesu, njegovi učitelji pijejo svoje življenje iz čistejših virov in prejemajo svoje sporočilo iz duše obstoja.

Klic se je razlegel preko sveta.

Resnice so predane v besedah.

Prebudite se temne duše zemlje, ki živite z očmi, uprtimi v tla. Dvignite te motne oči in v njih naj vstopi zaznava. Življenje ima v sebi več kot si to misli človekova domišljija. Pogumno odkrivajte njegovo skrivnost in v skrivnih predelih svoje lastne duše iščite luč, s katero boste razsvetlili tiste mračne globine individualnosti, za katere ste bili slepi skozi tisoče obstojev.

Čeprav navidezno dežela mračnih oblik, pa stoji Egipt kot bel cvet med drugimi rasami zemlje. In bralci hieroglifov, starih heretičnih spisov, profesorji in sodobni misleci, ne bodo sposobni umazati cvetnih listov tega velikega lilijinega cveta našega planeta. Oni ne vidijo stebila lilije, ne sončne svetlobe, ki sije navzdol skozi cvetne liste. Oni ne morejo videti nič od dejanskega cveta, niti ga ne morejo skaziti s sodobnim vrtnarjenjem, kajti je izven njihovega dosega. Raste nad človekovo postavo in njegov gomolj pije globoko iz reke življenja. Cveti v svetu rasti, do katerega se človek lahko vzpne le v svojih popolnih trenutkih navdiha, ko je dejansko več kot človek. Zato ga, čeprav se njegovo vzvišeno steblo dviguje iz našega sveta, ne more videti ali ustrezno opisati nihče, razen tisti, ki je resnično toliko nad človeško postavo, da lahko gleda navzdol v obraz rože, kjerkoli že raste, najsi na Vzhodu ali temnem Zahodu. On bo tam bral skrivnosti sil, ki nadzirajo fizično raven in videl v njem zapisano znanost skrivnostne moči. On se bo naučil, kako predstaviti duhovne resnice in vstopiti v najvišji jaz. In on se bo lahko naučil tudi to, kako v življenju posedovati ta višji jaz in obenem, če bo to potrebno, ohraniti življenje na tem planetu tako dolgo, kolikor bo pač trajalo; ohraniti življenje v življenjski sili človečnosti, dokler ne bo

zaključeno celotno delo in dokler ne bo naučil treh resnic vseh, ki iščejo luč.

Komentar Povesti o Belem Lotosu

Da bi si bralec lahko ustvaril čim bolj celovito podobo o vsebini *Povesti o Belem Lotosu*, mu za konec ponujam še komentar, ki ga je k temu delu napisal avtoričin sodobnik, Tallapragada Subba Row, izjemen hindujski mistik, ki je pripadal niyoga sekti Advaita Brahmanov.

T. Subba Row se je rodil leta 1856 v distriktu Godavari na vzhodni obali Indije. Najprej se je šolal na Hindu School v Coconadi, nato pa Madras Presidency College, ki ga je zaključil kot B.A. (Bachelor of Arts). Po enem letu se je odločil nadaljevati študij v Madrasu in diplomiral tudi kot B.L. (Bachelor of Laws) ter se 1880 zaposlil na tamkajšnjem višjem sodišču. Leta 1882 se je povezal z ustanoviteljema Teozofskega društva, H.P.Blavatsky in H. S. Olcottom, ki sta malo pred tem prispela v Indijo in za potrebe društva organiziral nakup posestva v Adyarju, na katerem je nato nastal glavni stan društva, ter obenem postal tajnik teozofske lože v Madrasu.

T. Subba Rowovo izjemno poznavanje mysticizma se je razkrilo šele ob sodelovanju s člani društva. Vzpostavil je stik s svojim Gurujem in drugimi adepti, ki so bili povezani z delovanjem T.D. Ti so ga opisali kot svojega brata, kot najbolj poučenega indijskega okultista v tistem času in kot učenca

himalajskih hierofantov. Na splošno pa je mistično stran svojega značaja zaupal le redkim, saj je bil prepričan, da se teh skrivnosti ne sme razkrivati.

Decembra 1886 je prejel v branje in revizijo rokopis osrednjega dela H.P.B. *The Secret Doctrine* (Tajni Nauk), ki ga je avtorica nato s svojimi sodelavci dodobra predelala, saj je izjemno spoštovala njegovo mnenje. Vendar pa je T. Subba Row kljub temu odklonil sodelovanje pri njegovi objavi. Leta 1890 je nenadoma hudo zbolel in tudi umrl.

Njegova dela so zbrana v *T. Subba Row Collected Writings*, ki so izšla v dveh delih. V prvem so zbrana dela kot so na primer: *The twelve signs of the Zodiac*, *The philosophy of spirit*, *A personal and an impersonal God*, pa tudi razprave o budizmu in o človekovih sedmih principih, dodan pa je tudi njegov podroben življenjepis. V drugi del pa je vključen njegov komentar *Bhagavad-Gite* in članki o Gautami Budi, človeški monadi, devachanu, kama-loki, prenosu misli, ustroju vesolja, okultizmu v južni Indiji, itd.

Komentar Povesti o Belem Lotosu

Nedavno tega je precejšnjo pozornost javnosti pritegnilo zanimivo delo, ki je bilo objavljeno pod naslovom *Povest o Belem Lotosu*. Delo je vsestransko poučno, saj dokaj verno opisuje egipčansko vero in svečeništvo v obdobju, ko je ta religija že začela izgubljati svojo čistost in je degenerirala v sistem tantričnega čaščenja, onesnaženega in oskrunjenega s črno magijo, brezobzirno uporabljeno za sebične in nemoralne namene. Poleg tega je zgodba verjetno celo resnična. Njen glavni junak, Sensa, je predstavljen kot zadnji hierofant¹ Egipta. Zdi se namreč, da se z religijami dogaja nekaj podobnega kot z drevesom, ki prepušča svojo nadaljnjo usodo le enemu samemu semenu, ki naj bi se razvilo v podobno drevo, pa čeprav za ceno tega, da povsem izgine. Tako naj bi vsaka religija prepuščala svoje nadaljnje življenje

¹ Hierofant. Izraz izhaja iz grške besede *hierophantes*, sestavljenke iz *hieros* (sveto) in *phantes* (tisti, ki kaže), zato dobesedno pomeni tisti, ki razlaga svete stvari. To je bil naziv razlagalca in vpeljevalca v Misterije.

in energijo v varstvo enega ali več adeptov², ki jim usoda namenja ohranitev njene modrosti in oživitve njene rasti v nekem bodočem času, ko cikel evolucije doseže točko, ko je mogoče doseči željen rezultat. Tako naj bi se tudi velika, stara Khemova³ religija - ko bo za to nastopil dogovorjeni čas - zopet pojavila na tem planetu v višji in plemenitejši obliki. Zato ni prav nič nerazumno, če domnevamo, da je Sensa iz naše zgodbe sedaj verjetno nek zelo visok adept, ki čaka na to, da bo lahko uresničil povelja Gospe Belega Lotosa.

Ne glede na tovrstne špekulacije, pa prinaša naša zgodba neko zelo plemenito lekcijo in na alegoričen način opisuje preizkušnje in težave novica. Vendar pa običajni bralec težko odstrani tančico te alegorije in jasno dojame globlja učenja te povesti. Da bi pomagal takšnim bralcem, sem se odločil podati razlago značajev in dogodkov, ki se pojavljajo v zgodbi.

Sensa, junak zgodbe, predstavlja človeško dušo - Kutashta⁴ Chaitanyam⁵ ali klico Prajne⁶, v kateri se ohranja individualnost človeškega bitja. Ta ustreza višjemu in trajnemu elementu v človekovem petem principu⁷ - egu ali jaz-u utelešenega obstoja.

Seboua, vrtnar, je intuicija. "Iz mene ne morejo narediti prikazni," pravi Seboua, s čemer ta preprost in robot, vendar pošten človek razkrije svojo skrivnost.

² Adept. Izraz izhaja iz latinske besede *adeptus*, ki pomeni vpeljani, tisti, ki je dosegel. V okultizmu je zato to tisti, ki je dosegel stanje Inicijacije in postal Mojster znanosti ezoterične filozofije.

³ Khem. Isto kot Horus. Besedilo na starem papirusu pravi: "Bog Khem bo maščeval svojega očeta Ozirisa."

⁴ Kutashta. Filozofski izraz, ki dobesedno pomeni imeti visok položaj in zato označuje prvobitno božanstvo.

⁵ Chaitanya. Zavest, Inteligenca. Običajno se nanaša na Kozmično Inteligenco in zato pomeni nevidni izvor in koren človekove zavesti in inteligence.

⁶ Prajna. Inteligenca, modrost.

Agmahd, Kamen Baka in devet drugih visokih svečenikov templja so predani služabniki temne boginje in predstavljajo naslednje entitete:

1. Kama - Želja.
2. Krodha - Jeza.
3. Lobha - Poželenje.
4. Moha - Nevednost.
5. Mada - Objestnost.
6. Matsarya - Ljubosumje.
7. do 11. - Pet čutov in z njimi povezani čutni užitki.

Štiri ženske vloge, ki se pojavljajo v zgodbi: Temna in skrivnostna boginja, ki jo častijo svečeniki; Deklica, ki se igra s Senso; Dekle, ki jo Sensa sreča v mestu; Gospa Belega Lotosa, pa lahko pojasnimo naslednji način.

Prakriti⁷, pravijo hindujski filozofi, ima tri svojstva: Sattva, Rajas in Tamas. Zadnje od teh svojstev, Tamas-guna, je povezano z grobimi ugodji in strastmi, ki jih izkušamo v Sthula-sharira⁸. Rajas-guna je vzrok nemirne dejavnosti uma, medtem ko je Sattva-guna intimno povezana s človekovo duhovno inteligenco in njegovimi višjimi ter plemenitejšimi stremljenji.

Maya⁹ se torej v tej povesti pojavlja v treh različnih oblikah. Kot Vidya¹⁰, duhovna inteligenca, ki jo zastopa Gospa Belega Lotosa. Ta predstavlja svetlobo ali auro Logosa¹¹, ki je modrost, zaradi česar je vir trenutnega zavestnega življenja ali Chaitanyam.

⁷ Prakriti. Narava na splošno. Narava kot nasprotje Purushe - duhovna narava in Duha - s katero tvorita "prvotna aspekta Edinega Neznaneža Božanstva."

⁸ Sthula-sharira. Grobo fizično telo.

⁹ Maya. Utvara. Kozmična moč, ki omogoča obstoj pojavnega vesolja in s tem zaznav.

¹⁰ Vidya. Znanje.

¹¹ Logos. Manifestirano božanstvo, zunanji izraz ali učinek vzroka, ki je večno skrit.

Drugi in tretji ženski značaj v povesti sta istovetna. Ko govori o lepem dekletu iz mesta, ki naj bi ga videl prvič, Sensa pravi, da se mu zdi, da jo dobro pozna in da so mu njeni čari znani. Po tem lahko sklepamo, da mlado deklo ni nihče drug kot deklica, s katero se je lovil po templju. Deklica je človekov Um. Ona je tista, ki Senso postopoma pripelje v bližino temne boginje, ki prebiva v najbolj svetem predelu svetišča.

Temna boginja je Avidya¹², temna stran človeške narave. Svoje življenje in energijo črpa iz strasti in želja človeške duše. Žarek življenja in modrost, ki sta se izvorno izlila iz Logosa in pridobila v procesu diferenciacije svojo lastno, določno individualnost, se lahko, če slaba Karma¹³ človeškega bitja povsem izloči svetlobo Logosa in če človek ne zazna glasu intuicije ter živi zgolj zaradi potešitve strasti in želja, povsem preobrazita v Kali¹⁴.

Sensa se je sedaj, potem ko je šel skozi številne inkarnacije in v njih prestal določeno duhovno urjenje, znova rodil kot človeško bitje s precej razvitimi duhovnimi močmi zaznave. Zato je lahko postal novic že na zelo zgodnji stopnji svojega življenja. Toda, takoj, ko je vstopil v fizično telo (v tempelj), ga je obtežilo omenjenih pet čutov in šest čustev. Človeško dušo najprej vodi njena lastna intuicija, oziroma preprosti in pošteni tempeljski vrtnar, ki ga, kakor se zdi, visoki svečeniki ne marajo in ne spoštujejo. Preko nje prejme Sensa - dokler še ne izgubi svoje izvorne čistosti - preblisk duhovne inteligence, Gospe Belega Lotosa. Vendar pa so se svečeniki odločili, da delovanju intuicije ne bodo nudili nikakršne priložnosti. Senso odvzamejo vrtnarju in ga predstavijo svoji temni boginji, boginji človeških strasti. Že sam pogled na to božanstvo vzbudi v njegovi človeški duši odpor. Takšen hiter prehod človeške zavesti z duhovne na fizično raven je namreč preveč

¹² Avidya. Nasprotno kot Vidya. Nevednost, ki izhaja jo ustvarja utvara čutov.

¹³ Karma. Delovanje, zakon povračila, zakon vzroka in učinka ali etična vzročnost.

¹⁴ Kali. Ime Parvati, družice Shive, vendar pa izvorno eden od sedmih jezikov Agni, boga ognja - "črni, ognjeni jezik". Zlo in podlost.

nenaden in prezgoden, da bi bil lahko uspešen. Svečeniki zato pri svojem prvem poskusu ne uspejo in začnejo načrtovati drug poskus v tej smeri.

Preden nadaljujem, moram bralca opozoriti na dejanski pomen lotosovega ribnika na vrtu. V hindujskih knjigah z nazivom lotosov ribnik namreč pogosto opisujejo Sahasrara Chakram¹⁵ v možganih. Sladko šumečo vodo tega ribnika pa kot amrtam ali nektar (več namigov glede pomena te magične vode lahko dobite na 349. strani *Isis Unveiled*, H.P.Blavatsky). Padma¹⁶, Beli Lotos, naj bi imel, tako kot skrivnostna Sahasraram Yogijev, tisoč cvetnih listov, medtem ko je pri običajnem smrtniku še neodprt lotosov popek. Ko se sonce dvigne nad obzorje in prelije na cvet svoje žarke, lotos odpre svoje cvetne liste in se razprostre v vsej svoji lepoti. Na enak način se odpre in razprostre tudi Sahasraram novica, ko v njegov center prelije svojo svetlobo Logos. Ko se povsem razprostre, postane veličasten sedež Gospe Lotosa, človekovega šestega principa. Sedeč na tem cvetu velika boginja izliva vodo življenja in milosti za potešitev in prenovo človeške duše. Hatha Yogiji pravijo, da se pri Samadhiju¹⁷ človeška duša dvigne preko Sushumne¹⁸ v ta tisoč-listni cvet ter tako pridobi vpogled v sijaj duhovnega sonca.

V zgodnjem obdobju Sensovega življenja se odvije dogodek, ki zasluži posebno pozornost. V preobleki tempeljskega novica se v njegovi sobi pojavi elemental, ki ga poskuša iztrgati iz fizičnega telesa. Preden se ne izpopolni kot adept, je človek kar pogosto izpostavljen tovrstni nevarnosti. Še posebej se to dogaja takrat, ko ima do določene mere razvito notranjo zaznavo. Vendar pa Senso, zaradi njegove nedolžnosti in čistosti, pred to nevarnostjo obvaruje njegov angel varuh.

¹⁵ Sahasrara Chakram. Temenska čakra. Čakra je center psihične energije.

¹⁶ Padma. Lotos. Ime Lakshmi, hindujske Venere, žene ali ženskega aspekta Vishnuja.

¹⁷ Samadhi. Stanje ekstatičnega in popolnega transa. Izraz izhaja iz sanskrtskih besed Sam in adha (samo-posedovanje). Tisti, ki poseduje to moč, ima popoln nadzor nad svojimi fizičnimi ali mentalnimi zmožnostmi. To je najvišje stanje Yoge.

¹⁸ Sushumna. Prvi od sedmih osnovnih sončnih žarkov. Poseben vod v hrbtenici, ki leži med vodnikoma ido in pingalo in po katerem prehaja duh.

Ko se pri otroku začne odvijati mentalna dejavnost in vsrka večino njegove pozornosti, se ta vse bolj in bolj oddaljuje od Svetlobe Logosa. Njegova intuicija ne deluje več svobodno. Njeni namigi se začnejo mešati z drugimi stanji zavesti, ki so posledica čutenja in razmišljanja. Ker Seboua ne more osebno videti in govoriti s Senso, mu po enem izmed tempeljskih novicev skrivaj pošlje ljubljeni lotosov cvet.

Mentalna dejavnost se najprej začne s čustvovanjem. Čustva se pojavljajo eno za drugim. Zato lahko odpirajoči se otrokov um primerjamo z dekletcem, ki se igra s Senso. Ko začne um izvajati svoje funkcije, čutna ugodja hitro pripravijo pot močnim in divjim čustvom človeške duše. Senso tako sestopi še za korak z duhovne ravni in izgubi z vida vzvišen lotosov cvet in njegovo veličastno boginjo ter se začne zanimati za igrivo deklico. "Živel boš med cvetjem, ki se hrani v zemlji," mu pravi to dekletce in s tem razkrije spremembo, ki se je že zgodila. Pozornost Sense najprej pritegne preprosta lepota narave, nato pa ga njegov um popelje k temni boginji svetišča. Sedež avidye je dejansko v umu in njenemu vplivu se ni mogoče upreti vse dotlej, dokler človek ne ukroti delovanje svojega uma.

Ko duša enkrat pride pod vpliv te temne boginje, začnejo visoki svečeniki uporabljati njene moči za lastne koristi in potešitve. Boginja potrebuje za svojo stvar dvanajst svečnikov, vključno s Senso. Dokler naštetih šest vrst čustvovanja in pet vrst občutenja ne deluje povezano, ne morejo v popolnosti izraziti svoj vpliv. Slednja se namreč medsebojno podpirajo in krepijo, kar jasno kaže izkušnja vsakega človeka. Kot posamezno čustvo ali občutenje so šibka in si jih je mogoče z lahkoto podrediti. Ko pa so povezana, je njihova skupna moč dovolj velika, da ohranjajo dušo pod nadzorom. Zato je sedaj padec Sense popoln, vendar pa do njega pride šele potem, ko prejme zaslužen vrtnarjevo grajo in opozorilo Gospe Lotosa.

Ko nagovori Senso, Seboua izgovori naslednje besede: "Najprej si prišel delat. Prišel si garat za mene. Sedaj pa se je vse spremenilo, prišel si se igrat, ne delat, zato te bom obravnaval kot majhnega princa. Dobro! Otrok, sprašujem se, ali so te že pokvarili?"

Te besede so pomembne in njihov pomen se bo razjasnil z opombami, ki bodo sledile. Spomniti se moramo, da Sensa ni šel, ko je bil zadnjič v vrtu, k lotosovemu ribniku, ampak k nekemu drugemu, v katerega se je zlivala voda iz prvega. To pa zato, ker ni bil več sposoben - zaradi spremembe, ki ga je doletela - neposredno videti Svetlobe Logosa, ampak je primoran le-to prepoznati z delovanjem svojega petega principa. Plavati mora v astralni vodi in ne v magični vodi Lotosovega ribnika. On sicer vidi, vendar pa Gospa Lotosa patetično pravi: "Kmalu me boš zapustil! Kako naj ti pomagam, če si povsem pozabil name?" Po tem dogodku postane Sensa v celoti človek sveta, ki živi za ugodja fizičnega življenja. Njegov tovariš postane njegov razviti um in tempeljski svečeniki izkoristijo to spremembo.

Preden nadaljujem, moram bralčevo pozornost usmeriti še na to, da je mogoče, z invociranjem določenih elementalov in drugih moči, s pomočjo magičnih obredov in ceremonij, iz otroka izvabiti kakršnokoli informacijo.

Potem, ko pride duša povsem pod vpliv Avidye, se lahko povsem podredi temu vplivu; vsrka jo Tamasična guna¹⁹ Prakriti. Toda to svojo nevednost lahko razprši s svetlobo duhovne modrosti in strese s sebe ta poguben vpliv.

V življenju Sense nastopi kritični trenutek takrat, ko se na dan praznovanja v čolnu poveže s temno boginjo človeške strasti. V tem odločilnem trenutku se mora rešiti, ali pa bo pogubljen. Zato ga poskuša Gospa Belega Lotosa, njegov angel varuh, še zadnjič rešiti in pri tem tudi uspe. V najsvetejšem predelu svetišča razkrinka temno boginjo. In Sensa, ki spregleda svojo norost, jo prosi, da bi ga rešila gnusne šale osovražnega svečeništva. Prošnja je uslišana, ko se s pomočjo bele boginje upre avtoriteti svečenicov in preusmeri pozornost ljudi na sprijetost tempeljskih avtoritet.

V tej zvezi moram povedati še nekaj besed glede dejanske narave smrti duše in končne usode črnega maga. Duša je, kakor smo že omenili, ločena kaplja v oceanu kozmičnega življenja. Ta tok kozmičnega življenja je zgolj svetloba

¹⁹ Guna. Dobesedno pomeni posamezno nit ali struno, sicer pa svojstvo, lastnost, značilnost; oziroma tri prežemajoča svojstva Prakriti: Sattva, Rajas, Tamas.

in aura Logosa. Poleg Logosa so del tega življenja še brezštevila druga življenja, tako duhovna kot astralna. Ta bitja imajo posebno nagnjenje do posebnih čustev človeške duše in posebnih značilnosti človeškega uma. Seveda pa imajo tudi povsem določen lasten obstoj, ki traja vse do konca Manvantare²⁰.

Duša lahko izgubi svojo posebno individualnost na tri različne načine. Zgodi se lahko, da, ločena od svojega Logosa, ki je njen vir, ne pridobi svoje lastne, močne in trajne individualnosti, tako da jo tok Univerzalnega Življenja sčasoma zopet vsrka vase. To je dejansko smrt duše.

Lahko z evokacijo vzpostavi odnos z duhovnim in elementalnim obstojem ter osredotoči svojo pozornost na način črne magije in tantričnega čaščenja. Vanj prenese svojo individualnost, tako da jo vsrka tovrsten obstoj in v njej pa zaživi črni mag. Kot takšno bitje nato živi vse do konca Manvantare. Tak je primer Banasena²¹. Po smrti naj bi živel kot Mahakala, eden izmed najbolj silovitih duhov Pramadagane. V določenih ozirih je to način pridobitve nesmrtnosti v zlu. Vendar pa v tem primeru ta ne seže, tako kot v primeru nesmrtnosti Logosa, onstran meja Manvantare. (Če boste s tem v zvezi prebrali 8. poglavje *Bhagavad-Gite*, si boste lahko v luči učenj Krishne razjasnili to, o čemer govorim.) V naši knjigi opisano dogajanje na čolnu boginje Isis, nam ponuja določeno predstavo o naravi tovrstnega vsrkanja in nadaljnjo ohranitev magove individualnosti.

Ko pa je jedro vsrkanja Logos in ne katerakoli druga moč ali elemental, človek vstopi v Mukti ali Nirvano²² in postane eno z večnim Logosom, ne da bi potreboval ponovno rojstvo.

²⁰ Manvantara. Obdobje manifestacije, ki je v nasprotju s Pralayo, obdobjem razgradnje ali počitka, in ki se nanaša na določene cikle, še posebej na "Dan Brahme", ki traja 4.320.000.000 sončnih let.

²¹ Banasena. Lik iz Mahabharate, velike indijske epske pesnitve.

²² Nirvana. Orientalisti sicer ta pojem razlagajo kot popolno "izničenje" obstoja, vendar pa je po ezoterični razlagi to stanje absolutnega obstoja in absolutne zavesti, v katerega po

Zadnji del knjige opisuje zaključni boj duše s svojimi trdovratnimi sovražniki, njeno iniciacijo in končno odrešitev izpod tiranije Prakriti.

Zagotovilo in nasvet, ki ju Sensa prejme od Gospe Belega Lotosa v najsvetjšem predelu svetišča, označujeta veliko točko obrata v zgodovini njegovega življenja. Ugleda luč Božanske Modrosti in stopi v obseg njenega vpliva. Ta Logosova luč, ki jo v povesti predstavlja bela boginja svetega cveta Egipta, je vez združenosti in bratstva, ki ohranja verigo duhovnega stika in naklonjenosti, ki teče preko dolgega zaporedja velikih hierofantov Egipta ter se širi na vse velike adepte tega sveta, ki črpajo svoj dotok duhovnega življenja iz istega vira. Apostolsko nasledstvo ali Guruparamparo, kakor to imenujejo hindujci, ohranja Sveti Duh. Ta duhovna luč je tista, ki se prenaša z Guruja na učenca, ko nastopi čas dejanske iniciacije. Tako-imenovani "prenos življenja" ni nič drugega kot prenos te luči. Še več, Sveti Duh, ki je Logosova tančica ali telo in s tem njegovo meso in kri, je temelj te svete zveze. Vsako bratstvo adeptov ima namreč svojo vez združenosti, ki je ne moreta pretrgati čas in prostor. Tako celo takrat, ko na fizični ravni v zaporedju nastopi navidezen prelom, novic, ki sledi svetemu zakonu in ki teži proti višjemu življenju, ne ostane, ko nastopi pravi čas, brez vodstva in nasveta, pa čeprav je morda zadnji Guru umrl tisoče let pred tem, ko se je rodil novic. Ob svoji zadnji iniciaciji sreča vsak Buddha²³ vse adepte, ki so dosegli stopnjo Buddhine v predhodnih dobah. In na podoben način ima tudi vsak razred adeptov svojo lastno vez duhovne združitve, ki jih povezuje v ustrezno organizirano bratstvo. Edini mogoč in možen način vstopa v katerokoli tovrstno bratstvo ali sodelovanje v tovrstni sveti skupnosti je

smrti telesa, včasih pa tudi še za časa življenja (kot v primeru Gautama Buddhine), vstopi človekov Ego, ko doseže najvišjo stopnjo popolnosti in svetosti.

²³ Buddha. "Razsvetljeni". Najvišja stopnja znanja. Da bi človek postal Buddha, oziroma pridobil popolno zaznavo o resničnem Jaz-u in se ga naučil povezovati z drugimi jaz-i, preko izkušnje spoznal popolno nerealnost vseh pojavov vidnega Kozmosa, dosegel popolno nevezanost na vse, kar je prehodno in končno še za časa življenja na zemlji živel v nesmrtnem in večnem, vzvišenem stanju svetosti, mora razdreti vez s čutnostjo in z osebnostjo.

vstop pod vpliv duhovne luči, ki žarči iz človekovega lastnega Logosa. In ne da bi se spuščal v podrobnosti, lahko na tem mestu omenim, da je takšna združenost mogoča le med osebami, katerih duše črpajo svoje življenje in podporo iz istega božanskega žarka. Kajti, glede na to, da iz “Osrednjega Duhovnega Sonca” izhaja sedem določnih žarkov, zaradi česar se tudi vsi adepti in Dhyan Chohani²⁴ delijo na sedem razredov, je vsak od teh pod vodstvom, nadzorom in vplivom ene od sedmih oblik ali manifestacij božanske modrosti.

V tej zvezi moram bralčevo pozornost usmeriti še na nek drug splošen zakon, ki ureja kroženje duhovnega življenja in energije skozi številne adepte, ki pripadajo istemu bratstvu. Na vsakega adepta lahko gledamo kot na center, v katerem se poraja in shranjuje, pa tudi uporablja in razdeljuje duhovna sila. Ta skrivnostna energija je neka vrsta duhovne električne sile. In prenos z enega centra na drugega odseva nekatere pojave, ki jih zaznavamo v povezavi z električno indukcijo. Posledično obstoja težnja v smeri izenačitve količine energije, ki je shranjena v različnih centrih. Količina nevtralne energije, ki obstaja v vsakem posebnem centru, je odvisna od človekove karme in od svetosti ter čistosti njegovega življenja. Ko jo združitve z gurujem ali z iniciatorjem priključijo v delovanje, slednja postane dinamična, s težnjo, da bi se prenesla v slabotnejše centre. Včasih pravijo, da mora v trenutku končne iniciacije umreti, najsi hierofant ali pa “novorojeni”.

Kakršnakoli je že dejanska narava te skrivnostne smrti, pa je posledica delovanja tega zakona. Če torej novemu iniciatu primanjkuje duhovne energije, ga okrepi prav sodelovanje v tej sveti zvezi. In da bi ohranil to korist, mora ostati na zemlji in uporabljati svojo moč za dobro človeštva vse do trenutka končne odrešitve. Takšna ureditev je usklajena z zakonom karme. Novicova začetna šibkost je posledica njegovih karmičnih pomanjkljivosti, ki za odpravo potrebujejo daljše obdobje fizičnega obstoja. To obdobje mora

²⁴ Dhyan Chohani. Ime dobesedno pomeni “Gospodje Luči”. Sicer pa so to najvišji bogovi, ki ustrezajo rimo-katoliškemu arhangelom in predstavljajo božanske Inteligence pod nadzorom Kozmosa.

zato preživeti v delovanju za človeški napredek, za povračilo pa prejema omenjeno korist. Še več, zbrana dobra karma takšnega obdobja okrepi njegovo dušo. In ko končno zavzame svoje mesto v svetem bratstvu, prinese s seboj enak duhovni kapital kot katerikoli drugi, ki deluje za omenjeno bratstvo.

Če imamo na umu te stvari, potem nam dogodki v zadnjih petih poglavjih knjige kmalu razkrijejo svoj dejanski pomen. Ko Sensa, z milostjo angela varuha, znova pridobi moč duhovne zaznave in jo začne uporabljati zavestno in hoteno, se ne more več zanašati na brlečo svetlobo intuicije. "Sedaj moraš stati sam," pravi vrtnar in mu da ljubljjen cvet, katerega celovit pomen začenja sedaj dojemati Sensa. Ko pridobi jedro duhovne jasnovidnosti, ugleda hierofante, ki so delovali pred njim in v katerih bratstvo je vstopil. Guru je vedno pripravljen, ko je pripravljen učenec. Inicijacija, do katere pride pred končnim bojem za odrešitev iz vezi materije, je opisana precej jasno. Najvišji chohan mu razkrije skrivnosti okultne znanosti, drug adept bratstva pa mu nakaže osnovo in naravo njegove osebnosti. V pomoč mu nato priskoči še njegov neposreden predhodnik in mu razkrije skrivnost njegovega lastnega Logosa. Odstranjena je "tančica Izide", za katero se skriva Beli Lotos, njegov dejanski Odrešitelj. V njegovo dušo vstopi Luč Logosa in prestati mora "krst Božanskega Ognja". Sliši še zadnje napotke svoje Kraljice in prepozna dolžnost, ki jo mora opraviti.

Njegov predhodnik, čigar duša je "bela in brezmadežna", dobi ukaz naj mu preda del svoje duhovne moči in energije. Nato mu preda, z namenom, da bi jih Sensa razglasil širnemu svetu, še tri velike resnice, ki so v osnovi vsake religije, pa najsi so zaradi nevednosti, vraževerja in predsodkov še tako skazžene in popačene. Teh resnic mi ni potrebno razlagati, saj so v knjigi dovolj jasno predstavljene.

Tako okrepljen in poučen se Sensa pripravi na zaključni boj. Med tem pripravljalnim obdobjem strasti fizičnega človeka nekako spijo in Sensa ima za nekaj časa mir. Vendar pa le-te še niso povsem podrejene. Odločilno bitko mora šele izbojevati in jo dobiti. Sensa si prizadeva vstopiti v višje du-

hovno življenje kot pridigar in duhovni vodnik ljudi, ki ga usmerja svetloba modrosti, ki je vstopila v njegovo dušo. Vendar pa ne more dolgo delovati v tej smeri, če ne porazi svojih sovražnikov. Kmalu nastopi trenutek zadnje iniciacije. Naravo le-te običajno dokaj slabo razumemo. Včasih se jo z nejasnimi izrazi predstavlja kot strašno preizkušnjo, skozi katero mora iti inčiat, preden postane pravi Adept, ali pa jo označujejo kot "krvavi krst". Te splošne predstavitve še zdaleč ne nakazujejo prave narave dosežka, ki ga mora doseči novic, oziroma težav, s katerimi se mora soočiti.

Preden lahko razumemo njeno skrivnost, moramo raziskati naravo psihične spremembe ali preobrazbe, ki naj bi jo proizvedla. V skladu z običajno vedanta razvrstitvijo obstajajo štiri stanja zavestnega obstoja, in sicer Vishwa, Taijasa, Prajna in Turiya. V sodobnem jeziku bi le-ta lahko opisali kot objektivno, jasnovidno, ekstatično in nad-ekstatično stanje zavesti. Sedeži ali telesa, ki so povezana s temi stanji, so fizično telo, astralno telo, Karana Sarira²⁵ ali Monada²⁶ in Logos. Monada je duša, nekakšna nevtralna točka zavesti, klica prajne. Ko je povsem ločena, ne izkuša nikakršne zavesti, tako da njeno psihično stanje hindujski pisci primerjajo s Sushupti, stanjem spanca brez sanj. Vendar pa se po eni strani nahaja pod vplivom fizičnega in astralnega telesa, po drugi pa pod vplivom šestega in sedmega principa. Dokler prevladuje privlačnost prvi dveh, je Jiva²⁷ pod vplivom strasti utelešenega obstoja. S približevanjem nakazani nevtralni točki moč teh strasti sicer vse bolj slabi, vendar pa jo je mogoče čutiti vse dotlej, dokler ta točka ni presežena. Ko nastopi ta trenutek, dušo nekako pritegne in začne nadzorovati drugi pol - Logos in človek se osvobodi vezi materije. Na kratko, postane adept. Boj za prevlado med tema dvema silama privlačnosti se odvija na tej nevtralni meji. Toda med bojem je oseba, v katere interesu se bije boj, v negibnem, nezavednem stanju, skoraj nemočna, da bi pomagala svojim prijateljem ali trdo udarila po svojih sovražnikih, pa čeprav je re-

²⁵ Karana Sarira. Kavzalno telo.

²⁶ Monada. Duhovna duša, ki vztraja preko vseh sprememb objektivnega obstoja.

²⁷ Jiva (Dživa). Princip življenja v materialnem telesu, monada, individualna duša.

zultat tega boja zanjo vprašanje življenja in smrti. To je stanje, v katerem se znajde Sensa, ko prehaja skozi zadnjo preizkušnjo.

Opis omenjenega stanja v naši knjigi bo postal jasen, če pojasnim še to, da je rezultat boja odvisen predvsem od latentne energije duše, njenega predhodnega urjenja in njene pretekle karme.

Naš heroj uspešno prestane preizkušnjo in njegovi sovražniki se povsem sesujejo. Toda Sensa v boju umre. Dokaj zanimivo je, da ob porazu sovražnika na bojnem polju umre tudi osebnost Sense. To je njegovo zadnje žrtvovanje. In njegova Prakriti - mati njegove osebnosti - toži za izgubo, vendar pa se obenem veseli obeta ponovnega vstajenja te duše. Do tega ponovnega vstajenja pride zelo kmalu. Njegova duša se dvigne pod vplivom oživljajočega vpliva njegove duhovne inteligence, da bi prelila blagoslov na človeštvo in delovala za duhovni napredek soljudi.

S tem se konča tako-imenovana tragedija duše. To, kar še sledi, je namenjeno zgolj temu, da pisec pripelje navidezen zgodovinski vidik povesti do ustreznega konca.

THE IDYLLS
OF THE
WHITE LOTUS.

Mabel Collins se je rodila 9. septembra 1851 v St. Peters Port Guernsey, kot Minna Collins, hčerka Edwarda Jamesa Mortimerja Collinsa, znanega pesnika in časnikarja ter njegove žene Susanne Hubbard. Leta 1867 je umrla mati Susanna, oče pa se je znova poročil in družina

je preživela nekaj srečnih let. Leta 1871 se je Mabel poročila z Robertom Keningaleom Cookom, pravnikom, piscem poezije in tudi vnetim spiritistom.

Leta 1875 je pod imenom Mabel Collins objavila svoj prvi roman, *The Blacksmith and Scholar*. Naslednjega leta je umrl njen oče Mortimer, Mabel pa je s svojimi deli uspešno nadomestila njegov prispevek na področju romantične fikcije, saj je tega leta izšel njen drugi roman, *An Innocent Sinner*, v letu 1879 pa še dve deli, *In This World in Our Bohemia*.

Naslednja leta je v posebni zamaknenosti napisala deli *The Idyll of the White Lotus* in *Light on the Path*. Mabel je posvečala veliko časa teozofiji in druženju s teozofi, a nadaljevala s pisanjem svojih romanov in bila za večino sveta predvsem pisateljica romantičnih romanov.

Leta 1887 je bila ustanovljena The Theosophical Publishing Company za izdajanje revije *Lucifer* in predvsem *The Secret Doctrine* (Tajnega Nauka). Mabel pa je postala so-urednica novoustanovljene družbe, a je po sporu s H. P. Blavatsky zapustila ta položaj in Teozofsko društvo. V nadaljnjih letih je nato napisala in objavila še številna dela.

Mabel Collins je umrla 31. marca 1927, v starosti 76 let.